tevhid

Rebîu'l-Ahir 1436

"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık İslami Eğitim Dergisi | ŞUBAT 2015 | YIL: 4 | SAYI: 36 | FİYATI: 5 ₺ | ISSN: 2148-4635

﴿ وَلَقَدِ اسْتُهْزِئَ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَحَاقَ بِالَّذِينَ سَخِرُوا مِنْهُمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِؤُنَ ﴾

"Senden önce de Peygamberlerle alay edilmişti. Fakat onlardan alay edenleri, alay ettikleri şey kuşatıverdi." **(6/En'am, 10)**

BAŞYAZI'14

Allah Rasûlü'ne Hakaret Edenler Karşısında Müslümanca Tavır

You Tube
TEVHIDDERSLERI.COM
TEVHİD MÜDAFAASI
Davet Fıkhı
Katru'n Neda Dersleri
tevhiddersleri.com
PRATİK ARAPÇA
Soru ve Cevap
Ebu HANZALA HOCA
FIKIH USULÜ
USULU'L FIKIH
GENÇLERLE FIKIH
ABDEST BABI
Youtube kanalımızı ziyaret ettiniz mi?
https://www.youtube.com/user/tevhiddersleri/playlists
"Tağuta kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır."
tevhiddersleri
Usulu'l Fıkıh
Gençlerle Fıkıh
Katru'n Neda
Pratik Arapça

Allah Rasûlü'ne Hakaret Edenler Karşısında Müslümanca Tavır

Rebîu'l-Ahir 1436
Şubat '15 Sayı: 36

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Rasûllerini apaçık mucizeler vererek ve onları pak vahiy ile destekleyerek kâfirleri acziyete düşürmüştür. Kâfirler, acziyetin verdiği ezilmişlik ile, en son olarak hakaret ve alay silahını kullanmaya başlamışlardır.

"Senden önce de Peygamberlerle alay edilmişti. Fakat onlardan alay edenleri, alay ettikleri şey kuşatıverdi." [1]

Allah Rasûlü'ne sövenlerin, İslam nezdinde hiçbir değerleri yoktur. Onlara üzülmek, masum ya da sivil olduklarını iddia etmek, Allah'ın değersizleştirdiğine değer vermektir.

Charlie Hebdo saldırısı sonrası yapılan açıklamalara baktığımızda; Papa'nın, Diyanet İşleri Başkanı'ndan daha makul konuştuğu, adına Müslüman(!) denilen bilcümle kâfirlerden daha cesur davrandığı ortadadır.

Kâfirlere yaranmak, izzeti onların yanında aramak, eski bir münafık hastalığıdır. İslam düşmanlığı yapan, zahiren güçlü görünen kâfirlere karşı alınacak tavır; müminler ile münafık karakterli satılmışlar arasındaki yol ayrımlarındandır.

"Münafıklara müjde ver; Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, müminleri bırakıp kâfirleri dostlar (veliler) edinirler. 'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar? Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur (izzet)' Allah'ındır." [2]

Bu münafıkların türlü nifaklarını gün yüzüne çıkaran Allah'a hamd olsun!

Bir sonraki sayıda görüşmek duası ile...

Editör

---

1. *6/En'am, 10*
2. *4/Nisa, 138-139*

İÇİNDEKİLER

teuhid
Aylık Dergi
Rebîu'l-Ahir 1436
Şubat 2015
Sayı: 36
Fiyatı: 5₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Abdullah DEMİR
Yayın Türü:
Yaygın Süreli

Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Adres: Kirazlı Mh. 1 Sk. No:21/A
34210 Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik için: 0 545 762 15 15

Yazışma Adresi: Abdullah DEMİR
Güneşli Merkez Postane P.K. 51
Bağcılar/İstanbul
Basım: Step Matbaacılık
Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey-Bağcılar/İstanbul
Tel : 0 (212) 446 88 46
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak Gösterilerek Alıntı Yapılabilir.

Satış Noktaları

İstanbul: Tevhid Kitabevi, Hürriyet Mh. Cumhuriyet Cd. No:3 Bağcılar/İSTANBUL | 0 (545) 762 15 15
Bursa: İkra Kitabevi, İlahiyat Fak. Karşısı Fethiye Mh. Kırlangıç Sk. No:17 Nilüfer/BURSA | 0 (532) 138 02 42
Diyarbakır: Tevhid Kitabevi, Kaynartepe Mh. Gürsel Cd. No: 90/A Bağlar/DİYARBAKIR | 0 (541) 857 34 20
Konya: Tevhid Kitabevi, Şükran Mh. Fıçıcılar Sk. No: 37 Meram/KONYA | 0 (553) 513 48 48

İrtibat Büroları

MERKEZ: Kirazlı Mh. 1. Sk. No:21/A Bağcılar/İSTANBUL
Büro 1: Güvercin Tepe Mh. Fatih Cd. No:209 Başakşehir/İSTANBUL
Büro 2: İsmetpaşa Mh. 90. Sk. No:4 Sultangazi/İSTANBUL
Büro 3: 5 Nisan Mh. 749. Sk. No:5 Bağlar/DİYARBAKIR
Büro 4: Sarıyakup Mh. Karaman Cd. No: 81 Karatay/KONYA
Büro 5: Bahçıvan Mh. Sıhke Cd. Karatekin Sk. Yavuz Canlı Apt. Kat: 2 (Erçek Durağı Karşısı) Tuşba/VAN

EBU HANZALA

Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi Muhammed ﷺ Allah'ın Rasûlü'dür

Bidat Hakkında Varid Olan Şüphelerin Giderilmesi

İbadet edilenin ortaksız olarak Allah olması, ibadetin sadece Rasûllerin gösterdiği şekilde olması... Yani Tevhid ve Sünnet. Bu iki aslın zıddı ise şirk ve bidat. Kendini İslam'a nispet eden milyarlarca insanın yaşadığı tahrif/hurafe, yoksulluk, cehalet ve aşağılanmanın en temel sebebi; bu iki aslı bozmalarıdır.

Allah'ın Adıyla...

Bizleri İslam'a hidayet edip, Muhammed Mustafa'ya sallallahu aleyhi ve sellem ümmet kılan Allah'a hamd olsun. Salât ve selam; önderimiz ve bizlere nefislerimizden daha evla olan Rasûlullah'a, pak ailesine ve seçkin ashabının üzerine olsun.

Bir önceki yazımızda Allah Rasûlü'nün Peygamberliğine şahitlik etmenin dört hususu gerektirdiğini söylemiştik:

1. Haber verdiklerinde onu sallallahu aleyhi ve sellem tasdik etmek

2. Emrettiklerinde ona sallallahu aleyhi ve sellem itaat etmek

3. Nehyettiklerinden kaçınmak

4. Allah'a yalnız onun sallallahu aleyhi ve sellem gösterdiği şekilde itaat etmek.

Hamd, en etkili hüccete sahip olan, Rasûller göndererek insanların özrünü kesen Allah'a olsun. Salât ve selam, insanları gecesi gündüz misali aydınlık, yolların en hayırlısı üzere terk eden, âlemlere rahmet olarak gönderilmiş, kitap ve hikmet sahibi Muhammed'e sallallahu aleyhi ve sellem olsun.

Geçen sayılarımızda sünnete ittibanın önemi ve gerekliliğinden söz ettik. Sünnetin zıttı olan bidatlerden kaçınmanın, *'Muhammed, Allah'ın Rasûlüdür'* şahitliğinin gereği olduğunu, delilleriyle izah etmeye çalıştık. Şurası bir gerçektir ki; kendini İslam'a nispet edenlerin büyük çoğunluğu, amelî alanda birtakım bidatlerle Allah'a yaklaşmakta ve buna bidat-ı hasene diyerek Allah Rasûlü'nün sallallahu aleyhi ve sellem tehditlerinden uzak olduklarını düşünmektedirler. Allah Rasûlü muhkem hadislerinde: *"Tüm bidatler sapıklıktır"* demesine rağmen; onlar bidatlerin ikiye ayrıldığını, bir kısmının seyyie (kötü), bir kısmının da hasene (iyi) olduğunu iddia etmekteler. Onların düşüncesine göre, hadislerde uyarılan ve ateşte

olduğu söylenen, bidat-ı seyyiedir. Bidat-ı haseneye gelince, onda bir sakınca yoktur. Hatta onunla amel eden, ecir alır. Yazımızın ilerleyen bölümlerinde de görüleceği gibi, bu ayrıma inananların hiçbiri, bugüne kadar sıhhatli bir kaide ortaya koyamamış, birbiriyle çelişen açıklamalarda bulunmuş, birinin bidat-ı hasene dediğine bir diğeri bidat-ı seyyie demiştir. Oysa Allah Rasûlü'nün sapıklık ve ateşle tehdit ettiği bir meselede insanlara cevaz verenlerin, en azından bidat-ı haseneyle seyyieyi ayıracak bir kaide ortaya koymaları gerekirdi.

Bu ayrıma inananlar, ortaya ayrım için sıhhatli bir kaide koyamayınca, bazı müteşabih delillere dayanarak, görüşlerini delillendirmeye çalışmışlardır. Ancak bu deliller dikkatle incelendiğinde; konuyla ilgisiz oldukları, bir kısmının lehte değil aleyhte olduğu, en önemlisi de bidat hakkında varid olan muhkem nasların karşısında müteşabih delillerle istidlal olduğu görülecektir.

Bu yazımızı, bidat-ı hasene yanılgısına kapılanların şüphelerine cevaba ayırdık.

1. Şüphe: Cerir bin Abdullah'ın *radıyallahu anh* hadisinin yanlış yorumlanması

"Kim İslam'da iyi bir çığır açarsa açtığı çığırın ecri ve kendisinden sonra, onunla (o çığırla) amel edenlerin ecirleri, sevaplarından hiçbir şey eksilmeden ona aittir. Kim de İslam'da kötü bir çığır açarsa, açtığı çığırın günahı ve kendisinden sonra onunla amel edenlerin günahları, günahlarından bir şey eksilmeden ona aittir." [1]

Bu hadise dayanarak dediler ki: *"İslam'da yapılan ameller iki kısımdır. Bu, güzel bir sünnet olursa kişi ondan ecrini alır ve onunla amel edenler de ecir alırlar. Açtığı çığır, yaptığı sünnet kötü olanlar ise bundan günah kazanırlar. Öyleyse her yenilik bidat olsa da, biz onun iyi ve kötü oluşuna bakarız; iyi olanları, bidatleri yeren hadisler kapsamında değerlendirmeyiz."*

1. *Müslim, 1017*

Bidat ehlinin ortak vasıflarından biri, nasları Bektaşî usulüyle değerlendirmeleridir. Başını, sonunu veya nassın anlaşılmasında hayati değere sahip kısımlarını atıp, nasları ele alırlar.

1. Şüphenin cevabı

Bidat ehlinin ortak vasıflarından biri, nasları Bektaşî usulüyle değerlendirmeleridir. Başını, sonunu veya nassın anlaşılmasında hayati değere sahip kısımlarını atıp, nasları ele alırlar. Bu hadis-i şerif bütünüyle ele alındığında, konuyla hiçbir alakasının olmadığı görülecektir. Bidat taifelerinin yukarıdaki kısmıyla ele aldığı hadisin tamamını veriyorum:

"Biz, Rasûlullah'ın huzurunda bulunuyorduk. Elbiselerinden fakir oldukları anlaşılan, Mudar kabilesinden birileri huzura girdiler. Onlarda gördüğü fakirlikten dolayı Rasûlullah'ın yüzü değişiverdi. Rasûlullah öğle namazı kıldırdı. Bir müddet sonra (oradakilere) şöyle dedi:

"Ey insanlar! Sizi bir tek nefisten yaratan, ondan da yine onun zevcesini var eden, ikisinden birçok erkekler ve kadınlar türeten Rabbinize karşı gelmekten sakının. Kendisi ile (adını anarak) birbirinize dileklerde bulunduğunuz Allah'tan ve akrabalık (bağlarını kesmek) ten sakının. Çünkü Allah, mutlaka üzerinize tam bir gözetleyicidir." [2] *(ayeti ile) 'Ey iman edenler! Allah'tan korkun! herkes yarın için bugün ne gönderdiğine baksın. Allah'tan korkun çünkü Allah, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır.' "* [3] *(Ayetini okudu sonra) 'Her kişi dinarından, dirheminden, giyeceğinden, buğdayından, kuru hurmasından hatta bir hurmanın yarısından tasadduk etsin.'*

Derken ensardan bir adam büyük bir torba getirdi. Ağırlığından neredeyse onu kaldıramıyordu. Halk (Mudarlılar) birbiri peşine sıraya girmişti. Nihayet, yiyecek ve giyecekten iki yığın gördüm. Sonunda gördüm ki, Rasûlullah'ın yüzü, altın suyu ile kaplanmış bir maden gibi parlıyor. Derken Rasûlullah şöyle buyurdu:

'Kim İslam'da iyi bir çığır açarsa, açtığı çığırın ecri ve kendisinden sonra, onunla (o çığırla) amel edenlerin ecirleri, sevaplarından hiçbir şey

2. *4/Nisa, 5*
3. *59/Haşr, 18*

eksilmeden ona aittir. Kim de İslam'da kötü bir çığır açarsa, açtığı çığırın günahı ve kendisinden sonra onunla amel edenlerin günahları, günahlarından bir şey eksilmeden ona aittir.' "

Hadise bütünüyle bakıldığında ne kast edildiği çok açıktır. Burada Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, sadaka vermek suretiyle Müslümanlara örnek olan bir sahabenin davranışını takdir ediyor. Ve ümmetine şunu öğretiyor: İslam'ın meşru kabul ettiği bir ameli yaparak başkalarına örnek olan, onun davranışıyla insanların salih amele yöneldiği insanlar, hem kendi ecirlerini hem de onu örnek alanların ecirlerinden alırlar. **Yani mesele yenilik çıkarmak değil, İslam'da var olan bir ameli yaparken öncü olma meselesidir.**

Zaten hadisin kendisi de bu manaya delalet etmektedir. Çünkü: *"...Kim İslam'da bir çığır açarsa..."* denmiştir. Bidatler İslam'dan değil, sapıklıktandır. Hadisin içindeki bu lafız, hadisle kastedilenin İslam'da var olan meşru ameller olduğunu göstermektedir.

Bir başka mesele, hadisin tamamının incelenmesidir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* insanların açtığı çığırı iki kısma ayırmış ve kötü çığır açanları zemmetmiştir! Kişinin açtığı çığırın iyi veya kötü olduğuna kim karar verecektir? İnsanların kendileri mi, Allah'ın şeriatı mı? Birçok amel, insanın yanında iyi olmasına rağmen, şeriat onu zemmetmiş ve kabul etmemiştir. Bu konuda üç sahabenin kıssası meşhurdur:

"Üç sahabe, Allah Rasûlü'nün ibadetlerini sormak için onun evine geldiler. Kendilerine onun ibadetlerinden haber verilince, içlerinden biri: 'Vallahi geceleri hiç uyumayacak, namaz kılacağım', diğeri: 'Her gün oruç tutacağım', üçüncüsü: 'Kadınlarla evlenmeyeceğim' dedi. Allah Rasûlü, bu durumu haber alınca onları çağırdı. Ve şöyle dedi: 'Şüphesiz ben uyur ve gece namaz kılarım. Bazen oruç tutar, bazen de iftar ederim. Kadınlarla evlenirim. Kim benim sünnetimden yüz çevirirse benden değildir.' " [4]

Bu sahabelerin niyeti, Allah'a daha fazla yaklaşmak ve O'na hakkıyla kulluk edebilmekti. Yukarıdaki şüpheyle istidlal edenlere göre, Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu sahabeleri övmeli, güzel bir çığır açtıkları gerekçesiyle onlara sahip çıkmalıydı. Ancak sadaka örneğinde övücü sözler söyleyen Allah Rasûlü, burada kızıyor ve onları tehdit ediyor. Gerekçe ise, yaptıkları salih amellerin ölçüsünde onun sünnetine muhalefet etmeleridir. Amelin aslında sünnete uymasına rağmen, ölçüsünde sünnet dışına çıkan bu uyarıya muhatap oluyorsa; amelin aslını kendinden uyduran insanın hâli nice olur?

Öyleyse; neyin güzel neyin de kötü bir çığır olacağına karar veren, şeriatın kaideleri olmalıdır. Bu, insanların hevalarına bırakıldığında, dünyalarını ve ahiretlerini ifsat edecek yanlış kararlar vereceklerdir.

2. Şüphe: Ömer'in *radıyallahu anh*: ***'Bu ne güzel bir bidattir'*** **sözünün yanlış değerlendirilmesi**

Abdurrahman bin Abdu'l Kari anlatıyor:

"Bir Ramazan gecesinde Ömer ile beraber mescide girdim. İnsanlar gruplara ayrılmıştı. Kimi tek başına namaz kılıyor, kimiyse topluluk hâlinde namaz kılıyordu. Ömer, bu manzara karşısında: 'Ben bunları tek bir imamın arkasına toplamanın daha iyi olacağı kanaatindeyim' dedi. Onları Ubeyy bin Kab imamlığında tek cemaat hâline getirdi. Sonra başka bir gece onunla mescide gittim. İnsanların tek imam arkasında toplu olarak namaz kıldığını görünce: 'Ne güzel bir bidat' dedi." [5]

İddia odur ki; *'Ömer radıyallahu anh bidati iki kısma ayırmış ve bir kısmına güzel demiştir. Bunu da sahabenin huzurunda ve onlara yaptırdığı bir amele binaen söylemiştir. Şayet bidatin her türlüsü kötü olsa; sahabeden bazılarının buna itiraz etmesi gerekirdi. Anlıyoruz ki; bidatin güzel olanı, tehdit hadislerine dahil değildir.'*

4. *Buhari, 5063; Müslim, 1401*

5. *Buhari, 2010*

2. Şüphenin cevabı

İlk olarak sahabenin bu fiili sünnete aykırı değildi. Çünkü Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* teravih namazını ashabına cemaatle kıldırmış, cemaatin sayısı çoğalınca da bu uygulamayı terk etmiştir. Bu terk, mutlak bir terk değil, hikmete binaen yapılmış bir terktir. Şimdi ilgili rivayetleri inceleyelim:

Aişe annemiz *radıyallahu anha* anlatıyor:

"Allah Rasûlü bir gece namaz kıldı, insanlar da onun namazına uyarak namaz kıldılar. Bir gün sonra yine namaz kıldı, insanlar çoğaldılar. Üçüncü ve dördüncü günde toplanınca Allah Rasûlü namaz için çıkmadı. Sabah olunca şöyle buyurdu: 'Sizin yaptığınızı gördüm. Sizinle namaz kılmak için çıkmama engel olan şey, onun size farz kılınmasından korkmamdır.' Bu, Ramazan'da yaşandı." [6]

Bu rivayetten anlıyoruz ki, teravih namazının tek bir imam arkasında cemaatle kılınması, Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sünnetlerindendir. Yani Ömer *radıyallahu anh* sünnet olmayan bir uygulamayı başlatmamış, bilakis sünnette olan ve belli bir hikmete binaen terk edilmiş bir uygulamayı canlandırmıştı. Bu hikmet de *'farz kılınma korkusu'* olarak belirtilmiştir. Bir şeyin farz kılınması, ancak Allah Rasûlü döneminde mümkündür. Onun vefatından sonra bu mümkün olmadığından, bu sünnetin terkinin hikmeti ortadan kalkmıştır. Ömer *radıyallahu anh* sünnetin aslına geri dönmüştür.

Bidat kavramı da böyledir. Bidatin Arap lugatınde karşılığı olan ب-د-ع kökü, 'geçmişte bir benzeri olmaksızın sonradan ortaya çıkan şey' için kullanılır. Bunun gibi her türlü yenilik için de, Araplar bu kelimeyi kullanırlar.

Bunun yanında bazı ilim adamları; bunun sünnet kapsamında olduğunu değerlendirmiş ve Allah Rasûlü'nün, Hulefa-i Raşidin'in sünnetine uymayı emrettiğini belirtmiştir. Yani hilafet süreleri otuz yıl süren ve dört büyük halife diye meşhur sahabelerin uygulamaları, Allah Rasûlü'nün nassıyla sünnettir, bidat değildir.

"Sizden kim benden sonra yaşarsa, (dinde) çok ihtilaflar görecektir. Bu sebeple, benim sünnetime ve benden sonraki doğru yolu bulmuş Raşid Halifelerimin sünnetine uyun. Azı dişlerinizle tutarcasına onlara sımsıkı sarılın. Dine sonradan sokulan şeylerden şiddetle sakının. Çünkü dine sokulan her yenilik bidat, her bidat ise dalalettir."

İmam Beğavi *rahimehullah 'Şerh-u Sunne'* adlı eserinde bu görüşü zikreder. [7]

Şayet Ömer'in *radıyallahu anh* bu uygulaması, sünnete aykırı değilse ve aslı sünnet olan bir uygulamayı ihya babındansa; neden bu uygulamaya *'bidat'* demiştir?

Bu sorunun cevabı, onların Arap olmasında gizlidir. İslam şeriatının kavramları, Arap lugatıyla belirlenmiştir. Şeriat, Arap lugatının kelimelerini almış; kimini olduğu gibi kullanmış, kiminde anlam daralmasına gitmiş, kimindeyse lugat anlamına ekleme yaparak anlamı genişletmiştir. Örneğin İslam, namaz ibadetini farz kıldığında, ismini Arap lugatından almıştır. Karşılığı *'salât'* olan bu ibadetin kelime anlamı, duadır. Bu kelimenin anlamını genişletmiş ve belli zamanlarda, belli fiil ve sözlerle ifa edilen; başlangıcı tekbir, sonu selam olan bir ibadet anlamı yüklemiştir. Bizler bugün, Arap şiirinde veya onların günlük konuşmalarında *'salât'* lafzını duyduğumuzda, her zaman bilinen anlamıyla namaz ibadetini kast ettiklerini söylemeyiz. Sonuçta kelimeyi kullanan Araptır ve onun lugavi anlamı olan dua anlamıyla da kullanmış olabilir.

Bidat kavramı da böyledir. Bidatin Arap lugatında karşılığı olan ب-د-ع kökü, *'geçmişte bir benzeri olmaksızın sonradan ortaya çıkan şey'* için kullanılır.[8] **Bunun gibi her türlü yenilik için de, Araplar bu kelimeyi kullanırlar.**

Şer'i anlamı ise bundan farklıdır. Her türlü yenilik için değil; sünnetin karşısında ortaya çıkan yenilikler için kullanılmıştır. Allah Rasûlü,

6. *Buhari, 1129; Müslim, 761.*

7. *Şerh-u Sunne, 4/119, No: 990*

8. *Lisanu'l Arab, 9/135.*

hadislerinde sünnete ittibayı emrettikten sonra, bidatten sakınmayı zikretmiştir. Bu da bidatin, din alanında çıkarılan ve sünnetin zıttı şeyler olduğunu anlamamızı sağlar.

Öyleyse Ömer'in *radıyallahu anh* bu kelimeyi kullanımına dikkat etmeliyiz. Bunu şer'i anlamında mı kullanmıştır, lugavi anlamda mı? Bunun, şer'i anlamda olması mümkün değildir. Çünkü başlattığı uygulama, sünnetin zıttı değil, bilakis belli bir illetten dolayı uygulaması durdurulan bir sünnetin, illet ortadan kalktığı için tekrar uygulamaya konmasıdır.

Geriye Ömer'in *radıyallahu anh*, bu kelimeyi lugat anlamında kullandığı kalır. İslam âlimlerinin çoğu da bunu böyle izah etmişlerdir.

İbni Teymiyye *rahimehullah* şöyle der: *'Ömer'in bu isimlendirmesi, şer'i değil lugavidir. Çünkü bidatin lugat anlamı, şer'i anlamından çok daha geniştir.'* [9]

Kitabın başka bir yerinde şöyle der: *'...Bu sözü, bidatin iyisinin olabileceğine delil alanlara, Ömer'in herhangi bir sözüyle sünnete muhalif olmayan bir konuda delil getirsek, derler ki: 'Sahabe sözü hüccet değildir.' Sünnete muhalif olmayan konuda dahi sahabe sözü hüccet değilse; nasıl olur da sünnete muhalif konularda sahabe sözünü hüccet kabul edebilirler. Kaldı ki burada bidat, şer'i anlamından ziyade, lugavi anlamda kullanılmıştır. Çünkü lugatta bidat; 'benzeri olmayan her yenilik' için kullanılır.'* [10]

İbni Receb *rahimehullah*, *'Camiu'l Ulum vel Hikem'* kitabında 28. hadis şerhinde bu ayrıma dikkat çeker: *'Selefin sözlerinde varid olan ve bidatleri güzel görmeye yönelik sözler, lugavi bidat anlamında olup şer'i anlamda kullanmamıştır. Ömer'in: 'Ne güzel bidattir' sözü de bu anlamdadır.'* [11]

İbni Kesir *rahimehullah*, Bakara suresi 117. ayetin tefsirinde şöyle der: *'Gökleri ve yeri (bir örnek edinmeksizin) yaratandır. O, bir işin olmasına karar verirse, ona yalnızca 'ol' der, o da hemen oluverir.'*

Bidat, iki kısımdır. Bazen şer'i anlamda olur. Bu, Allah Rasûlü'nün hadisinde: 'Her yenilik, bidat; her bidat ise sapıklıktır' şeklinde varid olan anlamdır. Bazen de lugavi anlamdadır. Bu da Ömer'in, insanları teravihte bir imam üzere topladığında: 'Ne güzel bidattir' sözünde olduğu gibidir...' [12]

Burada şöyle bir itirazda bulunulabilir. Bazı âlimler, Ömer'in bu sözünü farklı yorumlamışlardır. Bidatin iki kısım olduğunu söylemişlerdir. Bu konuyu müstakil bir bölüm olarak ele alıp cevaplamanın daha uygun olacağı kanaatindeyim.

3. Şüphe: İslam tarihinde bazı alimlerin bidati beş kısma veya iki kısma ayırması ve bir kısmını *'bidat-ı hasene'* olarak kabul etmesi

İslam tarihinde bazı ilim adamlarının, bidati kısımlara ayırdığı ve dinde çıkarılan bidatlerin bir kısmına hasene dediği veya farklı isimlerle isimlendirdiği, bir gerçektir. Özellikle konuya dair rivayetleri şerh ederken Hafız İbni Hacer, İmam Nevevi, Suyuti *rahimehumullah* gibi âlimler, bunların en meşhurlarındandır. Bu ayrımda genelde, İzz bin Abdusselam'ın *rahimehullah* zikrettiği beşli taksimat aktarılır ve dayanak olarak gösterilir.

İzz bin Abdusselam, *'Kavaidu'l Ahkâm fi Mesalihi'l Enam'* kitabında bir bölüm açar ve *'bidat hakkında fasıl'* başlığı altında şunları söyler:

'Bidat, Allah Rasûlü döneminde alışılmayan ve bilinmeyen şeydir. Bu da beş kısma ayrılır. Vacip olan bidat, haram olan bidat, mendub olan bidat, mekruh olan bidat ve mubah olan bidattir. ***Bunları tanımanın yolu şeriatın kaidelerine arz etmektir. Şayet vacip olanın altına giriyorsa bu bidat vacip bidat, haram olanın altına giriyorsa bu bidat haram bidat olur.***

Vacip olan bidatin misali, kendisiyle Allah'ın kelamının ve Rasûlünün sünnetinin anlaşıldığı nahiv ilminin öğrenilmesidir. Çünkü şeriatın ko-

9. İktida Sırati'l Müstakim, 1/65
10. İktida Sırati'l Müstakim, 2/95
11. 2/128
12. Tefsiru'l Kur'ani'l Azim, 1/277

runması vaciptir. Korunabilmesi de ancak Kur'an ve Sünnet'in korunmasına bağlıdır. Bu da nahvin öğrenilmesiyle mümkündür. Vacibin kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir. İkinci misal, Kur'an ve Sünnet'ten garip lafızların (bilinmeyen kelimelerin) yazılmasıdır. Üçüncü misal, usulu'l fıkıh ilminin tasnif edilmesidir. Dördüncü misal, sahih ve zayıf rivayetlerin ayırılması için cerh ve ta'dil ilminin korunmasıdır.

Haram olan bidate misal; Kaderiyye, Cebriyye, Mürcie ve Mücessime mezheplerinin bidatleridir.

Mendub olan bidate örnek; okulların ve kantarların ve nöbet kulübelerinin inşa edilmesi, Rasûl döneminde bilinmeyen her türlü iyilik, teravih namazı, tasavvufun ince meselelerinde konuşmak...

Mekruh olan bidatin misali, mescidleri süslemek, mushafları süslemek, lafızlar değişecek şekilde Kur'an'ı bozuk okumak, sahih olan; bu, haram bidatler kısmındandır.

Mübah bidate misal ise; sabah ve ikindi namazlarından sonra musafaha, yiyecek, içecek, giyecek ve mesken hususunda lükse kaçmak...' [13]

Allah Rasûlü din alanında, yani sünnetin karşısında var olan her türlü yeniliği, bu yergi kapsamında zikretmiş ve sapıklıkla hükmetmiştir. Herhangi bir kısmı bu genelin dışına çıkarmak, teknik anlamıyla tahsis delil ister. Çünkü bütün ümmetin üzerinde ittifak ettiği husus şudur ki; umumiyet ifade eden bir lafızla gelen hükmün bazı kısımlarını çıkarmak; ancak delille mümkündür.

Bu hususu en iyi ele alan âlimlerden biri, El-İ'tisam kitabı müellifi İmam Şatıbi'dir *rahimehullah*.[14] Yer yer imamdan alıntılar yapmakla beraber, bu şüpheye birkaç yönden cevap verilmesi daha uygun olacaktır:

- Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Her bidat sapıklıktır"* dedikten sonra, şer'i hiçbir delil zikretmeden onun sözünü tahsis etmek caiz değildir. Allah Rasûlü din alanında, yani sünnetin karşısında var olan her türlü yeniliği, bu yergi kapsamında zikretmiş ve sapıklıkla hükmetmiştir. Herhangi bir kısmı bu genelin dışına çıkarmak, teknik anlamıyla tahsis, delil ister. Çünkü bütün ümmetin üzerinde ittifak ettiği husus şudur ki; umumiyet ifade eden bir lafızla gelen hükmün bazı kısımlarını çıkarmak; ancak delille mümkündür. Delil olmadığı müddetçe umum ifade eden nasla, umumu üzere amel etmek vaciptir. Âlimlerin sözleri, naslar karşısında hüccet olmadığı için nasları tahsis edemez.

- Dinlerin bozulması, dinden olmayan şeylerin dine girmesiyle olmuştur. Öyleyse dini korumanın vacipliği, aynı zamanda dini bozan şeylerden kaçınmakla mümkündür. Bu anlamda vahiy, bize yeterli örnekler sunmuştur. Özellikle diğer dinlerin nasıl tahrif edildiği, adım adım anlatılmıştır. Daha ilginç olanıysa, ehli kitabın yaşadığı sürecin, bu ümmet için de geçerli olduğu ve adım adım onlara uyulacağı, Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* tarafından bildirilmiştir.[15]

Onların, kendi dinlerini tahrif edip Allah'ın gazabı ve lanetine uğrama süreçlerine baktığımızda, âlimlerine gerektiğinden fazla pay verdiklerini görürüz. Allah'ın haram saydığı bir şeye alimleri fetva verdiğinde, onlar kitabı sırtlarının arkasına atıp onların sözüne uyuyor; Allah'ın yasaklamadığı şeylerde âlimlerin yasaklamasını baz alıp, onu haram sayıyorlardı. Bu durum, Allah'ın katında şöyle isimlendirildi:

"Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiplerini rabler (ilahlar) edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de... Oysa onlar, tek olan bir ilaha ibadet etmekten başka bir şeyle emrolunmadılar. O'ndan başka ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." [16]

Burada gayemiz, bu yapılanın ayette bildirilenle aynı olduğunu söylemek değil; âlimlerin kitaba ve sünnete muhalif tavırlarına tutunmanın, dinin tahrif sürecindeki adımlardan bir adım olduğunu izah etmektir. Ve bu menhec, bir ümmete girdi mi, nasıl sonlanacağı belli olmayan dinî musibet başlamış demektir.

- Bu taksimatta verilen örnekler de taksimatın aslıyla çelişkilidir. İmam Şatıbi, bu hususta şunları söylemektedir:

"...Çünkü şayet bir şeyin vacipliğine, mendubluğuna veya mubahlığına dair şer'i bir delil varsa,

---

13. 2/204
14. 1/253 ve sonrası.
15. *"Siz, sizden öncekilere adım adım, karış karış, tabi olacaksınız. Hatta onlar kelerin deliğine girse, siz de gireceksiniz. Onlardan biri annesiyle zina etse siz de zina edeceksiniz. Sahabe: 'Ya Rasûlullah bunlar Yahudi ve Hristiyanlar mı?' diye sorar. Peygamberimiz: 'Başka kim olabilir ki?' buyurur."*
16. 9/Tevbe, 31

buna bidat denilmez. O amel, emredilen veya serbest bırakılan amellerin geneline giren bir amel olmuş olur. Bunların hem bidat olduğunu söylemek, hem de vacip, mendub ve mubah olduklarına dair delillerin olduğunu söylemek, zıtları birleştirmek olur ki bu da mümkün değildir. Bidatlerin bazısına haram ve mekruh demek de böyledir..." [17]

- Konuya dair verilen örneklerin, bidatle alakalı olmadığı, haklarında bir nassın olduğu ya da İslam'ın emrettiği şeylerin kendisiyle tamamlandığı ameller olduğu; bir kısmının dinî olmayıp tamamen dünyevi olduğu, bir kısmının da nasla yasaklananlar kapsamında olduğu görülecektir.[18] Öyleyse bu örneklerin, konuyla hiçbir alakası yoktur. Muhakkik âlimlerin de değindiği gibi, bu imamlar öncelikle bidati lugavi olarak ele almış ve her türlü yeniliği bidat kapsamında değerlendirmiştir. Daha sonra bu yenilikleri kısımlara ayırıp, hükümlerini zikretmek istemişlerdir. Ancak kötü niyetli kimseler, bidat-ı hasene ve bidat-ı seyyie diye ayırıp; bu imamların taksimatını da, yaptıklarına delil olarak almışlardır.

Örneğin; bidatçilere göre mescidleri süslemek, şarkı okur gibi Kur'an okumak, Kur'an okuyan sistem dalkavuğu *'karileri'* pop yıldızı misali takdim etmek, güzel bidatlerdendir. Ancak İzz bin Abdusselam rahimehullah, bunları mekruh bidatler kapsamında ele almıştır. Asrımızın çirkin bidatlerinden olan Kur'an okuma tarzının da haram bidatler kapsamında olduğunu söylemiştir. Yine bu taksime en fazla yapışan sofi meşrep insanlar, günümüzde kullanılan birçok giysi ve yaşam koşulunu kötü bidat kapsamında değerlendirmesine rağmen; İmam, bunları mübah bidat kapsamında değerlendirmiştir. Buradan anlaşılmıştır ki: İzz bin Abdüsselam'ın taksimatını esas alanlarla, İmamın kastı tamamen farklıdır. Aşağıda İmamın başka kitaplarından nakiller yapacağız. Günümüz bidatçilerinin ısrarla *'bidat-ı hasene'* dediği birçok uygulamaya, İmamın: *'caiz değil'* veya *'bidattir'* dediğine şahitlik edeceğiz.

Buna dair en güzel örnek; İmamın, Dımeşk'te kadılık görevine getirildiğinde yaptıklarıdır. İlk olarak hatiplerin ve cami imamlarının işledikleri

bidatleri inkâr etti. Daha sonra günümüzde de yaygın olan Regaib namazının bidat olduğuna dair meşhur bir hutbe verdi. Hatta bununla da yetinmedi, o dönemin meşhur âlimlerinden olup bu namaza cevaz veren İbni Salah'a da bir reddiye yazdı. Bu kitabını da *'Terğib an Salati'r Ragaib El-Mevdua ve Beyan Ma Fiha Min Muhalefeti's Sünen El-Meşrua'* diye isimlendirdi.[19] Oysa bidati kısımlara ayırıp bir kısmını makbul görenlerin çoğuna göre Regaib kandili de, o gecede kılınan namaz da meşrudur ve bidat-i hasenedir. Ancak bu ayrımın akıl hocası kabul edilen İzz bin Abdüsselam, bunu uydurulmuş bidatlerden kabul etmiş, *'daha fazla namaz kıldı diye insan günahkâr mı olur'* bidat mantığıyla hareket etmemiştir.

- Son olarak şunu söyleyebiliriz: Yazımızda da vurguladığımız gibi bu taksimatı kabul eden âlimlerin hiçbiri, ayırıcı bir sıfat zikredememiş ve sonradan çıkan amellerin hangisinin bidat, hangisinin bidat olmadığı hususunda açıklama yapamamışlardır. Bu nedenle kendi aralarında da ihtilaf hâlindedirler. Birinin çirkin bir bidattir dediğine bir değeri müstehab demiş, bir grubun bidat-ı hasene diyerek yapıştığı bir amele diğerleri münker ve bidat-i seyyie demişlerdir. Buna örnek olarak Regaib namazını verebiliriz. Şimdi bu ayırımı kabul edenlerin, aynı namaz hakkında verdikleri zıt fetvaları okuyacağız:

İmam Gazali rahimehullah, İhya-ı Ulumiddin adlı eserinde, bu namazla alakalı uydurma[20] rivayeti verdikten sonra şöyle der: *'...Bu namaz müstehabdır. Onu ahad kişiler naklettiği için*

---

17. *İmam Karrafi rahimehullah, hocası İzz b. Abdusselam'ın taksimatını El-Furuk adlı eserinde aktarmış, genişletmiş ve daha fazla izahat yaparak nakletmiştir. İmam Şatıbi, daha geniş tutması hasebiyle önce Karrafi'ye, daha sonra hocasına cevap vermiştir. Bu satırlar, onun Karrafi'ye verdiği cevaptandır.*
18. *İmam Şatıbi, örneklerin çoğunu tek tek alıp cevap verir.*
19. *Bu kitap, El-Mektebi'l İslami tarafından, İbni Salah'ın rahimehullah cevapları da derlenerek basılmıştır. İki imamın karşılıklı yazışmalarını derleyen yayınevi, kitaba 'El-Musacel İlmiyye Beyne İmameyni'l Celileyn İz bin Abdüsselam ve İbni Salah' ismini vermiştir.*
20. *Rivayetin uydurma olduğunu İhya'nın hadislerini tahric eden İmam Iraki rahimehullah söyler.*

teravih ve bayram namazı mertebesinde olmasa da her yıl tekrar ettiğinden burada zikretmeyi uygun gördüm. Ayrıca Kudüs ehlinin bu namaza devam ettiklerini ve terkine müsaade etmediklerini gördüm.' [21]

Bidatin kısımlara ayrıldığına inanan İmam Nevevi *rahimehullah* ise bu namaz hakkında çok ağır konuşur, Müslim şerhinde: *'Allah, bu namazı uyduranı ve ortaya çıkaranı kahretsin. Çünkü o, sapıklık ve cahillik olan münker bidatlerdendir.'* [22]

El-Mecmu'da; *'Bu iki namaz, münker ve çirkin bidatlerdendir. Bu namazların, Kutu'l Kulub ve İhya kitaplarında zikredilmesine aldanılmasın. Aynı şekilde bu namaz hakkındaki hadise aldanılmasın, çünkü bunların hepsi batıldır.'* [23]

Bir grup âlime göre müstehab olan ve yapılması gereken bir ibadet, aynı asıllara inanan başka âlimlere göre asılsız ve münker bir eylemdir. Bu durumda, avamdan olan insan ne yapmalıdır?

Sünnetin aslına muhalif her taksimat, her yöneliş; bu tarz çelişkileri barındırmaya mahkûmdur.

Bir grup âlime göre müstehab olan ve yapılması gereken bir ibadet, aynı asıllara inanan başka âlimlere göre asılsız ve münker bir eylemdir. Bu durumda, avamdan olan insan ne yapmalıdır?

4. Şüphe: *'Müslümanların güzel gördüğü, Allah katında da güzel; çirkin gördükleri de, Allah katında çirkindir'* eseri[24]

Başlıkta verilen bu söz, Abdullah bin Mesud'dan *radıyallahu anh* nakledilmiştir. Sened yönünden de sahihtir.[25] Bu esere dayanarak, bidat ehli şu sonuca varmışlardır: *'Sonradan çıkan herhangi bir ameli Müslümanlar güzel görürse, bu, Allah'ın katında da güzeldir. Öyleyse bidat diye isimlendirilen birçok amel, Müslümanların yanında güzel kabul edildiğinden ve kendisiyle amel edildiğinden bidat-ı hasenedir.'*

4. Şüphenin cevabı:

- Bazıları özellikle bu rivayetin hadis olduğunu iddia etmiş ve merfu rivayet olarak kabul etmişlerdir. Bunun nedeni, bidatleri meşrulaştırma işini Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* dayandırma çabasıdır. Oysa hadis âlimleri, bu rivayetin Allah Rasûlü'ne ait merfu bir rivayet değil, sahabeye ait mevkuf bir rivayet olduğunu söylemişlerdir.
- Bidat ehlinin belirgin vasıflarından biri, delil aldıkları naslara Bektaşi usulüyle yaklaşıp, nasları bağlamından koparmalarıdır. Abdullah bin Mesud *radıyallahu anh*, bu sözü nerede ve ne için söylemiştir?[26]

Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* vefatından sonra, kimin halife olacağı konusunda ashab arasında tartışma yaşandı. Daha sonra insanlar Ebu Bekir'e *radıyallahu anh* biat edip, onu halife olarak seçtiler. Abdullah bin Mesud, bu manzarayı görünce Allah'a hamd etti ve bu sözü söyledi. Yani o, tüm sahabenin Ebu Bekir üzerinde ittifakını, icmalarını baz alarak bu sözü söyledi.[27]

Hadisin lafızları da bunu göstermektedir. *'Müslümanların'* lafzı cemidir yani çoğuldur. Ve başında elif lam takısıyla gelmiştir. Bu da Arap lugatında umum ifade eden lafızlardandır. Yani mana şöyle olmaktadır: *'İstisna olmaksızın bütün Müslümanların güzel gördükleri, Allah katında güzeldir.'* Bu da usulde icma dediğimiz şeydir ve *'icma'* hüccettir. Yani tüm Müslümanlar bir konuda icma eder ve bunun şeriata uygun olduğunu söylerlerse bu konu; Allah'ın katında da güzel olmuş olur. Çünkü Allah, bu ümmetin bütününü sapmaktan korumuştur. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* hadislerinde: *"Benim ümmetim, delalet üzere bir araya toplanmaz"* buyurmuştur.

Öyleyse bu söze yapışıp, sünnetten uzak bazı grupların güzel gördükleri şeylerin, güzel oldu-

21. 1/202
22. 8/20
23. 3/548
24. Sahabe sözü
25. Ahmed, 3600; Beyhaki, El-Medhal, 49.
26. İbni Abdilberr, El-İstizkar, 8/13; Ez-Zeylai, Nasbu'r Raye, 4/133; İbni Hacer, Ed-Diraye, 2/187; Sahavi El-Mekasidu'l Hasene, 1/581.
27. İbni Kesir'in Tarih'inde bu eseri ve hangi bağlamda aktarıldığını, İmam Ahmed'den nakletmiştir. El-Bidaye ve En-Nihaye, 10/361.

ğunu iddia etmek; sözü, bağlamından koparmak ve yanlış yerde kullanmaktır.

- İbni Mesud'un *radıyallahu anh* bu sözden bidat-ı haseneyi kast etmediğinin en açık delili, onun bidatlere karşı tutumudur. Bidatlerden sakınılması ve sünnete ittiba konusunda kendinden birçok söz nakledilmiştir. Amelî olarak da bidatlerle mücadele etmiş, iyi niyetle yenilik çıkaranlara karşı gelmiştir.

İmam Darimi, Sünen'in mukaddimesinde Amr bin Seleme'den *radıyallahu anh* şu rivayeti aktarır:

"Biz, Abdullah b. Mesud'un kapısında sabah namazından önce oturuyorduk. Ebu Musa El-Eş'ari geldi.

'Ebu Abdurrahman (İbni Mesud) henüz çıkmadı mı?' diye sordu.

Bizler:

'Hayır' dedik.

Ebu Abdurrahman çıkınca hep beraber yanına gittik.

Ebu Musa: 'Az önce mescidde bir şey gördüm. Daha önce hiç görmediğim bu şeyin hayırlı bir şey olmadığını düşünüyorum...' Sonra anlatmaya başladı. 'Mescidde halkalar hâlinde oturmuş, ellerinde taşlar olan ve başlarında bulunan birinin 'Yüz defa tekbir getirin!' demesiyle tekbir getiren insanlar gördüm. Aynı usulle yüzer defa Kelime-i Tevhid'i söylüyor ve Allah'ı tesbih ediyorlar.' İbni Mesud:

'Onlara ne dedin?' dedi.

Ebu Musa:

'Sana danışmadan bir şey demedim' diye karşılık verdi.

'Onlara iyiliklerini değil, kötülüklerini saymalarını emretseydin!' dedi ve mescide girdi.

Biz de onunla beraber girdik. Halkalardan birinin yanına geldi ve dedi ki:

— Bu yaptığınız nedir?

— Ey Ebu Abdurrahman, zikirlerimizi saydığımız taşlardır.

— Kötülüklerinizi sayınız! Ben iyiliklerinizin zayi olmayacağını garanti ederim. Ey Muhammed ümmeti! Ne de çabuk helake yöneldiniz. Allah Rasûlü'nün bedeni çürümeden, kullandığı kaplar kırılmadan ve ashabı henüz aranızdayken mi sapıtacaksınız? Nefsimi elinde bulunduran Allah'a yemin olsun ki, ya sizler Muhammed'in üzerinde olduğu yoldan daha hayırlı bir yol üzeresiniz ya da sizler sapıklık kapısını açmaktasınız!

— Vallahi, ey Ebu Abdurrahman, biz bu yaptığımızla hayrı elde etmekten başka bir şey kastetmedik.

— Hayrı amaçlayan nice insan, ona ulaşamaz. Allah Rasûlü, Kur'an okuyup da boğazlarından geçmeyecek (onu anlamayacak) insanlardan bahsetmişti. Zannım odur ki, onların çoğu sizdendir."

Kıssayı rivayet eden Amr bin Seleme *radıyallahu anh* dedi ki:

"Bu halkada bulunanların çoğunu, Nehrevan gününde Haricilerin safında bize karşı savaşanlar arasında gördüm."

İyi niyetle çıkarılan bidatler karşısında tavrı bu olan bir sahabinin, bu sözüyle bidat-ı haseneyi kastettiğini söylemek, en basitinden iftiradır.

5. Şüphe: *'Ameller niyetlere göredir'* hadisinin yanlış yorumlanması

Hepimizin bildiği meşhur hadislerden biridir niyet hadisi. Bidatçiler, birçok bidate bu hadisi esas alıp, kişinin ameli niyetine göredir derler. Kişi, yaptığı amelle Allah'a yaklaşmayı murat ederse, şayet bu ameli sonradan ortaya çıkan bir amel de olsa ecrini alır. Çünkü niyeti Allah'ı razı etmektir.

5. Şüphenin cevabı:

Dalalet ehlinin en fazla istismar ettiği hadislerin başında, niyet hadisi gelir. Tevhid ve Sünnet'e muhalif olanların, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şeriatına uygun olmayan eylemlerini meşrulaştırmak için başvurdukları temel argüman; niyetlerinin temiz olduğudur. Dış dünyaları İslam'a uygun olmayanların, sadece Allah'ın bilebileceği iç âlemlerinin temizliğine ısrarla vurgu yapmaları; ancak kendileri gibi insanları ikna edecekleri bir dayanaktır.

Bu hadis dikkatle incelendiğinde onların lehine değil, aleyhlerine hüccet olduğu görülecektir. Çünkü İslam, amelleri iki kısma ayırmıştır:

a. İslam'ın meşru kabul ettiği ameller

b. İslam'ın yasakladığı ameller

Niyetin önemli olduğu ameller, İslam'ın meşru olarak kabul ettiği amellerdir. Bir amele İslam onay vermişse, sahibinin niyetine bakılır; şayet niyeti Allah'ı razı etmekse, onun ameli Allah katında makbul sayılır. Önceki bölümlerde defalarca zikrettiğimiz gibi, amellerin kabul şartı ikidir. İlki, sünnete uygun olması yani İslam'ın meşru kabul ettiği amellerden olması; ikincisi ise ihlasla yapılması, yani niyetin rıza-ı ilahi olmasıdır.

Amellerin kabul şartı ikidir. İlki, sünnete uygun olması yani İslam'ın meşru kabul ettiği amellerden olması; ikincisi ise ihlasla yapılması, yani niyetin rıza-ı ilahi olmasıdır.

İslam'ın meşru kabul etmediği amellere gelince, bunlarda niyetin hiçbir önemi yoktur. İslam'ın onay vermediği bir amelde kişinin niyeti ne kadar güzel olursa olsun, ameli geçersizdir.

"Onlara: 'Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın' dendiğinde: 'Biz sadece ıslah edicileriz' derler. Dikkat edin! Onlar, bozguncuların ta kendileridir, fakat farkında değillerdir." [28]

Bu ayetin nüzul sebebine bakıldığında, konumuzla direkt bağlantısının olduğu görülecektir. Allah, Müslümanlara ehli kitabı dost tutmayı yasaklamıştı. Medine'de bulunan bazı münafıklar, onlarla iyi münasebetler kurdukları takdirde bunun toplum maslahatına olacağını, ticari olarak Müslümanların zarar etmeyeceğini düşünerek, Allah'ın bu yasağını umursamadılar. Ancak onlar emre muhalefet için değil, Müslümanların iyiliğine niyet ederek bu işi yaptılar. Bunun üzerine bu ayetler indi.[29]

Ömer *radıyallahu anh* kendi döneminde verdiği bir hutbede şu sözleri söylemiştir:

"İnsanlar, Allah Rasûlü döneminde vahye göre yargılanır/değerlendirilirlerdi. Şu anda ise vahiy kesilmiştir. Bizler, sizleri ancak bize görünen zahirî amellerinizle değerlendirebiliriz. Kim bize iyilik gösterirse onu güvenilir kabul eder, kendimize yaklaştırırız. Onun niyetini bilecek olan biz değiliz, sadece Allah'tır. Kim de bize kötülük gösterirse ona güvenmez ve doğrulamayız, velev içinin/niyetinin temiz olduğunu iddia etse de." [30]

Ömer *radıyallahu anh* bu uyarıyı neden yapmıştı? İnsanlardan bazıları, şeriatın emirlerine muhalefet ediyor; ancak bunu kötü niyetle yapmadıklarını söylüyorlardı. Ömer, onlara bir kaideyi hatırlatıyordu. Sizler bazı hatalarınızı Allah Rasûlüne arz edip, niyetinizin farklı olduğunu söylüyordunuz ve o da *sallallahu aleyhi ve sellem* sizleri tasdik ediyordu. Çünkü ona vahiy geliyordu. Ve Allah doğru olanlarla yalancı olanları ayırt ediyordu. Ancak aynı şey, benim için söz konusu değildir. Çünkü bana vahiy gelmiyor ve Rasûl'den sonra da kimseye gelmeyecektir. Öyleyse insanlara zahiriyle hükmetmekten başka bir yol yoktur. Niyet temizliği iddiası, İslam'ın kabul etmediği amellerle beraber yok hükmündedir.

Akıl da Ömer'in *radıyallahu anh* fıkhını gerektirmektedir. Örneğin; hırsız, malı çaldığı kişiye, niyetinin ne kadar iyi olduğunu anlatsa da mağdur olan bunu kabul etmeyecek ve onu hırsızlığıyla yargılayacaktır. Ya da *'fakirlere yardım, İslam'ın*

28. 2/Bakara, 11-12

29. İbni Kesir, bu görüşü İbni Abbas'tan aktardı.

30. Buhari, 2641

emrettiği şeylerdendir ve ben de sizlerin malını çalıp ihtiyaç sahiplerine dağıttım' diyen bir hırsızın sözünün, kimsenin yanında bir kıymeti yoktur.

Buna binaen; bidat, İslam'ın yasakladığı ve sapıklık kabul ettiği amellerdendir. Allah Rasûlü sallallahu aleyhi ve sellem, onun her türlüsünü sapıklık ve uzak durulması gereken yasaklar kapsamında ele almıştır. Bidat, meşru olmayan ameller kapsamında olduğundan, sahibinin niyetinin hiçbir önemi yoktur.

Sonuç olarak;

Bidat ehlinin üzerinde bulundukları sapkınlık için çok fazla şüpheleri vardır. Onların dini, sabit muhkemler üzere değil, müteşabih/şüphe ve zan üzere kuruludur. Her amellerinde kil-u kal cinsinden şüpheleri vardır. Bwunların her birini zikretmek mümkün değildir. Ancak bunlardan en yaygın olanlarını zikredip, Allah Rasûlü'nün sünnetine ittibayı yaygınlaştırmak, insanları sünnet dışında yeniliklere davet edenlerin şüphelerine cevap vermek istedim.

Yakinen biliyoruz ki; ümmetlerin Rahman'ın rızasına ermesi ve yeryüzüne vâris olup, hayır ve adaletle orayı imar etmeleri, iki asla bağlıdır. Kime kulluk/ibadet ettikleri ve nasıl kulluk yaptıkları...

İbadet edilenin ortaksız olarak Allah olması, ibadetin sadece Rasûllerin gösterdiği şekilde olması... Yani Tevhid ve Sünnet. Bu iki aslın zıddı ise şirk ve bidat. Kendini İslam'a nispet eden milyarlarca insanın yaşadığı tahrif/hurafe, yoksulluk, cehalet ve aşağılanmanın en temel sebebi; bu iki aslı bozmalarıdır. Ümmetin ihyası ise kaybettiklerini yeniden kazanmasıyla mümkündür. Bu noktada en büyük görev; kınayıcının kınamasından korkmayan rabbani ilim adamlarına, sadık İslam davetçilerine ve mücahidlere düşmektedir. Tağuti sistemler ve dinden ekmek yiyen belamların teşvikiyle; yığınların üzerinde oldukları batıl dine razı olmamaları, hakkı haykırmaları gerekir. Ellerinde kuvvet ve temkin bulunanların tevhid ve sünnetin ihkakı, şirk ve batılın iptali konusunda kuvvetlerini; hüccet ve beyan bulunanların ise hüccetlerini çekinmeden kullanmaları, asrımızın en öncelikli farzlarındandır.

*"Andolsun, biz elçilerimizi **apaçık belgelerle** gönderdik ve insanlar adaleti ayakta tutsunlar*

*diye, onlarla birlikte **kitabı ve mizanı** indirdik. Ve kendisine çetin bir sertlik ve insanlar için (çeşitli) yararlar bulunan **demiri** de indirdik; öyle ki Allah, kendisine ve elçilerine gayb ile (görmedikleri halde) kimlerin yardım edeceğini bilsin (ortaya çıkarsın). Şüphesiz Allah, büyük kuvvet sahibidir, üstün olandır."* [31]

Bu ayet, hakkın ihkakı için gerekli olan araçları özetlemiştir. Apaçık deliller, kitap ve mizan ve bunları destekleyecek demir, yani kuvvet! Bunların biri olmadığında, diğeri her zaman eksik kalacaktır. Tevhid ve Sünnet müdafaasında ilmin eksikliği, kabalık ve zorbalığa; kuvvetin eksikliğiyse gevşeklik ve rehavete kapılmamıza neden olacaktır. Her ikisi birleştiğinde, Nubuvvet menheci üzere İslami mücadele, yoluna devam edecektir.

Allah'ım, bizleri Tevhid ve Sünnet davasının, muhkem asıllara yapışan, sabır ve yakinle yoğrulmuş, güzel ahlakla süslenmiş, ahiret yurdunu arzulayan müdafilerinden kıl.

Bu yazıyla beraber *'Tüm Rasûllerin Ortak Müjdesi; Muhammed, Allah'ın Rasûlüdür'* yazı dizisini Rabbimizin yardımıyla bitirmiş olduk.

---

31. 57/Hadid, 25

Allah Rasûlü'ne ﷺ Hakaret Edenler Karşısında Müslümanca Tavır

Allah Rasûlü gücünün olmadığı, müminlerin sıkıntıya düşeceği mustazaflık hâlinde müşriklere, fiilî olarak karşılık vermemiştir. Ancak bu durum, müşriklere gösterilmesi gereken tavrın, sabır ve hoşgörü olduğu anlamına gelmez. Allah Rasûlü, bu tavrıyla onların hak ettiklerini, onlara hatırlatmış; güç ve imkâna kavuştuğunda da bu sözlerinin gereğini yerine getirmiştir.

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla...

Hamd, âlemlerin Rabbi olan, Rasûller göndermek suretiyle insanları hidayet eden ve... *"O alaycılara karşı biz sana yeteriz"* diyerek Rasûllerini teselli eden Allah'a olsun. Salât ve selam; emaneti eda eden, ümmete ulaştıran, kendisiyle hidayete erdiğimiz Muhammed Mustafa'ya *sallallahu aleyhi ve sellem*, pak âline, onu nefislerinden daha evla gören, dostuna dost, düşmanına düşman olan ashabının üzerine olsun.

Tarihin her safhasında Rasûllere düşmanlık eden, onlarla alay eden, onların hüccet ve beyanları karşısında söyleyecek sözleri olmadığından onlara hakaret eden azılı kâfirler olmuştur. Kur'an-ı Kerim'den öğrendiğimiz kadarıyla bu durum, Allah'ın değişmez sünnetlerindendir ve risalet vazifesiyle memur her bir Peygamberin karşılaştığı şeydir.

"Senden önce de Peygamberlerle alay edilmişti. Fakat onlardan alay edenleri, alay ettikleri şey kuşatıverdi." [1]

"Onlara hiçbir Peygamber gelmiyordu ki, onunla alay etmiş olmasınlar." [2]

"O inkârcılar, seni gördükleri zaman, seni alaya alıyorlar ve 'İlahlarınızı diline dolayan bu mudur?' diyorlar. Hâlbuki onlar, Rahmân'ın kitabını inkâr ediyorlar." [3]

Bu ayetler, gerek Peygamberimizin *sallallahu aleyhi ve sellem* gerek de ondan önce gönderilen Rasûllerin, kâfirlerin inkar ve alaylarına muhatap olduğunu gösteriyor. Charlie Hebdo'nun, Allah Rasûlü'yle *sallallahu aleyhi ve sellem* alay eden karikatürleri yayınladığında, çok daha öncesinde Selman Rüşdi

1. 6/En'am, 10
2. 15/Hicr, 11
3. 21/Enbiya, 36

vakıasında ve benzeri hadiselerde konuya dair çok şey söylendi. Fransa'da iki gencin; sadra şifa, izzeti bu ümmete yeniden hissettiren duruşlarından sonra, bu konu tüm yönleriyle dünyanın gündemine oturdu.

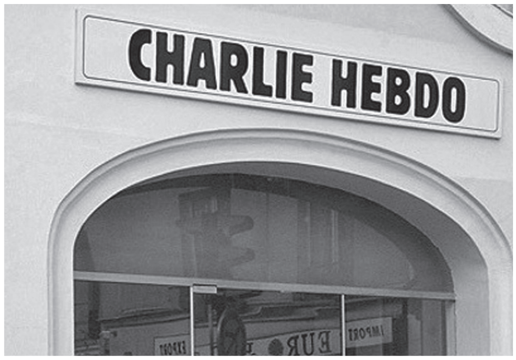
Kâfirler, Rasûllerle alay edecekler. Bunun, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sünneti olduğunu biliyoruz. Asıl soru; bunun karşısında Müslümanca tavrın ne olduğudur? Allah'ı razı eden, şayet yaşasaydı Peygamberi de razı edecek olan ve tüm ümmetin beklentisini karşılayacak tepki nasıl olmalıdır?

Peygamberin, Kendisine Sövenlere Karşı Tavrı

Abdullah bin Amr bin As *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Bir gün müşriklerin Kâbe yanındaki hatimde bir araya geldiklerini gördüm. Rasûlullah'tan bahsederek şöyle diyorlardı: 'Bu adama sabrettiğimiz kadar hiç kimseye sabretmedik. O, bize hakaret etti. Atalarımıza sövdü. Dinimizi kötüledi. Cemaatimizi dağıttı. İlahlarımıza küfretti.' Bu sırada, Rasûlullah efendimiz çıkageldi. Kâbe'yi tavaf ederek yanlarından geçti. Bazı müşrikler, Rasûl'e laf attılar. Bu lafları duyduğu ve rahatsız olduğu, Rasûlullah'ın mübarek yüzünden anlaşıldı. Geçip gitti. İkinci defa yanlarından geçtiğinde yine aynı sözlerle karşılaştı. Yine rahatsız olduğu, yüzünden anlaşıldı. Üçüncü kez yanlarından geçerken, aynı şekilde kendisine laf attılar. Bunun üzerine Peygamber, onlara şöyle dedi: 'Beni duyuyor musunuz ey Kureyşliler? Ben sadece sizi kesmekle gönderildim!' Orada bulunanlar, bu sözü işittiler, sükûtla dinlediler. O kadar sessizleştiler ki, sanki her birinin başının üzerinde bir kuş vardı da, o kuşu ürkütüp uçurmamak için seslerini çıkarmıyor ve hareket etmiyorlardı. Hatta orada bulunan müşriklerin, Peygambere karşı en şiddetli olanları bile şöyle diyordu: 'Ey Eba Kasım, doğruca yoluna git, sen cahil bir kimse değilsin.' " [4]

Bu hadise, Allah Rasûlü'nün kendisiyle alay eden, ona ve getirdiklerine hakaret edenlere karşı tutumunu resmetmektedir. Aynı zamanda Mekke'de yaşanan bazı hadiseleri nasıl anlamamız gerektiğine de işaret etmektedir. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* gücünün olmadığı, müminlerin sıkıntıya düşeceği mustazaflık hâlinde müşriklere, fiilî olarak karşılık vermemiştir. Ancak bu durum, müşriklere gösterilmesi gereken tavrın, sabır ve hoşgörü olduğu anlamına gelmez. Allah Rasûlü, bu tavrıyla onların hak ettiklerini, onlara hatırlatmış; güç ve imkâna kavuştuğunda da bu sözlerinin gereğini yerine getirmiştir.

Bu durumda, Mekke'de yaşanan bazı vakıaları öne sürerek, onunla *sallallahu aleyhi ve sellem* alay edenlere karşı hoşgörülü olmayı ve sabrı tavsiye eden asrımız belamlarının yaptıkları, nasları tahrif etmekten öteye geçmemektedir. Allah Rasûlü'nün, imkân bulduğunda alaycılara karşı tavrını, Ka'b bin Eşref suikastı göstermektedir.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: " ***'Ka'b b. Eşref'in hakkından kim gelecek? Zira bu, Allah ve Rasûlüne eza veriyor!'*** *buyurdular. Muhammed b. Mesleme:* ***'Onu öldürmemi ister misiniz?'*** *dedi. Peygamberimiz:* ***'Evet!'*** *deyince Muhammed b. Mesleme: 'Hakkınızda menfi şeyler söylememe de izin veriyor musunuz? (Güvenini kazanmamız için buna gerek olacak)' dedi. Peygamber, ona bu hususta izin verdi.*

Bunun üzerine Muhammed b. Mesleme, Ka'b b. Eşref'e gelip onunla konuştu, aralarındaki (eski) dostluğu hatırlattı ve: 'Şu adam var ya, sadaka istiyor ve bize sıkıntı oluyor!' dedi. Ka'b, bunu işitince: 'Ha şöyle! Vallahi ondan daha da çekeceksiniz!' dedi. Muhammed b. Mesleme: 'Biz, ona şimdi gerçekten tabi olduk. Onu büsbütün terk edip sonunun ne olacağını seyretmekten de korkuyoruz' dedi. Ka'b: 'Söyle bana' dedi, 'İçinde ne var, ne yapmak istiyorsunuz?' Muhammed: 'Onu yalnız bırakmak, ondan ayrılmak istiyoruz' deyince, Ka'b: 'Şimdi beni mesrur ettin' dedi. Muhammed ilave etti: 'Bana biraz ödünç vermeni talep ediyorum' dedi. Ka'b da: 'Bana rehin olarak ne bırakacaksın?' diye sordu. Muhammed b. Mesleme: 'Ne istersin?' dedi. Ka'b: 'Kadınlarınızı bana rehin bırakmalısın!' dedi. 'Ama sen, Arapların en yakışıklısısın. Sana kadınlarımızı nasıl rehin bırakalım?' dedi. Ka›b: 'Öyleyse çocuklarınızı re-

4. *Müsned, Ahmed*

hin bırakırsınız!' dedi. 'Ama nasıl olur, birimizin çocuğuna hakaret edip: 'Bir veya iki vask hurma karşılığında rehin edildin.' diye başına kakarlar. Ama sana zırhları yani silahı rehin bırakalım' dedi. 'Pekâlâ, bu olur!' dedi. Bunun üzerine Muhammed b. Mesleme, ona El Haris b. Evs, Ebu Abs b. Cebr ve Abbad b. Bişr ile birlikte gelmek üzere randevulaştı. Bunlar, geceleyin gelip onu (dışarı) çağırdılar. Ka'b, yanlarına indi. Ka'b'ın eşi şöyle dedi: 'Ben bazı sesler işitiyorum, bu sanki kan sesidir' dedi (kötü bir şey olacağını anlatmak istedi). Ancak O: 'Hayır, bu gelen Muhammed b. Mesleme ile süt kardeşi Ebu Naile'dir. Mert kişi, geceleyin yaralanmaya bile çağrılsa icabet eder!' dedi. Muhammed b. Mesleme, arkadaşına: 'Gelince, ben elimi başına uzatacağım. Onu tam yakaladım mı göreyim sizi!' dedi. Ka'b, kılıncını kuşanmış olarak indi. 'Senden güzel koku alıyoruz!' dediler. Ka'b: 'Evet! Nikahımda falan kadın var. Arap kadınlarının en güzel kokularına sahip olanıdır' dedi. Muhammed b. Mesleme: 'Ondan koklamama müsaade eder misin?' dedi. Ka'b: 'Tabi ederim, kokla!' dedi. Muhammed, yakalayıp kokladı. Sonra: 'Bir kere daha koklamama müsaade eder misin?' dedi. Sonra onu yakaladı. 'Göreyim sizi!' dedi ve orada öldürdüler." [5]

Çünkü Allah Rasûlü, güç ve imkân bulduğunda sabır göstermemiş, kendisine hakaret edenlerden bunun intikamını almıştır. Bunun İslam tarihinde birçok örneği vardır.

Sahabeler, onu öldürdükten sonra Medine'ye yöneldiler. Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, o gece, sabaha kadar namaz kılmış ve onlara dua etmişti. Medine'ye yaklaşınca tekbir getirdiler, Allah Rasûlü, onun öldürüldüğünü anladı ve tekbir getirdi. Ölüm haberini alınca, Allah'a hamd etti. Bu işi yapan sahabelere: " *'Yüzler kurtuluşa ersin/aydınlık olsun'* diye duada bulundu. Onlar da: *'Seninki de ey Allah'ın Rasûlü'* diye karşılık verdiler." [6]

Bu olay üzerine Yahudiler, Allah Rasulü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* gelip, liderlerinin suikastla öldürüldüğünü söyleyip şikâyette bulundular. Allah Rasûlü, onlara Ka'b'ın kötü sözlerini ve ezalarını hatırlattı.[7]

Ka'b bin Eşref'in öldürülmesi olayı; Charlie Hebdo olayı sonrası yaşanan bir çok tartışmaya ışık tutmaktadır. Aynı zamanda bu olay, Medine İslam Devleti'nde dönüm noktası olmuş, kendinden sonra birçok olayı etkilediği gibi, Yahudiler için yeni bir sürecin başlamasına da neden olmuştur.

- Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, kendisine sövenlere karşı sabır ve hoşgörüden yana değildir. *'Yaşasaydı bu eylemleri ilk o kınardı'* diyenler, Allah Rasûlü'ne iftira eden yalancılardır. Çünkü Allah Rasûlü, güç ve imkân bulduğunda sabır göstermemiş, kendisine hakaret edenlerden bunun intikamını almıştır. Bunun İslam tarihinde birçok örneği vardır.[8]
- *'Biz, İslamofobinin bu kadar yayıldığı bir dönemde, bu tarz eylemleri nasıl izah edeceğiz, Allah Rasûlü olsa bunlara göz yumardı'* diyenler yanılmışlardır. İslamofobinin, günümüzden çok daha fazla olduğu bir dönemde Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bu durumu sormak için yanına gelen Yahudilere olayı izah etmiş, ona eziyet edip hakaret edenlerin cezasının bu olduğunu hatırlatmıştır.
- Avrupa'daki Müslümanların orada emanla bulunduğuna, bu yapılanın aldatma ve söz bozma olduğuna, bunun da caiz olmadığına yönelik konuşanlar; bilerek veya bilmeyerek Allah Rasûlü'nü söz bozma ve aldatmayla itham etmişlerdir. Çünkü Ka'b bin Eşref, Medine'de bir sözleşme çerçevesinde yaşayan ve İslam Devleti'yle eman hukuku olan bir Yahudi'ydi. Ancak Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaret edince bu eman bozulmuş kabul edildi, bu durum, kendisine bildirilmeden Allah Rasûlü'nün emriyle suikasta uğradı.
- Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sevindiğine sevinemeyenler, onunla aynı çizgide durmayan insanlardır. Allah Rasûlü, kendisine yönelik hakaret edenlerden intikam alınıp hak ettikleri ceza verildiğinde buna sevinirdi. Sevincini bazen tekbir getirmek, bazen Allah'a hamd etmek, bazen olayı yapanlara dua edip onlardan razı olduğunu ifade edecek cümlelerle belli ederdi. Muhammed bin Mesleme ve arkadaşları *radıyallahu anhuma*, Ka'b'ı öldürdüğünde Allah Rasûlü'nün

5. *Muttefekun Aleyh*
6. *Fethu'l Bari, Müstedrek, Hakim.*
7. *Müsned, Ahmed*
8. *Bazısı yazı içerisinde zikredilmiştir.*

bunu nasıl karşıladığını kıssada gördük. Aynı şekilde Allah Rasûlü benzer kıssalarda da rızasını belli etmiş, onu sözlü veya fiilî savunan, müşriklere hak ettikleri cevabı verenlerden razı olduğunu beyan etmiştir.

Bu olaydan sonra vuku bulan, Ebu Rafi'i b. Ebi'l Hukayk isimli Yahudi katledildiğinde de Allah Rasûlü, onlara benzer şekilde dua etmiştir. Öyle ki bu görevle vazifeli sahabeler; onun memnuniyetini bildiklerinden, bu olayı ona müjdelemek için yarış içerisine girmişlerdir.[9] **Diyebiliriz ki; bu gibi olaylardan, ancak Medine'de bulunan münafıklar rahatsız olmuştur. Onlar, Yahudilerle ticaretlerinin ve geçmişte tesis ettikleri dostluklarının bozulacağını düşünmüşlerdir. Her dönemin münafık tabiatlıları böyledir. Onlar için İslam'ın şiarlarının yüceltilmiş olması, Allah Rasûlü'nün mutluluğu, İslam ümmetinin izzeti, önemli değildir. Tek önemli olan, onların taparcasına bağlı oldukları dünyevi işlerinin ve toplumsal ilişkilerinin sorunsuz olmasıdır.**

- Ka'b bin Eşref olayı sonrasında sahabe arasında bir yarış başlamıştır. Ka'b'ı öldürenler, Evs kabilesindendi. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* sevincine şahit olan Hazrecli Müslümanlar, bu duruma gıpta ettiler. Allah Rasûlü'ne eziyet eden, İslam ve Müslümanlar aleyhine konuşan bir Yahudi'yi öldürmek için harekete geçtiler. O dönemde Ka'b'ın vazifesini Ebu Rafi'i İbni'l Ebi Hukayk üstlenmişti. Allah Rasûlü'nden izin isteyip yola koyuldular.[10]

Allah Rasûlü'ne Hakaret Edenlerin İslam Nezdinde Hiçbir Değeri Yoktur

*"Medine'de kör bir adamın çocuklarının annesi, Allah Rasûlü'ne hakaret ediyor, ona sövüyordu. Adam, onu bu yaptığından menetse de kadın aynı şeyi tekrar ediyordu. Bir gece yine Allah Rasûlü'ne sövmeye başladı. Adam, eline hançeri aldı, kadının karnına dayadı sonra da üzerine abandı, kadın öldü. Kadın gebe olduğundan düşük yaptı ve kan pıhtısı olarak çocuğunu düşürdü, her taraf kana bulandı. Sabah olunca bu durum Allah Rasûlü'ne anlatıldı. İnsanları topladı ve onlara birinin şöyle seslenmesini emretti; 'Üzerinde hakkım bulunan her kim bunu yaptıysa Allah için ayağa kalksın.' Kör adam kalktı ve insanların omuzlarının üzerinden atlayarak Allah Rasûlü'nün yanına geldi. Ta ki Allah Rasûlü'nün önünde oturdu. Ve şöyle dedi: 'Ben, onun kocasıyım. Sana sövüp hakaret ediyordu. Onu menetsem de bu yaptığına son vermiyordu. Benim ondan mercan gibi iki çocuğum vardı ve benim razı olduğum refikamdı. Dün yine sövüp hakaret etti. Ben de hançeri karnına dayadım, yaslandım ve onu öldürdüm. Peygamberimiz, bunun üzerine: **'Allah'ı şahit tutarım ki, onun kanı heder olmuştur'** dedi."* [11]

Allah Rasûlü'ne sövenlerin İslam nezdinde hiçbir değerleri yoktur. Onlara üzülmek, masum ya da sivil olduklarını iddia etmek; Allah'ın değer-

---

9. *Buhari*
10. *İmam Buhari, kıssanın tamamını rivayet etmiştir: "Rasûlullah, Yahudi Ebu Rafi'ye, ensardan bir grup adam gönderip, başlarına da Abdullah b. Atik'i koydu. Ebu Rafi', Rasûlullah'a eza veriyor ve aleyhinde çalışmalar yapıyordu. Ebu Rafi', Hicaz bölgesindeki kendine has bir kalede oturuyordu. Kaleye yaklaştıkları zaman güneş batmıştı. Halk, artık sürüleriyle dönüyordu. Abdullah, arkadaşlarına: 'Siz burada oturun ve yerinizden ayrılmayın. Ben gidip, kapıcılara biraz iltifat edip, içeri girme imkânı arayacağım' dedi ve ilerledi. Kapıya kadar geldi. Def-i hacet yapıyormuş gibi elbisesini toparladı. İnsanlar içeri girmişti. Kapıcı seslendi: 'Ey Allah'ın kulu, girmek istiyorsan gir. Kapıyı kapatacağım' dedi. Ben de girdim ve gizlendim. Halk tamamen girince kapıyı kapattı. Sonra da anahtarları bir kazığa taktı. Ben müsait bir anda kalkıp anahtarları alıp kapıyı açtım. Ebu Rafi, evinde gece sohbeti yapıyordu. Ve hususi bir köşkte idi. Sohbet arkadaşları dağılınca, yanına çıktım. Her bir kapıyı açıp girdikçe içeriden üzerime kapadım. Eğer halkın haberi olur da beni öldürmeye azmederlerse; ben, Ebu Rafi'yi öldürmeden ona ulaşamasınlar diye böyle yaptım. Sonunda yanına kadar geldim. Köşkün ortasında yer alan karanlık bir odadaydı. Ancak, odanın neresinde olduğunu bilemiyordum. 'Ebu Rafi' diye seslendim. 'Kim o?' dedi. Sese doğru yöneldim. Heyecan içerisinde bir kılıç darbesi indirdim, ama boşa gitti. Adam bir çığlık attı. Hemen odadan çıktım. Azıcık bekleyip tekrar girdim. Sesimi değiştirip, yardıma gelmiş gibi: 'O ses de ne? Ey Ebu Rafi!' dedim. 'Kahrolası, odada biri var, az önce bana kılıç vurdu' dedi. Yerini iyice keşfetmiştim, bir darbe daha indirdim. Yaraladım, fakat öldüremedim. Sonra kılıcın ucunu karnına sapladım, sırtına kadar dayandı. Öldürdüğümü anladım. Geri dönüp, kapıları teker teker açmaya başladım. Merdivene kadar geldim. Ayağımı bastım. Yere kadar ulaştığımı zannettim. Ay ışığıyla aydınlık bir gecede düştüm. Bacağım kırıldı. Sarığımla sardım. Sonra gidip kapının önüne oturdum. Onu gerçekten öldürdüm mü, öğreninceye kadar bu gece kaleden dışarı çıkmayacağım' dedim. Horozlar ötünce, surların üzerinden ölüm ilan edildi. Ölüm habercisi: 'Hicaz ahalisinin tüccarı Ebu Rafi'nin ölümünü duyuruyorum!' diye bağırıyordu. Ben hemen arkadaşlarımın yanına gittim: 'Zafer! dedim, Allah, Ebu Rafi'in canını aldı!' Rasûlullah'a geldim, olup biteni anlattım. Bana: 'Uzat ayağını!' buyurdular. Ben de ayağımı uzattım. Meshediverdi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi hiçbir rahatsızlık kalmadı.'*
11. *Ebu Davud.*

sizleştirdiğine, değer vermektir. Bu da yalnızca bunu yapanın değerini düşürür, onu alçaltır. Siyasilerin ve onları memnun etmek için çırpınan Diyanet reisinin içine düştüğü durum, bundan başka bir şey değildir. Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* kanını heder ettiği insanları masum göstermek, dakikalarca onların haksız yere öldürüldüğünü anlatmaya çalışmak; Allah Rasûlü'nü yalanlamak ve insanları saptırmaktır. Bu durumda iki kişiden biri yalancıdır. Bir tarafta *'Allah'ı şahit tutarım ki onun kanı heder olmuştur'* diyen Peygamber, öte tarafta *'Türkiye'de din hizmetlerinden sorumlu Diyanet İşleri Başkanı olarak, derin bir üzüntü içinde olduğumu ifade etmek isterim. Her şeyden önce bu saldırıyı şiddetle kınıyor, başta Fransız halkı olmak üzere tüm insanlık ailesinin acısını paylaşıyorum'* diyen bir zihniyet. Allah Rasûlü, yalandan münezzeh olduğundan, açık iftira ve yalanın sahibi bellidir.

Papa Kadar Da Mı Ahlaki Değerlere Sahip Değilsiniz?

İslam dininden uzaklık ve batıl ehli olma yönünden Papa ila, Diyanet reisi arasında fark olmasa da, insani ve örfi olarak Diyanet reisinin daha duyarlı olması bekleniyordu. Diyanetin tam metnini yayınladığı basın açıklamasında,[12] Allah Rasûlü'ne hakaret edip onunla alay edenlerle alakalı tek bir kelam sarf edilmezken; saldırıyı kınama, İslam'la hiçbir ilgisinin olmadığı, Rasûlullah'ın yaşaması durumunda tepki göstereceği de dahil, onlarca yalan ve yalakalık örneği mevcuttur. Basın açıklaması, Batı karşısında aşağılık kompleksiyle malul insanların başlattığı *'Hepimiz Charlie'yiz'* kampanyasının açılımı gibidir.

Aynı soru, Hristiyan dünyasının liderine sorulduğunda; o, Mehmet Görmez'den daha ahlaki ve tutarlı bir cevap vermiş, saldırıları kınamakla beraber, hakaret eden kesime de iki laf etme erdemini göstermiştir.

'Sevgili arkadaşım Dr. (Alberto) Gasparri, anneme küfrederse suratına yumruğu yer!' ve *'İfade özgürlüğünün sınırı olmalı!'* gibi açıklamaları, içimizdeki *'Charlie Hebdo'*ları utandırır mı acaba?

Kâfirlere yaranmak, izzeti onların yanında aramak, eski bir münafık hastalığıdır. İslam düşmanlığı yapan, zahiren güçlü görünen kâfirlere karşı alınacak tavır; müminlerle, münafık karakterli satılmışlar arasındaki yol ayrımlarındandır.

Kâfirlere yaranmak, izzeti onların yanında aramak, eski bir münafık hastalığıdır. İslam düşmanlığı yapan, zahiren güçlü görünen kâfirlere karşı alınacak tavır; müminlerle, münafık karakterli satılmışlar arasındaki yol ayrımlarındandır.

"Münafıklara müjde ver; Onlar için gerçekten acıklı bir azap vardır. Onlar, müminleri bırakıp kâfirleri dostlar (veliler) edinirler. ***'Kuvvet ve onuru (izzeti)' onların yanında mı arıyorlar?*** *Şüphesiz, 'bütün kuvvet ve onur', Allah'ındır."* [13]

Münafık karakterli olanların, izzeti onların yanında arama girişimleri, onlara hiçbir fayda sağlamayacak; dünya ve ahiret rezilliği olarak, kendilerine dönecektir. Kâfirler, zahiren İslam'a müntesip olanların, onlara yaranmak için gösterdikleri çabalardan hiçbir zaman razı olmazlar.

"Sen, onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değillerdir. De ki: 'Şüphesiz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) yoludur.' Eğer sana gelen bunca ilimden sonra, onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı." [14]

Başbakanın, terörü(!) kınamak için; dünyanın en büyük teröristleriyle beraber katıldığı yürüyüşte gördüğü muamele, bunun en güzel örneğidir. Ancak şirk ve batılla akıllarını örtenler, yaşadıkları olaylardan ders almak bir yana, her geçen gün debelendikleri batıllarına biraz daha saplanıyorlar. Bu durum, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* şu sözünü doğrulamaktadır:

"Allah kimi şaşırtırsa, onu doğru yola getirecek yoktur. Allah, onları azgınlıkları içinde bırakır, körü körüne yuvarlanır giderler." [15]

12. http://www.diyanet.gov.tr/tr/icerik/diyanet-isleri-baskani-gormez%E2%80%99in-paris%E2%80%99teki-charlie-hebdo-dergisine-yonelik-saldirilara-iliskin-basin-aciklamasi%E2%80%A6/25480.

13. 4/Nisa, 138-139

14. 2/Bakara, 120

15. 7/Araf, 186

Gösteriler Aracılığıyla Tepki Göstermek Doğru Mudur?

Gösteri düzenlemek suretiyle hak talebinde bulunmak, zulmün defedilmesi ve hakların talep edilmesi yönünden caiz olan bir tepki biçimidir. Kendinden faydalanılan şeylerde asıl olan, mübah olmasıdır. Ayrıca Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* döneminde insanlar, haklarını almak veya zulme tepki göstermek adına, mescidde seslerini yükseltmek, emire şikâyette bulunmak gibi türlü yolları kullandılar.

Ancak bir şeyin mübah olması başka şey, onun her dönemde faydalı olması başka şeydir. Özellikle günümüz şartlarında gösteriye izin veren anlayış incelendiğinde, sorunun kaynağını oluşturduğu görülür. Gösteri yapmaya izin veren anlayışla, başkalarının kutsalına hakaret etmeye izin veren anlayış aynıdır. Nerede başlayıp nerede bittiği belli olmayan ifade özgürlüğü... Buradan baktığımız zaman; bu hakaret karşısında yapılan gösterilerin hiçbir anlamının olmadığını, caydırıcılık yönünden bir etkisinin olmadığına şahitlik ediyoruz.

Ayrıca gösteriler, aslı itibariyle mübah olsa da, günümüzde gördüğü işlev itibariyle zararı, faydasından çok daha büyüktür. İslam ümmetine asli sorumluluklarını unutturmuş, kâfirlerin belirleyip sınırlarını çizdiği bir eylem biçimidir. Yerinden saatine, yapılacaklardan tepki biçimine kadar bütün içeriği, tepki gösterdiğiniz kurumlar tarafından belirlenmiş bir eylemle sesinizi duyurmaya çalışıyorsunuz.

Ülke yöneticilerinin ifadesiyle; sistemlerin vazifesi, insanların öfkesini dindirmek, başka bir ifadeyle *'gazını almak'*tır. Görevi, insanları kâfirleştirip, Allah'a şirk koşturmak olan sistemlerin, bunu yerine getirmek için gece gündüz kurdukları tuzaklar vardır.[16] Bunun bir çeşidi de gösterilere müsaade etmek suretiyle, insanların öfkesini bir meydana toplayıp, öfkeleri ve intikam

duygularını boşaltmak ve insanları rahatlatmaktır. Daha da önemlisi insanların şer'i mücadele yöntemlerine yönelmesini engellemek, bunun yanında onlara mücadele etmiş hissi vermektir.

Çoğu zaman gösteriler düzenleyen insanların talepleri ile yaşantıları arasında uçurumlar söz konusudur. İslami bir eğitim ve sahih bir tefekkür neticesinde, bu açığın kapanma ihtimali vardır. Lakin gösteri ve yürüyüş gibi duygu yoğunluklu ve sloganik faaliyetler; bu açığın kapanma ihtimalini azaltmaktadır. Allah Rasûlü'ne *sallallahu aleyhi ve sellem* hakaretle ilgili yapılan gösterilerde, gösteriye öncülük yapan ve göstericiler adına açıklama yapanlardan bazılarının: *'Said Nursi sakalsızdı'* gerekçesiyle Allah Rasûlü'nün sünnetini çiğneyen birileri olabileceği de düşünüldüğünde; durumun vahameti daha iyi anlaşılacaktır. Allah Rasûlü'nü örneklikte başka şahısların gerisine iten bir zihniyetin, Allah Rasûlü'nü müdafaa etmek için meydanlara çıkması, üzerinde düşünülmesi gereken bir durumdur. Tepki göstermek için meydanlara çıkanların, tepki görmeyi hak eden sınıftan olmaları gerekiyor. Allah Rasûlü'nün karikatürünü yapanın İslam'a verdiği zararla, onu *sallallahu aleyhi ve sellem* örneklikte başkalarının gerisine atanın verdiği zarar arasında pek de fark yoktur. Gösteriler, bu tezatın üstünü örten ve görülmesini engelleyen duygu yoğunluklarının yaşandığı, şeriatın ve aklın ölçülerinin yitirildiği alanlardır.

Gösteriler, aslı itibariyle mübah ve bazı vakıalarda sonuç almaya yönelik olabilir. Özellikle ilim adamlarının vakıa tespiti sonrasında, bir tepki biçimi olarak kullanılabilir. Ancak konumuz bağlamında yapılan gösterilerin, zikrettiğimiz gerekçeler nedeniyle faydasız olduğu kanaatindeyiz.

---

16. *"Zaafa uğratılanlar (mustazaflar), kibirlenenlere(müstekbirlere): 'Eğer siz olmasaydınız, biz muhakkak müminler olurduk' derler. Kibirlenenler, zaafa uğratılanlara: 'Sizlere hidayet geldikten sonra, hidayetten sizleri biz mi engelledik? Hayır, siz (kendiniz) mücrimlerdiniz (suçlulardınız)' dedi(ler). Ve zaafa uğratılanlar (hakir görülenler), kibirlenenlere:* ***'Hayır, (işiniz) gece ve gündüz hile idi. Bize Allah'ı inkâr etmemizi ve O'na şirk koşmamızı emrediyordunuz'*** *dediler. Azabı gördükleri zaman pişmanlıklarını saklarlar (için için pişman olurlar). İnkâr edenlerin boyunlarına halkalar (zincirler) geçirdik. Onlar, yaptıklarından başka bir şeyle mi cezalandırılırlar?" (34/Sebe, 31-33)*

ÖZCAN YILDIRIM | ozcanyildirim@tevhiddergisi.com

Münafıkların Özellikleri: **Kalpleri Hastalıklıdır!**

İki münafık tiplemesi olduğunu görmekteyiz. Birinci tip, inanmadığı halde 'Allah'a ve ahiret gününe iman ettik' diyen güruh... İkinci tip ise; irade bozukluğu, zihnî karmaşa yaşayan, İslam'a ve Müslümanlara karşı güven duygusunu kaybetmiş, kendi benlikleri yüzünden fedakârlıktan kaçınan, toplum içerisinde kalp EKG'sinin sürekli zikzak çizdiği, istikrarsız insanlardır.

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Münafıkların özelliklerinden biri de, kalplerinin hastalıklı oluşudur. Kalp; kulluğun istikametinde rol oynayan en önemli organ olup, bedeni organize eden, yönlendiren organdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, Kur'an-ı Kerim'in ilk ayetlerinde Derk-i Esfel ehlinin kalplerinin, hastalıklı olduğunu belirtmiş ve birçok yerde de buna vurgu yapmıştır. Konu üzerindeki mülahazalarımıza geçmeden evvel, bu ayetlere öncelikle bakmakta yarar var:

"Kalplerinde hastalık vardır. Allah da hastalıklarını artırdı. Yalan söylemekte olduklarından dolayı, onlara elem verici bir azap vardır." [1]

"Kalplerinde hastalık bulunanların: 'Başımıza bir felaketin gelmesinden korkuyoruz' diyerek onların arasına koşuştuklarını görürsün. Umulur ki Allah bir fetih, yahut katından bir emir getirecek de onlar, içlerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olacaklardır." [2]

"O zaman münafıklarla kalplerinde hastalık bulunanlar, (sizin için): 'Bunları, dinleri aldatmış' diyorlardı. Hâlbuki kim Allah'a dayanırsa, bilsin ki Allah mutlak galiptir, hikmet sahibidir." [3]

"Kalplerinde hastalık olanların ise pisliklerine pislik katmıştır ve onlar, kâfirler olarak ölmüşlerdir." [4]

"(Allah, şeytanın böyle yapmasına müsaade eder ki) kalplerinde hastalık olanlar ve kalpleri katılaşanlar için, şeytanın kattığı şeyi bir deneme (vesilesi) yapsın. Zalimler, gerçekten (haktan) oldukça uzak bir ayrılık içindedirler." [5]

1. 2/Bakara, 10
2. 5/Maide, 52
3. 8/Enfal, 49
4. 9/Tevbe, 125
5. 22/Hacc, 53

"Kalplerinde bir hastalık mı var; yoksa şüphe içinde midirler, yahut Allah ve Rasûlü'nün kendilerine zulüm ve haksızlık edeceğinden mi korkuyorlar? Hayır, asıl zalimler kendileridir!" [6]

"Ve o zaman, münafıklar ile kalplerinde hastalık bulunanlar: 'Meğer Allah ve Rasûlü, bize sadece kuru vaatlerde bulunmuşlar!' diyorlardı." [7]

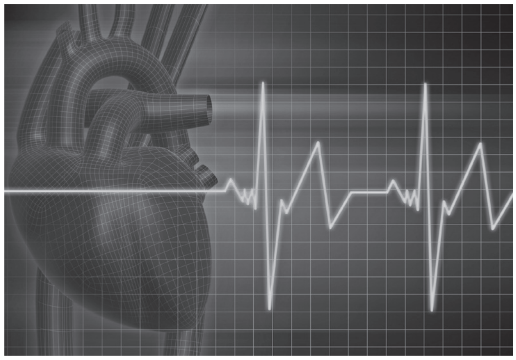
"Andolsun ki münafıklar, kalplerinde hastalık bulunanlar, şehirde bozguncu haberler yayanlar, buna son vermezlerse; muhakkak seni onlarla mücadeleye çağırırız da sonra çevrende az bir zamandan fazla kalamazlar." [8]

"İman etmiş olanlar: 'Keşke cihad hakkında bir sure indirilmiş olsaydı!' derler. Ama hükmü açık bir sure indirilip de onda savaştan söz edilince, kalplerinde hastalık olanların, ölüm baygınlığı geçiren kimsenin bakışı gibi sana baktıklarını görürsün. Onlara yakışan da budur!" [9]

"Yoksa; kalplerinde hastalık olanlar, kinlerini Allah'ın dışarı vurmayacağını mı sandılar? Şayet isteseydik; Biz, onları sana gösterirdik de sen; onları yüzlerinden tanırdın. Andolsun ki; sen, onları sözlerinin üslubundan da tanırsın. Allah, bütün yaptıklarınızı bilir." [10]

"Biz, cehennemin işlerine bakmakla ancak melekleri görevlendirmişizdir. Onların sayısını da inkârcılar için sadece bir imtihan (vesilesi) yaptık ki, böylelikle, kendilerine kitap verilenler iyiden iyiye öğrensin, iman edenlerin imanını arttırsın; hem kendilerine kitap verilenler hem müminler şüpheye düşmesinler, kalplerinde hastalık bulunanlar ve kâfirler de: 'Allah bu misalle ne demek istemiştir ki?' desinler. İşte Allah böylece, dilediğini sapıklıkta bırakır, dilediğini doğru yola eriştirir. Rabbinin ordularını, kendisinden başkası bilmez. Bu ise, insanlık için ancak bir öğüttür." [11]

Ayetlerin geneline baktığımız zaman, iki münafık tiplemesi olduğunu görmekteyiz. Birinci tip, inanmadığı halde *'Allah'a ve ahiret gününe iman ettik'* diyen güruh… İkinci tip ise; irade bozukluğu, zihnî karmaşa yaşayan, İslam'a ve

Müslümanlara karşı güven duygusunu kaybetmiş, kendi benlikleri yüzünden fedakârlıktan kaçınan, toplum içerisinde kalp EKG'sinin sürekli zikzak çizdiği, istikrarsız insanlardır.

Buna örnek olarak şu iki ayeti örnek verebiliriz:

"Ey Peygamber! Kâfirlere ve münafıklara karşı cihad et, onlara karşı sert davran. Onların varacakları yer, cehennemdir. O, ne kötü bir varış yeridir!" [12]

"Onlar; Allah'ın, kalplerindekini bildiği kimselerdir; onlara aldırma, kendilerine öğüt ver ve onlara, kendileri hakkında tesirli söz söyle." [13]

Allah *subhanehu ve teâlâ* ilk ayette, birinci tür münafıklara karşı takınılması gereken tavırdan bahsederken, diğer ayette de ikinci tür münafıklardan bahseder.

Bakara suresinde ateş yakmaya çalışan; fakat ateş çevresini aydınlatmaya başlayınca, Allah'ın görme imkânlarını yok edip, karanlıklarda bıraktığı insanın misali, birinci tip münafığın durumunu anlatırken; şimşek ve gök gürültüleriyle yağan sağanak altında yıldırım korkusuyla kulaklarını tıkayan, şimşek önünü aydınlatınca yürüyen, karanlık çökünce dikilip kalan kişinin misali, iman ve inkâr arasında gidip gelen ikinci tip münâfığı sembolize etmektedir. Bazı ayetlerde *'münafıklar'* ve *'kalplerinde hastalık bulunanlar'* şeklinde ikili bir ifadenin yer alması da aynı farklılığı göstermektedir. Nitekim Kur'an'da bir taraftan Peygamber'e münafıklarla mücadele etmesi ve onlara sert davranması emredilirken, diğer taraftan kendilerine öğüt vermesi ve içlerine işleyecek güzel sözle hitap etmesi istenmektedir. Halis

6. 24/Nur, 50
7. 33/Ahzab, 12
8. 33/Ahzab, 60
9. 47/Muhammed, 20
10. 47/Muhammed, 29
11. 74/Müddessir, 31
12. 9/Tevbe, 73
13. 4/Nisa, 63

münafıklar, müminlerle karşılaştıklarında iman ettiklerini belirtmelerine rağmen, asıl taraftarlarıyla baş başa kaldıkları zaman müminlerle alay ettiklerini söylerler. Diğerleri ise Peygamber'e inandıklarını sanmakla birlikte, önemli işlerinde din dışı otoritelere gitmeyi tercih etmekte; fakat başlarına bir felaket gelince Peygamber'e başvurmakta, böylece hak dine olan bağlılıkları dünyevi menfaatlerine göre değişmektedir.[14]

Görüldüğü gibi münafıklar, iman etmeyen ve imanında git gel yaşayanlar olmak üzere iki gruptur. Allah subhanehu ve teâlâ, her ikisini de *'kalpleri hastalıklı olan'* güruhta tek bir taife olarak addetmemiştir. Yani kalpleri hastalıklı olanlar, sadece münafıklar değildir. Bilakis, toplumda oluşan türlü haberlerle git geller yaşayan, her olayda sendeleyen, bir türlü dikiş tutturamayan *'onlara kulak asan'* bir güruh daha vardır. Bunlar da Müslümanlar arasında kanayan bir uzuv olan, şüphe denizinde bocalayan insanlardır. İnandığı davanın öğretilerini gırtlaklarından aşağıya indirmeyip, sadece dillerini ıslatmakla bu öğretileri edebî sözlerine malzeme yapan, kalpleri başka haberlerle fırıldak olan, fakat sebatkâr olduğunu zanneden zavallılardır.

İslam davasını güden her birey de kalbin bozulma safhalarına azami dikkat etmeli, daha ilk adımda kendisine nasihat eden yapıya da teslim olması gerekir.

İslam cemaati içerisindeki refahı ve güveni, kalplerine su üzerine yazarcasına yazanlar, en küçük imtihanda savrulmuşlardır. Güven, itaat ve sebat denklemini benliklerine yerleştiremeyip, kulakları ve kalpleri olmadık yerlerde gezenlerin akıbeti de ayak kayması yaşamaya mahkûmdur. Çünkü cerahatin fayda vermeyeceği bir şekilde kalpleri hastalığa kapılmıştır. Önceden iç âleminde depremler yaşadığı, gözlerine uyku girmediği bir vakıa, şimdilerde sadece kulağını çınlatan bir bilgi hâline gelmiştir. Önceleri *'İslam cemaati', 'İslam davası', 'İslam'a hizmet', 'fedakârlık'* kelimeleri ile içindeki iman tohumları patlayan ve göze hitap edercesine yeşeren imanı, şimdilerde kışını bekleyen sonbahar hâlini almıştır.

Tüm bunlar, kalp hastalığının ilk adımlarını atarken, kalplerini kendilerine nasihat eden kimselere türlü bahanelerle kulak tıkamaları ile başlamıştır. Ya nasihatlere kulak tıkayıp, kendi doğruları ve dağlar kadar tecrübe ve bilgisiyle(!) karşı çıkmış ve böylece hazımsızlık yaşamıştır ya da karşısındakinin gözünü doldurma gayesiyle kafa sallamış; fakat kalbi az da olsa bu sallanmadan nasibini almamıştır. Böylece ağzında çiğnedikçe moleküllere böldüğü *'cemaate güven'* ilkesini kabullenemediği için, bir türlü gırtlağından aşağıya indirememiştir.

Yaklaşıldığında yediklerinden dolayı ağzı kokan, fakat kendisine bu koku gelmeyip de karşısındakine *'ben buradayım'* dercesine ayan beyan olan bir koku misali, hastalığını karşısındaki fark etmiştir. Fakat heyhat ki, *'ben böyle değilim'* cesaretini de bulabilmektedir. Kalp bozulmuş, kokusu tencerenin kapağını oynatması ile içinde kaynayan cismin kokusunu dışarıya vermesi misali; dili ve hâli, bu bozukluğu ele vermiştir.

İslam davasını güden her birey de kalbin bozulma safhalarına azami dikkat etmeli, daha ilk adımda kendisine nasihat eden yapıya da teslim olması gerekir.

Kalbin Bozulma Safhaları

Kur'an'da geçen üç kelime vardır ki, bunlar hemen hemen her günahın, kalpteki oluşumuna hasrolunmuştur: Zeyğ, rayn ve kasvet. Kalbin maruz kaldığı zeyğ ve rayn, kasvete kadar, inkâra uzanan yolda iki alt safhayı teşkil etmekte; kasvet ise kalbin bütün hayır ve gerçekler için kapalı, her türlü kötülük ve günah için ise açık ve hazır olduğu durumu resmetmektedir. Şimdi bu kavramları sırasıyla ele alıp, kısaca değerlendirmeye çalışacağız.

a- Zeyğ: İstikametten sapmak, meyletmek anlamına gelen bu kelime, Kur'an'da sekiz yerde geçmektedir. Üç yerde bakışlar (ebsar) için, bir yerde de ilahi emirden sapma anlamında kullanılmıştır. Diğer dört yerde ise tamamen kalbin haktan, doğru olandan aksi istikamete meyletmesi manasında kullanılmıştır.

Dinin emir ve kayıtlarından kalbin sapmasını ifade eden zeyğden, tevbe yoluyla kurtulup yeniden asli çizgiye dönmek mümkündür. Nitekim Tevbe suresinin bir ayetinde, kritik bir anda Tebük seferine çıkmaya pek arzulu olmadıkları

14. *Bkz. Nifak Psikolojisi Üzerine Bir İnceleme, Yrd. Doç. Dr. Hülya Alper*

halde, nefislerinde gerçekleştirdikleri bir mücahedeyle zaaflarını aşan bazı Müslümanlar için şu ifadelere yer verilir:

"Allah, Peygamberini, savaşa katılmayanlara izin verdiğinden ötürü afetti(ği gibi), o güçlük saatinde ona uyan muhacirleri ve ensarı da affetti. O zaman içlerinden bir kısmının kalpleri zeyğe (kaymaya) yüz tutmuşken, yine de onların tevbesini kabul buyurdu." [15]

Haktan sapma, basit bir muhalefetle başlar; günah adına atılan bir adımla genişler. Söz gelimi, bir kere yalan söyleme, inkâra doğru atılmış bir adım ve aynı zamanda imandan da o miktar soğuma demektir. Keza, bir kere zinaya yaklaşma, küfre doğru bir adım ve imana da o ölçüde yabancılaşma demektir. Kur'an-ı Kerim'in tam bu noktada -Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu hidayetten sonra- iman eden insanların kalplerinin zeyğe düşmemesi için şu duayı öğütlemesi gayet dikkat çekicidir:

"Rabbimiz, bizi hidayete erdirdikten sonra kalplerimizi eğriltme (lâ tuziğ -zeyğ etme-)." [16]

Bu sapmaların, kalpte etkilerinin yaratılması ise Allah'ın bir kanunudur. Bu bağlamda bir ayet-i kerimede şöyle buyrulur:

"...Onlar (haktan) sapınca (felemmâ zâğû) Allah da onların kalplerini (hidayetten) uzaklaştırdı/saptırdı..." [17]

Pek çok ayette vurgulandığı üzere, kalpte meydana gelen müsbet veya menfi her türlü oluşum, Allah'ın yaratmasıyla gerçekleşir. Nitekim bu ayette, izağe (saptırma/eğriltme işi) açık bir şekilde Allah'a isnad edilir. Ancak bu ayetin baş tarafında *'felemmâ zâğû'* şeklinde yer alan cümle ile buna sebep olanların, insanların bizzat kendilerinin olduğu hatırlatılır ve böylece bunun, *'cezanın cürme terettübü'* (cezanın amel cinsinden olduğu) nevinden bir durum olduğu vurgulanır.

Netice olarak diyebiliriz ki zeyğ, başlangıçta yaratıcı tarafından istikamete programlanmış kalbin, iman ve salih amelle işlettirilmeyip, hevanın etki alanına terk edilmesiyle duyarlılığını kısmen veya tamamen kaybettiği hâlin ifadesidir.

15. 9/Tevbe, 117

16. 3/Âl-i İmran, 8

17. 61/Saff, 5

Başka bir ifadeyle zeyğ, boşluk kabul etmeyen kalbin, istikametten ayrılması neticesinde, yerini kaçınılmaz olarak bir eğriliğe/bozukluğa bıraktığı durumun adıdır. Gerçeğin izah ve kabulüne güçlük teşkil eden bu durumu, Kur'an'da günahların kalpte meydana getirdiği ifsadın ilk parametresi olarak değerlendirebiliriz.

b- Rayn: Lugatte, pas, is ve kir gibi anlamlara gelen rayn, Kur'an'da, günahların kalbi istila etmesi anlamında kullanılır. Bu kelimenin geçtiği bir ayette şöyle denir:

"Doğrusu, (işleyip) kazandıkları, kalplerinde rayn/pas olmuştur/tutmuştur." [18]

Üst üste işlenen ve nihayetinde kalbin körelmesine yol açan bir maraz olarak da tarif edilen rayn, Peygamberin *sallallahu aleyhi ve sellem* beyanında ise şu ifadelerle ele alınır:

"Kul bir günah işlediğinde kalbinde siyah bir nokta belirir. Eğer sahibi pişman olur, tevbe ve istiğfar ederse (ondan sıyrılırsa) kalbi yine parlar/saydamlaşır. Yok, (tevbe ve istiğfar etmeyip) günaha devam ederse bu leke çoğalır. Nihayet arta arta öyle bir raddeye gelir ki, leke, bir kılıf gibi bütün kalbi istila eder; işte Allah'ın Kur'an'da zikrettiği rayn, budur." [19]

Amellerin, kalbi nasıl etkilediğini çarpıcı bir biçimde ortaya koyan söz konusu bu ayet ve hadis göstermektedir ki, günahlar devam ettikçe kalpleri bir kılıf gibi kaplamakta ve kalpte silinmesi güçleşen ikinci bir tabiata sebep olmaktadır. Bununla birlikte *'rayn'*, *'tab'* kadar bir olumsuzluk ifade etmez.

18. 83/Mutaffifin, 14

19. Tirmizi, İbni Mace

Söz konusu bu kalpler, işledikleri günahlarla öylesine örtülmüş kalmıştır ki, fıtratlarında hakka müteveccih olan kabiliyetleri kapanır hâle gelmiştir. Zira işlenen her bir günah, emsali günahlara birer çağrı ve davetiye mesabesinde olması hasebiyle fasit bir dairenin oluşmasına sebebiyet vermiştir. Hemen belirtmiş olalım ki, burada da *'müsebbebi (sebebe bağlı olarak meydana gelen böyle bir neticeyi)'* Allah yaratmıştır. Ancak müsebbebin yaratılmasına sebep olan, yine insanın kendisidir.

Bu bağlamda, rayn ile yakın bir anlamda Kur'an'da zikredilen diğer bir ifade de *'rics'* kelimesidir. Lugat anlamı itibariyle, *'ters, pislik'* manasına gelen rics, kendisi pis ve kirli olan şeyler için kullanıldığı gibi, kalbi bir ters tabakası gibi örten pislikleri ifade için de kullanılır.

İnsanın gerçek benliği kalpte olduğundan, kalbini ricsin kapladığı insanlar da, bütünüyle rics olma noktasına gelmişlerdir; bu bakımdan ehli nifak ve küfrün amelleri de rics sayılmıştır. Kur'an'da, kalplerinde maraz bulunanların, rics üstüne ricse maruz kalacakları ve bunun, küfür içinde bir ölümü netice vereceği bildirilmiştir:

"Bir sure indirildiği zaman, içlerinden biri çıkar: 'Bu sure hanginizin imanını artırdı?' der. Fakat müminlere gelince, her inen sure, onların imanını arttırmıştır ve onlar birbiriyle müjdeleşip durmaktadırlar. Kalplerinde hastalık olanlara gelince; (bu sureler) onların ricslerine rics katmıştır. Ve onlar, kâfir olarak ölüp gitmişlerdir." [20]

Günahlarla kararmış bir kalpte, -tabir yerindeyse- güneşin ışınlarından daha parlak ve daha müessir vahyin manevi şuaları kolayca yer bulamaz; göz bakar, kulak dinler ama ne baktığından ne de dinlediğinden bir şey anlar.

Kısaca ifade edecek olursak, gerek düşünce gerekse amel bazında üst üste işlenen günahlar, kalbin *'hakkı anlama ve kabul etme kabiliyeti'*nin sönmeye yüz tutmasını netice verir ki; bu durum, Kur'an dilinde *'rayn/pas'* esprisi içinde somut bir ifadeyle anlatılmıştır.

c- Kasvet: Lugatte, katılık, sertlik ve kuruluk anlamlarına gelen kasvet, kalp ile birlikte kullanıldığında kalbin kararması ve katılaşmasını ifade eder. *'Böyle bir kalp, bütün fıtri ünitelerini kaybetmiş demektir.'*

Kur'an'da inkâra saplanmışların/şartlanmışların kalpleri, bu katılığa benzetilmiştir. Öyle ki, kalpleri taştan daha da katı hâle gelen bu insanlar için dağlar yerinden oynasa, yer yarılsa, gökten onlara melekler inse yahut ölüler kendileriyle konuşsa, yine de onların kalbine hiçbir hayır işlemez. Bütün bu ifadeler ilahi sadânın çağrısına inatla direnen kâfir/inkârcı yüreklerin hâlini anlatmak için kullanılır.

Gerek düşünce gerekse amel bazında üst üste işlenen günahlar, kalbin 'hakkı anlama ve kabul etme kabiliyeti'nin sönmeye yüz tutmasını netice verir ki; bu durum, Kur'an dilinde 'rayn/pas' esprisi içinde somut bir ifadeyle anlatılmıştır.

Ayet-i kerimelerde, inkârcıların, inanma kabiliyetlerini yitirmiş kalplerinin kasveti, taşın katılığına/sertliğine benzetilmiştir. Kur'an'daki bu teşbihleri değerlendiren Ebu Mansur El-Maturidî, *'kalbin, katılık hususunda başka bir şeye/madene değil de taşa benzetilmesinin hikmetiyle'* alakalı olarak şu ifadeyi kullanmıştır: *"Ateş, demir ve madenleri eritebildiği halde, taşı eritememektedir."*

Kur'an, bitmez zannedilen hayat içinde, nefsin uzayıp giden tutkularını ve Allah'a verilmiş olan ahdin/sözün dikkate alınmayıp bile bile çiğnenmesini, kalp kasvetini besleyen sebepler arasında zikreder:

"Müminlerin, Allah'ı anma ve O'ndan inen Kur'an sebebiyle kalplerinin ürperme/yumuşama zamanı daha gelmedi mi? Sakın onlar ehli kitap gibi olmasınlar. (Zira) onların kalpleri, uzayıp giden zaman içinde (kapıldıkları nefsani arzuların ağında) katılaşmış ve çoğu, fasık (fısk-ı fücur sahibi) olmuşlardı. Ahitlerini/sözlerini bozduklarından ötürü, onları rahmetimizden mahrum bıraktık, kalplerini de kaskatı hâle getirdik." [21]

Geçmişte yaşamış insanların şahsında, Kur'an'ın, kalp kasvetini sık sık gündeme ge-

20. 9/Tevbe, 124-125

21. 5/Maide, 13

tirmesi, hâlihazırdakileri ve gelecektekileri, bu tehlikeli akıbetten sakındırmak içindir.

Kasvetin, beşer tarihinde en tipik temsilcileri olarak karşımıza İsrailoğulları çıkmaktadır. Tevhidden sonra şirke kayan bu tiplerin hâlini, Kur'an, bir başka ayetinde şöyle aktarır:

"Bunun arkasından yine kalpleriniz katılaştı. Şimdi o, taş gibi yahut daha da katıdır. Çünkü taşın öylesi vardır ki, yarılıp ondan su fışkırır, öylesi vardır ki, ondan ırmaklar akar, öylesi de vardır ki, Allah korkusundan aşağıya düşer." [22]

Bu ayet, Yahudilerin kalplerinin, hakkı kabul etmeme ve yapılan öğütlerden etkilenmeme hususundaki sertlik ve katılıklarının, taşlara bile imrenilecek bir dereceye vardığını anlatmaktadır. Aynı insanların daha sonra, Peygamberi birçok sıfatı ile tanımış olmalarına rağmen iman etmemeleri de, ancak böyle bir katılıkla izah edebilir...

Kalp kasveti, ilahi hidayet ve rahmetten nasibini almamış her bir insan için söz konusu olabilecek bir durumdur, bunun özel bir dönemi ve coğrafyası yoktur.

Dün, arena ve hipodromlarda ellerindeki esirleri aç aslanlara parçalatanların sahip oldukları kalplerle, bugün eskisini aratmayan usullerle çaresizlere eziyet edenlerin kalpleri, aynı kasveti taşımaktadır.

Kasvetin bütün günah ve kötülüklerin kaynağı olması ve bu durumun kulu Rabbinden uzaklaştırması sebebiyledir ki Kur'an kasvetli kalpleri, ayıplayıcı bir üslupla kınamıştır:

"Allah'ın zikrine (mesajına) karşı kalbi kasvet kesilmişlere yazıklar olsun." [23]

Kısaca ifade etmek gerekirse, Kur'an'da *'kasvet'* ifadesiyle dile getirilen bu kerte/aşama, *"Allah, onların kalplerini mühürlemiştir"* [24] ayetindeki haberin tahakkuk ettiği bir durumdur. Artık ne imana yol kalmıştır ne de küfürden kurtuluş çaresi. Böyle bir neticeye kul yönelmiş, Allah da yaratmıştır.[25]

İslami dava bireyleri, bu Kur'anî öğretilerden ders almalıdır. Etraflarındaki nifak ve nifaka yol açan yolları iyi düşünmelidirler. Kişilerin, İslam ile şereflendikten sonra elleriyle işlediği birtakım masiyetler yüzünden kalpleri katılaşmaktadır. Bu da tüm hareketlerine bir ayna gibi yansımaktadır.

Hususen İslami dava için çaba gösteren, dünyayı elinin tersi ile itip *'ben de buradayım'* deme erdemini gösteren kimselerin, bu konuya azami dikkat etmeleri gerekmektedir. Gütmüş oldukları dava, herhangi bir meslek dalı veya yaparken keyif alınacak bir hobi değildir. Gütmüş oldukları dava, âlemlerin Rabbi olan Allah'ın davasıdır. Her iş, O'nun rızası, vechi içindir.

Burada düşülmesi muhtemel birinci hata, **gaflet içerisinde olmaktır.** Gaflet de insanı Allah'tan alıkoyan en temel unsurlardan bir tanesidir.

Allah'tan, Allah'ın davasından gafil olmak... Hem de Allah'ın davası güdüldüğü halde... İkisinin bir arada olması veya zikredilmesi dahi, ironiden başka bir şey değildir. Kişi, hem Allah'ın davasını güdecek hem de Allah'tan gafil olacak... Akıl tutulması bu olsa gerek! Dava için çabalayacak, koşuşturacak, fakat amellerinde artıştan ziyade azalma baş gösterecek...

Bugün daha ilk adımda bunların düşünülmesi gerekmektedir. Yaptığımız iş, bizi Allah'a yaklaştırıyor mu? Yoksa uzaklaştırıyor mu? Yaptığımız iş, bizim haşyet, rağbet, rahbet vb. kalp amellerimizi arttırıp, kalplerimizi inceltiyor mu? Yoksa taştan katı bir hâle mi getiriyor? İnsanlarla olan muamelemiz güzelleşeceği yerde girift bir hâl mi alıyor?

İnsan, bu dava için ter dökerken ne kadar ağır iş yaparsa yapsın asla Allah'tan gafil olmamalıdır.

22. *2/Bakara, 74*
23. *39/Zümer, 22*
24. *2/Bakara, 7*
25. *Ahmed Kalkan, Kur'anî Kavramlar kitabından alınmıştır.*

Aksi halde kalp hastalıklarının ilk adımı gaflet, insanın arkadaşı olmaya başlayacaktır.

Bundan sonra dikkat edilmesi gereken şey ise, insanın günahla baş başa kalmasıdır. Çünkü zikirle, Allah'ın isim ve sıfatları ile dolu olmayan gafil bir kalbe girmesi kesin olan şey, günahlardır. Kalbe; hızlı bir şekilde döndüğü için kalp denmiş ve Rasûl *sallallahu aleyhi ve sellem* de kalbine bu yüzden sebat dilemiştir. Kalpleri yatıştıran, sakinleştiren tek ilaç da zikirdir.

"Dikkat edin! Kalpler, Allah'ı anmakla mutmain olur." [26]

Kalbine istikamet vermeye çabalamayan bireyin, başına gelmesi muhtemel olan şey de günahlara çarçabuk dalmasıdır. Günah merhalesinde silkelenmeyen, bu kirden arınmak için çaba göstermeyen her birey, kalbinin sonunu hazırlamaya başlamıştır.

Kalbi bozulmuş ve bunun yanında İslami dava güden kimsenin düçar olacağı son da, davadan el etek çekmesidir. Birçok sebep, onu bu davadan ayrılmaya, nefsi ile baş başa kalmaya sevk edecektir.

Bu sebepler ise;

- Bu davanın yol arkadaşı olan ölüm, eziyet, hapis ve maddi sıkıntılardan korkmak,
- Kendi hevasından, arzularından, dünyaya dair isteklerinden vazgeçmemek,
- Problem yaşadığı bireylerle aynı safta duramama gibi nefsini ezememe ve kibrini yenememek,
- Kendi benliklerini, doğrularını İslam toplumu ve cemaati önünde bir kenara atamamak,
- Kendisi gibi bir insanın, kendisine tahakküm kurmasını, yönlendirmesini sindirememek...

Bu ve benzeri sebeplerden dolayı, ayak kayması yaşayacaktır. Tüm bunların garabet yönü ise, dün güttüğü, kabul ettiği doğruların zıddını serdetmesi, dün yediği kaba bugün tükürmesi, dün göğsünü siper ettiği dava arkadaşlarının arkasından, hürmetlerini çiğnemesidir. Bir bakıyorsunuz, dün kabul ettiği içtihadi ve fıkhi veya menhece taalluk eden meseleleri eleştirmeye başlamıştır. O halde beraber olduğu insanlarla bunca zaman iki yüzlü, git gel yaşayan, her haber veya olayda sendeleyen, dili başka kalbi başka olan malum güruhtan bir farkı olmadan yaşamıştır.

Bu tip insanlar da kalbi bozuk olduğu gibi toplumda en sefih, akıl yoksunu, ikiyüzlü ve hain insanlar olarak nitelendirmeden ziyade onlara yeniden terminolojik bir tanım yapmak gerektiği kaçınılmazdır.

Allah, bizleri sadık olan kullarından yazsın. Bizleri, kalpleri ve dilleri birbirine lanet okuyan, iç dünyasında iki kutup yaşayan, *'x'* ve *'y'*leri çok olan nefislerden fersah fersah uzak tutsun. Bizleri Rabbani davaya, dava arkadaşlarına sadık olan bireylerden yazsın. Bizleri; benliklerini, keyiflerini davanın önüne alan bireylerden beri tutsun ve onları, bu yolda bizlerden ayırsın.

'Âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd olsun' duamız ile...

---

26. 13/Rad, 28

enesyelgun@tevhiddergisi.com
Enes Yelgün

Davetçinin Salih Amele ve Yol Arkadaşına Olan İhtiyacı

İslam davası, uzun ve meşakkatli bir yoldur. Bu yolu tek başına yürümek, her babayiğidin harcı değildir. O yüzden, bütün Peygamberler ve onların takipçileri, kendileri arkadaş edinmişler ve o arkadaşların sebatı oranında davayı daha ileriye götürebilmişlerdir.

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a, sâlat ve selam, O'nun Rasûlüne olsun.

Allah Rasûlü'ne, Hira mağarasında gelen ilk vahiy, Peygamberin hayatındaki birçok hadise gibi çokça ders barındıran bir hazinedir. Biz bu hazineden birkaç yazıdır faydalanmaya çalışıyoruz. Şu ana kadar:

- Cahiliye toplumunda selim fıtratın barınmasının mümkün olmadığına,
- Daveti omuzlamaya aday her ferdin, imtihanlara karşı hazırlıklı olması gerektiğine,
- Başarının sadece Allah'tan olduğuna değindik.

İnşallah bu yazımızda da birkaç noktayı vurgulayıp, ilk vahiyle ilgili yaptığımız çıkarımları bitireceğiz.

D. Davetçi, Salih Amellere Ağırlık Vermelidir

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, Hira mağarasında ilk vahyi aldıktan sonra kendinden geçmiş bir halde evine geldi ve eşine başından geçenleri anlattı. Hatice *radıyallahu anha* annemiz de onu sakinleştitirken şu cümleleri kullandı: *'Asla korkma! Vallahi Allah seni ebediyen rüsvay etmeyecektir. Zira sen, sıla-i rahimde bulunursun, doğru konuşursun, işini göremeyenlerin yükünü taşırsın. Fakire kazandırırsın, misafire ikram edersin, hak*

yolunda zuhur eden hadiseler karşısında (halka) yardım edersin!'

Burada Hatice annemizin, Allah Rasûlü'nün fiilleri olarak zikrettiği şeylerin hepsi; Allah'ın bizlere salih amel olarak yapmayı emrettiği şeylerdir. Allah Rasûlü daha Peygamber olmadan önce de, fıtratının temizliği nedeniyle bu amelleri yapıyordu. Burada üzerinde duracağımız asıl nokta ise salih amellerin davetçiye faydasıdır.

Öncelikle davetçinin; her işinde olduğu gibi, davetinde de başarılı olabilmesi, ancak Allah'ın dilemesine bağlıdır. Allah'ın yardımı ise; O'nun ile bağları kuvvetli, dinine yardımcı, emrettiklerini ve nehyettiklerini dikkate alan kullarının üzerindedir.

"Ey iman edenler! Eğer siz Allah'a (Allah'ın dinine) yardım ederseniz, O da size yardım eder, ayaklarınızı kaydırmaz." [1]

"...Kim, Allah'tan korkarsa (takvalı olursa), Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder. Ve ona beklemediği yerden rızık verir. Kim Allah'a güvenirse (tevekkül ederse) Allah ona yeter..." [2]

"...Allah, muhsinler (iyilik edenler) ile beraberdir." [3]

"...Çünkü Allah, (kötülükten) sakınanlar ve güzel amel edenlerle beraberdir." [4]

"Rasûlullah dedi ki: 'Allah şöyle buyurmuştur: 'Kim benim bir veli kuluma düşmanlık ederse, ben de ona savaş ilan ederim! Kulum bana ona farz kıldığım şeylerden daha sevimli bir şeyle yaklaşamaz. Kulum bana nafilelerle de yaklaşmaya devam eder; nihayet onu severim. Bir defa onu sevdim mi, onun işiten kulağı, gören gözü, tutan eli ve yürüyen ayağı olurum... Eğer benden isterse ona veririm. Eğer bana sığınırsa onu korurum.' ' " [5]

"Bir gün Rasûlullah'ın bindiği hayvanın arkasındaydım, dedi ki: 'Delikanlı sana birkaç söz söyleyeceğim. Allah'ın emir ve yasaklarına dikkat et ki, Allah da seni kollayıp gözetsin. Allah'ın emri ve yasaklarına dikkat et ki, muhtaç olduğunda her türlü yardımını karşında hazır bulasın. İsteyeceğinde Allah'tan iste; yardım dileyeceksen Allah'tan yardım dile. Bilmiş ol ki, tüm ümmet sana fayda vermeye çalışsalar, Allah'ın yazıp takdir ettiği kadarıyla sana yararlı olabilirler. Yine tüm ümmet sana zarar vermeye çalışsalar, ancak Allah'ın yazdığı kadarıyla sana zarar verebilirler. Çünkü kalemler kırıldı, mürekkep kurudu.' " [6]

Rabbi ile irtibatı vahiy gibi sağlam bir bağ ile bağlı olan Allah Rasûlü dahi, insanlardan bazılarını yanında görme, onların desteğini alma ihtiyacı hissediyorsa bu, hepimiz için bir ihtiyaçtır.

Hatice radıyallahu anha annemizin sözlerinde dikkat çeken ikinci nokta ise zikredilen salih amellerin hepsinin ya umumi ya da hususi olarak insanlara faydasının olmasıdır. Gerçekten de bu ahlak, davetçinin muhtaplarını etkilemesinde çok önemli bir yer tutmaktadır.

Müslüman, her hâli ile insanlara faydalıdır. O yüzden Allah Rasûlü, Müslümanı; her şeyiyle faydalı olan hurma ağacına benzetmiştir.

Abdullah b. Ömer radıyallahu anh şöyle demiştir:

"Rasûlullah:

— Ağaçlardan bir ağaç vardır ki, yaprağı dökülmez, tıpkı Müslüman gibidir. Nedir o, haydi söyleyin bakalım? buyurdu.

İnsanlar kırlardaki ağaçların isimlerini saymaya başladılar. Benim içimden 'Hurma' demek geçti, ama utandım, söyleyemedim. Sonra:

— Ey Allah'ın Rasûlü, sen söyle, nedir o? dediler.

Rasûlullah:

— Hurmadır, buyurdu." [7]

Maalesef şeytan, çeşitli oyunlar ile Müslümanları bu fiillerden uzaklaştırmaktadır. Özellikle bunların çok küçük ameller olduğunu, daha

1. 47/Muhammed, 7
2. 65/Talak, 2-3
3. 29/Ankebut, 69
4. 16/Nahl, 128
5. Buhari
6. Tirmizi, 4/2635 (ibni Abbas radıyallahu anh)
7. Buhari, İlim, 5; Müslim, Sıfatu'l Münafıkın, 63.

büyük işler ile uğraşılması gerektiğini kulaklara fısıldamaktadır. Hâlbuki her küçük amel, yapılacak olan büyük salih amellerin kapısıdır. Basit olanları yapmayanların, büyük olanları hedeflemesi; gerçekçi değildir.

Hatice *radıyallahu anha* annemiz, vahyi insanlara ulaştırmak gibi büyük bir amelde Allah'ın; Peygamberine yardımcı olacağını söylerken, yerden yükünü kaldıramayan insanlara yardım etme amelinin varlığını delil getirmiştir. Öyleyse kimse, basit gibi görünen amelleri hafife alarak terk etmemeli, bilakis o amelleri hidayetin kalplere yerleşmesi için köprü olarak görmelidir.

E. Davaya Hizmette Süreklilik İçin Yol Arkadaşı Edinmek Gerekir

İslam davası, uzun ve meşakkatli bir yoldur. Bu yolu tek başına yürümek, her babayiğidin harcı değildir. O yüzden, bütün Peygamberler ve onların takipçileri, kendileri arkadaş edinmişler ve o arkadaşların sebatı oranında davayı daha ileriye götürebilmişlerdir.

Nasıl ki Musa *aleyhisselam*, ashabının ona yaptıkları nedeniyle hep tökezlemiş, kendini dertlerden bir türlü kurtaramamış Allah Rasûlü ise hayırlı bir ashabla karşılaştığı için gözü hiç arkada kalmamıştır.

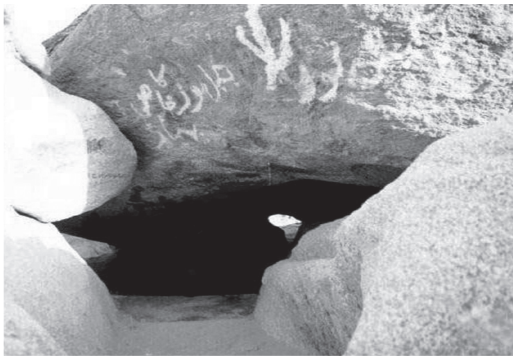
İşte bu ashabın içinde en önemli yere ise, davetçilerin ailesi sahip olmuştur. Onların desteği, yol arkadaşlığının hakkını vermeleri, diğer birçok sıkıntıyı unutturmuştur. Ama onlarla alakalı ufacık bir problem, geri kalan bütün güzellikleri etkilemiştir.

Allah'ın lütfu ile, Allah Rasûlü davasına ilk olarak eşini katarak onun desteğini alarak başlamıştır.

Allah Rasûlü ilk vahyin hemen sonrasında Hatice *radıyallahu anha* annemizden büyük bir destek görmüş ve bu desteği asla unutmamıştır.

Aişe *radıyallahu anha* der ki:

"...'Sanki dünyada Hatice'den başka kadın yok... İhtiyarlıktan ağzının dişleri dökülmüş ve bir zamanlar ölüp gitmiş Kureyşli bir kocakarının nesini anıp duruyorsun? Allah sana onun yerine daha hayırlısını verdi' dedim..." [8]

Allah Rasûlü bunun üzerine dedi ki:

" Hayır, Allah bana ondan daha hayırlısını vermedi. Halk bana inanmazken o inandı. Herkes bana yalancı derken o doğru söylediğimi kabul etti. Kimse bana bir şey vermezken o beni malıyla destekledi ve Allah bana ondan çocuklar ihsân etti." [9]

Rabbi ile irtibatı vahiy gibi sağlam bir bağ ile bağlı olan Allah Rasûlü dahi, insanlardan bazılarını yanında görme, onların desteğini alma ihtiyacı hissediyorsa bu, hepimiz için bir ihtiyaçtır.

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz; Davetimizi insanlara ulaştırmadaki başarımız, uzun yola dayanıklı, her fitnede hemen onun içerisine yuvarlanmayan kardeşleri yoldaş edinmekten geçer.

Duamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

---

8. *Buhari, Menakıbu'l Ensar, 20*

9. *İmam Ahmed, VI, 118*

Ferhat Cura ferhatcura@tevhiddergisi.com

Kerbela Hadisesi

Hüseyin, bu ameli ve şehadetiyle İslam ümmetine bir ayrımı net olarak öğretmiştir. O da hilafet ile saltanatın arasında fark olduğudur. Eğer böyle bir hadise yaşanmamış olsaydı, İslam ümmeti saltanatı benimseyecek ve onu da Raşid Hilafet ile eşdeğer görecekti.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam O'nun Rasûlüne olsun.

Yezid'in hilafetini kabul etmeyen ve Kufe ehlinden kendine ulaşan davet mektuplarını dikkate alan Hüseyin *radıyallahu anh*, Müslim bin Akil'i Kufe'ye gönderdi. İlk başlarda ciddi bir ilgiyle karşılaşan Müslim b. Akil, Hüseyin'e bu durumu haber verdi. Bunun üzerine yola çıkan Hüseyin, yolda Kufelilerin ihanet haberini aldı.

Kufe'ye vali olarak atanan Ubeydullah b. Ziyad, Hüseyin'e biat eden topluluğu, çeşitli komplolarla dağıttı. Son olarak da Müslim b. Akil'i şehid etti. Hüseyin *radıyallahu anh*, şehadet haberini öğrenince etrafındaki kişilere durumu izah etti ve istedikleri gibi hareket edebileceklerini söyledi. Beraber yola çıktıkları arkadaşları, Hüseyin'i bırakmayacaklarını ifade ettiler ve yola devam ettiler.

Bu sırada Ubeydullah b. Ziyad, Kufe'de Hüseyin'e biat ettiğini söyleyen kimse kalmamasına rağmen tedbirlerini en üst düzeyde tutmaya devam ediyordu. Son bir tedbir olarak ise Kufe'ye geliş ve gidiş yollarını kontrol etmeye başladı. Durum öyle bir hâl aldı ki Hüseyin'e *radıyallahu anh* sempati duyanlar dahi bu yol kontrollerinde belirleniyor ve cezalandırılıyordu. Bu tedbirler, Hüseyin'e biatını saklayan kişilerin umutsuzluklarını daha da arttırıyordu.

Hüseyin *radıyallahu anh* yola devam ederken ilk önce Hur b. Yezid'in komutasındaki bir orduyla karşılaştı. Ubeydullah b. Ziyad'ın gönderdiği bu ordu, Hüseyin ile karşılaşınca ona güzel bir şekilde muamele etti. Ordunun komutanı, orta yolu bulmak ve Hüseyin'i kararından vazgeçirmek için çok çabaladı. Ancak Hüseyin *radıyallahu anh* bu tekliflere yanaşmadı.

Hüseyin *radıyallahu anh* Kerbela'ya ulaşınca Ömer b. Sa'd komutasında dört bin kişilik bir orduyla karşılaştı. Ömer b. Sa'd ile Hüseyin arasında da çeşitli görüşmeler oldu. Ama bunlardan da bir sonuç çıkmadı. Bunun üzerine Hüseyin ve beraberindekilerin şehadetiyle sonuçlanan savaş başladı.

Etrafındaki ashabı şehit olan Hüseyin *radıyallahu anh* tek başına Ömer b. Sa'd'ın ordusuyla mücadele etmeye başladı. Askerlerden hiçbirisi, Hüseyin'e elini uzatmak, onun ölümüne sebep olmak istemiyordu. Fakat sonunda bir bedbaht, Rasûlullah'ın torununu katletti. Başka bir şakî de başını kesti.

Hüseyin'in *radıyallahu anh* kesik başı ve toplulukta bulunan kadın ve çocuklar, orduyla beraber Kufe'ye getirildi. Ubeydullah b. Ziyad, Hüseyin'in başıyla oynamaya ve onu aşağılamaya başladı. Olayı Enes *radıyallahu anh* şöyle rivayet ediyor:

"Ubeydullah b. Ziyad'a, Hüseyin'in kesilen başı getirilmişti. Onu bir sininin üzerine koyarak, elinde bulunan süngüsüyle onu aşağılamaya başladı ve güzelliği hakkında ileri geri konuştu. Bunun üzerine ben ona: 'O, Rasûlullah'a en çok benzeyen kişiydi' dedim. Bu esnada Hüseyin'in başı 'vesme' denilen bir tür kına ile boyalıydı." [1]

Ubeydullah b. Ziyad, daha sonra Hüseyin'in başını ve kadınlar ile çocukları Yezid'e gönderdi.

Yezid'in bu süreçteki muamelesi ile ilgili farklı rivayetler mevcuttur. Özellikle Şia kaynaklarında Yezid'in de Hüseyin'in *radıyallahu anh* başı ile oynadığı, kadınlar ve çocukları köle pazarlarında satılığa çıkarttığı gibi rivayetler vardır. Ancak bunların dayandığı senetler, neredeyse yok hükmündedir. Kerbela hadisesini bize nakleden Şia kaynaklarındaki bu durum, aslında çok da garipsenecek bir hâl değildir. Dinlerini uydurma rivayet üzerine bina eden bir taifeden, başka bir şey beklemek zaten mümkün değildir

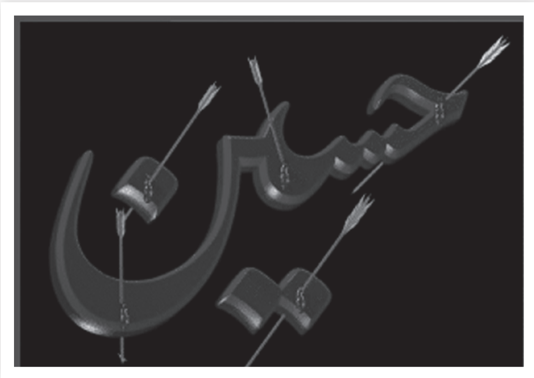
Burada asıl ilginç olan ise, başka meselelerde Şia'nın ne kadar yalancı olduğunu gören ve bunu vurgulayan Ehli Sünnet âlimlerinin, Kerbela olayını Şia kaynaklarından aktarmalarıdır. Allahu alem burada duygusallık devreye girmiş, ilmin temel prensipleri göz ardı edilmiştir.

Mesele Hüseyin'in *radıyallahu anh* şehadeti olunca, *'Onun katillerine bütün kötü sıfatlar yakıştırılabilir'* mantığıyla hareket edilmiştir. Evet, bu katiller ve bu katillere emir verenler, söylenen her şeyi ve daha kötüsünü de yapmış olabilirler. Allah Rasûlü'nün torununu katletmekten çekinmeyenlerden, her türlü alçaklık beklenebilir. Ancak bunları yaptıklarına dair sahih bir rivayet yoksa, o zaman bunları söylemek, bizi vebal altında bırakacaktır. Bir kavme olan düşmanlığımız, bizi adaletsizliğe sevk etmemelidir.

Aslında duygusallıkla hareket edip başkalarına zulmetmek, her insanın başına gelebilecek durumdur. O yüzden Müslüman bir fert, insanların hakkına girmemek için Kur'an ve Sünnet'in çizdiği çerçeveye uymaya azami surette gayret göstermelidir. Duyguların kabardığı anda karar vermekten kaçınmalı ya da aklıselim birileri ile istişare etmelidir.

İnsanların ciltlerle kitap yazıp anlattığı Kerbela hadisesini, iki yazıda özetleyebilmemizin sebebi; duygusallık nedeniyle ortaya atılan asılsız

1. *Buhari*

rivayetleri eleyip, sahih kaynaklarda geçenler ile yetinmemizdir.

Kerbela hadisesi, beraberinde şu soruyu da zihinlerde canlandırmıştır:

'Kerbela olayının asıl faili kimdi? Sorumluluk kimin üzerindedir?'

Bu hususta şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, birinci fail Kufe ehlidir. Çünkü onlar, daha önceden yaptıkları hainliklere bir yenisini daha eklemişler ve Hüseyin'e de *radıyallahu anh* hainlik etmişlerdir. Hüseyin'in katlinden dolaylı olarak da sorumlu hâle gelmişlerdir. Hüseyin, belki onlara uzaktı, savaşta onun yanında yer almaları mümkün değildi ama yanlarında olan elçisi Müslim b. Akil'i dahi muhafaza etmeyi beceremediler. Onu yarı yolda bıraktılar. Bu ahlakları nedeniyle, sahabe de onlara karşı sürekli temkinli davranmış ve onlara karşı tepkilerini farklı şekillerde dillendirmişlerdir.

Abdullah b. Ömer *radıyallahu anh*, Irak'tan gelip de kendisine: *'İhramlıyken sinek öldürmenin cezası nedir?'* diye soran heyete şöyle cevap verir: *'Ey Iraklılar! Size şaşmamak elden gelmiyor. Siz, Allah Rasûlünün kızı Fatıma'nın ciğerparesini öldürüyorsunuz, bu konuda hiçbir şekilde sıkılmıyorsunuz, sonra da kalkıp ihramlıyken sinek öldürmenin cezasından bana soruyorsunuz. Siz nasıl bir toplumsunuz?'*

İkincil fail ise Kufe valisi Ubeydullah b. Ziyad'dır. Hüseyin'e *radıyallahu anh* destek verenlere çok sert muamele etmiş, onlara komplolar kurmuş ve Hüseyin'in son aşamadaki makul taleplerini reddedip onun katlinin vebaline ortak olmuştur. Makam sevgisi ve kibri, onu hem dünyada hem ahirette helaka götürmüştür.

Failleri zikrederken Yezid'den bahsetmememiz mümkün değildir. Her ne kadar kaynaklarda Hüseyin'in *radıyallahu anh* katlinin emrini onun vermediği, bu duruma çok üzüldüğü, uzun süre ağladığı, esir olunan kadın ve çocuklara güzel muamele ettiği söylense de bunların hiçbirisi, ortadaki cürmü hafifletmez. Bütün bu yaptıklarında gerçekten samimi olup olmadığını ondan sonraki amelleri belirleyecekti. Kerbela hadisesinden sonra yaşanan olaylara baktığımız zaman pek de iç açıcı bir tabloyla karşılaştığımızı söylememiz mümkün değildir. Hüseyin'in katli nedeniyle üzüntü duyan bir Yezid, Ubeydullah b. Ziyad'ı nasıl hâlâ görevde bırakır, onu azletmez? Rasûlullah'ın torununun katledilmesinden üzüntü duyan bir Yezid, daha sonra nasıl Medine'ye saldırılmasına göz yumar?

Bunların hepsini bir araya getirdiğimizde bu taife ve kişilerin, Hüseyin'in *radıyallahu anh* katledilmesinin vebalinde ortak olduklarını söyleyebiliriz.

Kerbela hadisesiyle ilgili olarak yazımızı bitirmeden önce şunu ekleyebiliriz: Allahualem, Hüseyin *radıyallahu anh*, bu ameli ve şehadetiyle İslam ümmetine bir ayrımı net olarak öğretmiştir. O da hilafet ile saltanatın arasında fark olduğudur. Eğer böyle bir hadise yaşanmamış olsaydı, İslam ümmeti saltanatı benimseyecek ve onu da Raşid Hilafet ile eşdeğer görecekti.[2]

Davamızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

2. *Bu yazımızda geçen tarihî vakıalar, Muhammed Sallabi'nin 'Emeviler Dönemi' adlı kitabından özetle alıntılanmıştır.*

muratmuslihan@tevhiddergisi.com
MURAT MÜSLİHAN

Zor Günlerin Adamı Sadık İnsan;
Hac Emirliği

İnsanı yaratan Allah, ona iki kalp kılmamıştır. İkilik, insanın zihin ve kalp dünyasında belirsizlik ve endişeye neden olur. Bu durum ise insanın istikamet üzere olmasına engel teşkil eder.

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hicretin dokuzuncu yılında hac için Ebubekir'i *radıyallahu anh* emir olarak görevlendirdi. Onlar yola çıktıktan sonra Allah *subhanehu ve teâlâ* Tevbe suresi ile bazı hükümler indirdi. İnen ayetleri Ebubekir'e ulaştırması için Ali b. Ebi Talib'i gönderdi. Ali *radıyallahu anh* Rasûlullah'ın *'Adba'* adındaki devesiyle yola çıktı ve Ebubekir'e yetişti. Ebubekir, ona: *'Emir misin, memur musun?'* dedi. Bunun üzerine Ali: *'Memurum'* dedi ve yola devam ettiler.

Ebubekir *radıyallahu anh*, Müslümanlara hac vazifesini gösterdi. Bayramın birinci günü olunca Ali *radıyallahu anh* cemre-i akabenin yanında ayağa kalktı. Rasûlullah'ın emrettiği hususları Müslümanlara bildirdi. Bütün ahit sahiplerinin ahdini iade etti. Onlara dört ay kadar mühlet verdi. Ahdi olmayanlara dahi dört ay mühlet verdi. Ardından Ebubekir, insanlara bazı sahabeleri göndererek *'Bu seneden sonra hiçbir müşrik haccetmeyecek! Beytullah'ı hiçbir çıplak kimse tavaf etmeyecek'* diye seslenmelerini emretti.[1]

Bu kıssa, Müslümanların başında tek bir emirin olması gerektiğini gösteren delillerden biridir. Allah'ın izniyle, bu yazıda bu konu üzerinde durmaya çalışacağım. Konuya geçmeden önce şunu bilmemiz gerekir: İslam dini, tek başına

1. *Peygamberimizin Hayatı ve Daveti kitabından alıntı yapıldı.*

yaşanabilecek bir din değildir. Allah ve Rasûlü, Müslüman olduktan sonra cemaat olmamızı ve ayrılmamamızı bizden istemiştir.

"Hep birlikte Allah'ın ipine sarılın ve ayrılmayın." [2]

"Kendilerine apaçık deliller geldikten sonra parçalanıp ayrılığa düşenler gibi olmayın. İşte bunlar için büyük bir azap vardır." [3]

" 'Dini ayakta tutun ve onda ayrılığa düşmeyin' diye Nuh'a tavsiye ettiğini, sana vahyettiğimizi, İbrahim'e, Musa'ya ve İsa'ya tavsiye ettiğimizi, Allah size de din kıldı." [4]

"Allah'ın bana emrettiği beş şeyi ben de size emrediyorum: cemaat, dinlemek, itaat, hicret ve cihad." [5]

"Size cemaatleşmenizi emrediyorum. Şeytan, tek kişi ile beraberdir, iki kişiden ise daha uzaktır. Kim cennetin güzel yerini istiyorsa cemaate sarılsın." [6]

"Allah'ın eli, cemaatle beraberdir." [7]

Bilindiği üzere yerde ve gökte bulunan varlıklar içerisinde, insan dışındaki diğer varlıkların tamamı, akıl sahibi değildir. Donuk ve akılsız varlıkların başında bile birden fazla ilah olduğunda düzenleri bozuluyor ise insanların başında tek bir yönetici olmaz ise onların düzenleri daha fazla bozulur.

Allah *subhanehu ve teâlâ*, insanları farklı fıtratlarda yaratmıştır. Herkesin bakış açışı, olaylara yaklaşımı ve öncelikleri farklıdır. Farklı fıtratlara ve kültürlere sahip insanlar bir araya geldiklerinde, cemaat olduklarında, doğal olarak ihtilaf ve karışıklık meydana gelir. Allah *subhanehu ve teâlâ* kendi kitabında bize bu durumu şöyle anlatıyor:

"Rabbin dileseydi, insanları (aynı inanca bağlı) tek bir ümmet yapardı. Fakat Rabbinin merhamet ettikleri müstesna, onlar ihtilafa devam edeceklerdir. Zaten onları bunun için yarattı. Rabbinin: 'Andolsun ki cehennemi hem cinlerden, hem insanlardan (suçlularla) dolduracağım' sözü kesinleşti." [8]

Yarattıklarını en iyi bilen Allah *subhanehu ve teâlâ*, cemaat olan insanlar arasında ihtilaf ve karışıklık çıkmasın diye başlarında tek bir emirin olmasını ve haram olmadığı müddetçe o emirin direktiflerine göre hareket edilmesini istemiştir. Böylece, bir araya gelmekten ötürü oluşabilecek ihtilafların önünü kapatmıştır. Bu da İslam'ın fıtrat dini olmasıyla alakalı bir prensiptir. İnsanı yaratan Allah, ona iki kalp kılmamıştır. İkilik, insanın zihin ve kalp dünyasında belirsizlik ve endişeye neden olur. Bu durum ise insanın istikamet üzere olmasına engel teşkil eder.

Tek Bir Emirin Gerekliliği

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Eğer yerde ve gökte Allah'tan başka ilahlar bulunsaydı, yer ve gök, (bunların nizamı) kesinlikle bozulup gitmişti." [9]

İslam'da yönetim fıkhı ile ilgili kitap yazan bazı âlimler, zikrettiğimiz bu ayet-i kerimeyi *'Müslümanların başında, onları idare edecek tek bir yöneticinin bulunmasının zarureti'* hususuna delil olarak takdim ederler. Ayette yerin ve göğün yaratılışı zikredildikten sonra, bu hususa vurgu yapılmaktadır. Bilindiği üzere yerde ve gökte bulunan varlıklar içerisinde, insan dışındaki diğer varlıkların tamamı, akıl sahibi değildir. Donuk ve akılsız varlıkların başında bile birden fazla ilah olduğunda düzenleri bozuluyor ise insanların başında tek bir yönetici olmaz ise onların düzenleri daha fazla bozulur. İki kişi aynı anda, aynı yetkilerle ve başta kendi arzularını önceleyerek bir toplumu idare etmeye kalkarsa, ortaya büyük bir fesat ve anarşi çıkar.

İslam nezdinde, Müslümanın canı koruma altındadır. Sebepsiz yere kimse bir Müslümanı öldüremez. Fakat Müslümanların başında tek bir emirin olması konusu o kadar hassastır ki; koruma altında olan Müslüman kanı, bu meselede heder edilmiştir.

Haksız yere Müslüman kanı akıtan kimseler için Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle der:

---

2. *3/Âl-i İmran, 103*
3. *3/Âl-i İmran, 105*
4. *42/Şura, 11*
5. *İmam Ahmed*
6. *Tirmizi*
7. *Tirmizi*
8. *11/Hud, 118- 119*
9. *21/Enbiya, 22*

"Kâbe'nin yıkılması, Allah'ın yanında bir Müslümanın kanının (haksız yere) dökülmesinden daha basittir."

"İki Müslüman kılıçlarıyla karşı karşıya gelirse öldüren de, öldürülen de cehennemdedir..."

"Müslümana sövmek fasıklık, onu öldürmek ise küfürdür." [10]

Bu sözlerin sahibi olan Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Siz tek bir emir üzere toplanmışken, ikinci biri çıkıp emirlik iddiasında bulunursa onun boynunu vurun." [11]

Şeriat, üç kişi de olsa insanların kendi aralarında tek bir emir tespit ve tayin etmeden kendi başlarına yolculuk yapmalarını yasaklamıştır.

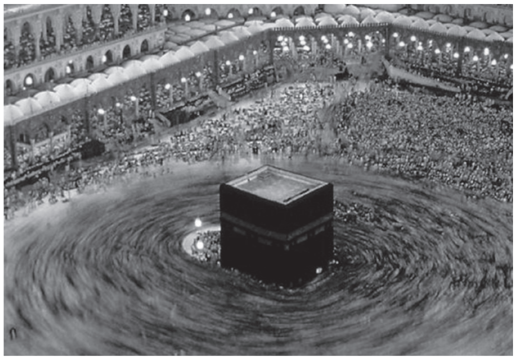
"Sizden üç kişi yolculuğa çıktığında, içlerinden birini emir seçsinler." [12]

Yolculuk, insanların hayatında çoğunlukla kendine özgü, keyfî olan ve günümüzdeki şartlar düşünüldüğünde, basit ve kolay meselelerdendir. En az üç kişilik bir topluluğun çıktığı bir yolculuk esnasında düşebilecekleri ihtilaf ve ihtilaf sonucunda birbirlerine verebilecekleri zarar ne olabilir? Velev ki olsa dahi çok sınırlı kalacaktır. Fakat buna rağmen İslam, bir emir olmadan üç kişinin yola çıkmasını yasaklamıştır.

İslam, üç kişinin dahi başıboş yaşamasına müsamaha göstermiyor ve müsaade etmiyorsa, insanların hem de bir ömür boyunca yığınlar hâlinde başsız/emirsiz yaşamalarına asla izin vermez.

Sahabe de bu naslardan, Müslümanların başında tek bir emirin olması gerektiğini anladı. Ondan dolayı bir araya geldiklerinde ilk başta emirlerini belirliyor, sonra yapmaları gerekenlere geçiyorlardı. Ali *radıyallahu anh*, hac kafilesine ulaştığında Ebubekir *radıyallahu anh* ona ilk olarak: *"Emir misin, memur musun?"* diye soruyor. Bir an bile emirlik konusunda ikilemeye düşmüyor. Ali'nin *radıyallahu anh* neden geldiğini dahi sormadan ilk olarak kimin emir kimin memur olduğunu belirliyor.

10. Müslim
11. Müslim
12. Ebu Davud

Tek Bir Emirin Olmadığı Cemaatlerde Ne Olur?

Tek bir emirin olmadığı cemaatlerde sürekli bir belirsizlik, karışıklık ve ihtilaf söz konusu olur. Cemaatin neye inandığı, neyi savunduğu, insanların neye davet edildiği ve hangi esaslar üzerine bir araya geldiği belli olmaz. Doğal olarak aynı cemaat içerisinde birbirine aykırı fikirlere sahip kişiler bulunur. Hatta bazen birbirlerini tekfir eden insanlar dahi aynı cemaatte bulunup beraber hareket edebilir. Oysa İslam, ihtilaf ve çekişmeyi kabul etmez. Hususen amel esnasında insanların tartışmasına neden olacak ve kalplerin veya bedenlerin ayrılmasıyla neticelenecek her çekişme ve ihtilafı yasaklar.

"Allah ve Rasûlü'ne itaat edin, birbirinizle çekişmeyin; sonra korkuya kapılırsınız da kuvvetiniz gider. Bir de sabredin. Çünkü Allah, sabredenlerle beraberdir." [13]

Allah Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem*, bu konuda o kadar hassas davranmıştır ki; şekilsel ihtilaflara dahi müsaade etmemiş, Müslümanları uyarmıştır. Mescitte safların bozuk olduğunu gördüğü zaman ashabını uyarır, bedenlerin ihtilafının kalplerde ihtilafa sebep olacağını söylemiştir".

"Saflarınızı düzeltiniz! Ya saflarınızı düzeltirsiniz ya da Allah aranıza ayrılık/ihtilaf kılar!" [14]

Emir olarak insanları bir yere gönderdiğinde onlara özlü nasihatlerde bulunurdu. Ebu Musa El-Eşari ve Muaz bin Cebel *radıyallahu anhum* gibi iki güzide sahabeyi Yemen'e yolladığında onlara şu nasihatte bulunmuştu:

13. 8/Enfal, 46
14. Müslim

"Uyumlu olun, ihtilaf etmeyin." [15]

İhtilafın, dinî meselelerde olduğunu gördüğünde ashabını uyarır, yeri geldiğinde onlara kızardı. Bir gün ashabının yanına çıktı. Onları, kader hakkında tartışırken buldu, çok kızdı. Âdeta yüzünde nar kesilmiş gibi rengi değişti ve ashabına: *"Bununla mı emrolundunuz, bunun için mi yaratıldınız? Kur'an'ın bazı ayetlerini bazısıyla mı çakıştırıyorsunuz? Sizden öncekiler böyle yaptıkları için helak oldular!"* [16] dedi.

Bu naslardan, Allah ve Rasulü'nün ihtilafı ve çekişmeyi yasakladığı açıkça anlaşılmaktadır. Bir cemaatte birden fazla emirin olması, ihtilaf ve çekişmeye sebebiyet veriyor ise *'seddu zeri'a'* babından iki tane emirin olması yasaklanır. Çünkü vacibin, ancak kendisi ile tamamlandığı şey de vaciptir.

Tek bir emirin olmayışından ötürü olan ihtilaflar, bazen tarafların birbirlerine çok sert tepki vermelerine, bazen ise Müslümanların kanlarının dökülmesine sebebiyet verir. Mesela, fıkhî mezhepler arasında birçok ihtilaf vardır. İhtilaf edilen birçok meseledeki ihtilaf nedenleri de meşrudur. Buna rağmen, insanlar birbirlerini küfür ile itham etmiş ve birbirlerine karşı sert tavırlar takınmışlardır. Bunun sebebi, o dönemlerde şeriatın maksadını tahakkuk ettirecek bir otoritenin, yani bir *'emir sahibi'*nin bulunmamasıydı. Dirayetli bir yönetici, güçlü bir iradeyle bu türden içtihadi meselelerde son sözü söylemiş olsa insanlar arasındaki ihtilafların önü kesilmiş olurdu.

15. Buhari

16. İbn Mace

Bundan dolayı yüce Allah, insanların dünya ve ahiret mutlulukları için sadece Kitap ve Sünnet'e uymayı şart koşmakla yetinmemiştir. Ayrıca *"...ve sizden olan ulu'lemre itaat edin..."* buyurmaktadır.

Ali'nin *radıyallahu anh* hilafet dönemini de buna örnek olarak verebiliriz: Ali'nin hilafetinde, Muaviye *radıyallahu anh* ikinci bir emir olarak ortaya çıktı. Böylece Müslümanların başında bir değil iki emir oldu. Peki, sonuç olarak ne yaşandı? Bu iki başlılıktan ötürü, Müslümanlar karşı karşıya geldi ve netice olarak binlerce Müslümanın kanı döküldü.

Sonuç olarak; Allah *subhanehu ve teâlâ*, getireceği zararları bildiği için Müslümanların başında birden fazla emirin olmasını yasaklamıştır. Müslümanların da bu rabbani buyruğa uymaları gerekir. Aksi takdirde birçok zarar ile karşı karşıya kalmaya mahkûmdurlar.[17]

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

17. Not: Konu içerisindeki bazı bölümler 'Müslümanların Emirlerine Karşı Sorumlulukları' kitabından, bazı bölümler ise 'Suriye'de Yaşananların Değerlendirmesi' yazısından ufak değişikliklerle alıntı yapılmıştır.

emreacar@tevhiddergisi.com

EMRE ACAR

Rahman'ın Arşının Altında Gölgelenenler; Kalbe Arz Olunan Zina Fitnesinden Korunma Yolları

Korkuları Allah'a yönelik olan her insan, nefsini zinaya düşmekten kurtarabilir. Fakat korkuları dünyaya yönelik olanları ise, çağımızı bataklığa çeviren günahlar çepeçevre kuşatacak, kendisini o bataklığın içinde bulacaktır.

Ebu Hureyre'den radıyallahu anh rivayetle Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu:

"Yedi sınıf insan var ki, Allah onları hiçbir gölgenin olmadığı günde (mahşer meydanında) kendi gölgesinde gölgelendirecektir. Adil imam/yönetici, Allah'a ibadetle yetişen genç, kalbi mescidlere bağlı olan adam, birbirlerini Allah için seven ve onun rızası için bir araya gelip onun için ayrılan iki adam, soylu ve güzel bir kadın kendisini zinaya davet ettiğinde: 'Ben Allah'tan korkarım' diyerek onu reddeden adam, sağ elinin haber verdiğinden sol elinin haberi olmayacak kadar gizlice sadaka veren kişi, bir de yalnız başına Allah'ı zikredip de gözleri yaşla dolan kimse." [1]

1. Buhari, Müslim

Değerli kardeşim! Fuhşiyatın her tarafı kuşattığı şu dönemde, ikimizin de en büyük imtihanı, kalbe arz olunan zina fitnesidir. Bunun için, zinadan korunma yollarını beyan etmeye başladık. Ki, Yusuf'un aleyhisselam, kralın hanımının kurduğu zina tuzağından kurtulduğu gibi, bizler de tağutun kurduğu tuzaklardan kurtulanlardan olalım.

Kalbe arz olunan zina fitnesinden korunma yollarını, Rabbimin muvafık kıldığı kadarınca önce kendi nefsime sonra sana nasihat etmeye devam ediyorum.

4. Allah'tan Korkmak

İnsanoğlunun kendisine karşı teyakkuzda olması gereken en büyük şer, kendi nefsidir. Nefse tabi olmak, Allah'a kul olmanın önünde en büyük tağuttur. Bu tağutu, hepimizin inkâr etmesi,

Allah'ın emirlerine itaatkâr konuma getirmesi elzemdir. Bu nedenle âlimler Kur'an ayetlerine bakarak *'Nefis ile cihad'* diye bir bahis açıp üzerinde konuşmuşlardır.

Allah, nefse yemin etmiştir. Allah'ın, önemine binaen yaptığı bu yemin, Müslümanlar için nefsin tehlikesini ifade eder. O nefiste hem takva hem günah mevcuttur. Bu nedenle Peygamber, her hutbesinde *'nefislerimizin şerrinden Allah'a sığınırız'* diye dua etmiştir.

"Nefse ve onu düzenleyene yemin olsun ki, ona hem takvayı hem de kötülüğü ilham etmiştir." [1]

Heva ve hevese meyilli olan nefis, haram-helal ayrımı yapmaksızın her şeyi yapmayı talep eder. Müminin, nefsin her isteğine tabi olması yasaklanmıştır. Bu, Müslüman ismine terstir. Müslüman, bütün isteklerini Allah'a teslim eden kişidir. Buna binaen nefsin istekleri , Allah'ın razı olduğu bir şey ise onu yapmalı, Allah'ın haram kıldığı bir şey ise ondan uzaklaşmalıdır. *'Müminin, kendisini haramlardan uzaklaştırmasını sağlayacağı ahlak nedir?'* diye sorarsak, bunun *'takva/Allah'tan korkmak'* olduğunu söyleyebiliriz.

Heva ve hevese meyilli olan nefis, haram-helal ayrımı yapmaksızın her şeyi yapmayı talep eder. Müminin, nefsin her isteğine tabi olması yasaklanmıştır. Bu, Müslüman ismine terstir.

Peygamber, Rahman'ın arşının altında gölgelenenlerden bahsederken şöyle buyurur:

"Soylu ve güzel bir kadın, kendisini zinaya davet ettiğinde: 'Ben, Allah'tan korkarım' diyerek onu reddeden adam..."

Hakeza, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir gün ashabına geçmiş dönemlerde yaşayan üç kişinin mağarada hapsedilme ve oradan kurtulma durumunu anlatırken şöyle der:

"Sizden evvelki ümmetlerden birinde üç kişi yola çıktılar, geceyi geçirmek için bir mağaraya girdiler. Derken dağdan bir kaya yuvarlandı ve mağaranın ağzını kapattı. Bunun üzerine şöyle dediler: 'İyi amellerimizle (vesile kılarak) dua etmekten başka, buradan bizi hiçbir şey kurtarmaz...'

'...İçlerinden ikincisi şöyle dedi: 'Allah'ım! Amcamın bir kızı vardı ki onu herkesten çok seviyordum. (Bir rivayete göre; bir erkek bir kadını ne kadar çok sevebilirse ben de o kadar çok seviyordum) Ona yaklaşmak istedim, ama yanaşmadı. Derken bir yıl kıtlık olmuştu ve o da dara düşünce bana geldi. Kendisini bana teslim etmesi şartıyla ona yüz yirmi altın verdim. Kabul etti. Ona yaklaşmaya muktedir olunca (Bir rivayete göre, cinsi münasebete başlayacağım zaman) 'Allah'tan kork, haksız yere mührümü bozma' dedi. Ben de derhal bu çok sevdiğim kızdan uzaklaştım. Allah'ım, eğer bu işi sırf senin rızanı kazanmak için yapmışsam, içinde bulunduğumuz sıkıntıyı bizden def et.' Kaya biraz daha açıldı, ama yine de çıkamıyorlardı...' [2]

Zikrettiğimiz son iki hadis; haramlardan, hassaten zinadan korunmak için Allah'tan korkmanın/takvanın gerekliliğini ifade etmektedir. Korkuları Allah'a yönelik olan her insan, nefsini zinaya düşmekten kurtarabilir. Fakat korkuları dünyaya yönelik olanları ise, çağımızı bataklığa çeviren günahlar çepeçevre kuşatacak, kendisini o bataklığın içinde bulacaktır. Bu zümreden olmaktan Rabbimize sığınırız.

Halkın dini ve namusu ile oynayan tağuti düzenlerde; haramların, hassaten de zinanın her tarafta reklamı yapılmaktadır. Sokaklar, toplu ulaşım araçları, parklar, piknik alanları, televizyonlar, internet, gazete, dergi ve kitaplar; işbirliği yapmışçasına, zina okunu insanların kalplerine fırlatmaktadırlar. Sağ, sol, arka, ön her taraftan şeytan insanı kuşatmış, zinaya davet etmektedir. Artık medeniyet diye övdükleri özgürlük anlayışı nedeni ile zina, ekmek teknesi, devletin bütçesi için vergi alınan bir kurum hâlini almıştır.

Evet, kardeşim! Zor bir dönemde yaşıyoruz. Kendimizi bu fuhşiyattan ancak Allah'tan korkarak, takva azığı ile muhafaza edebiliriz. Müslüman olarak yaşamak ve Müslüman olarak ölmek için Allah da kendisinden korkmamız gerektiğini vurgulamıştır. Rabbimizin bu emrini göz ardı

1. 91/Şems, 7-8

2. Buhari, Müslim

edip, kendi belirlediğimiz usullerle nefsimizi zinadan muhafaza edemeyiz. Aksine kendimizi, şeytanın tuzağına atmış oluruz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Allah'tan korkun ve Müslümanlar olarak can verin." [3]

Din, nasihattir. Müslüman olan herkes, nasihate muhtaçtır. Nasihat, Müslümanın Müslüman üzerindeki haklarından biridir aynı zamanda. Kalbin, sohbetlerden, nasihatlerden, ayet veya hadislerden etkilenebilmesi için Allah'tan korkuyor olması lazım. Ki onunla amel etsin. Eğer kalp, Allah'tan korkmuyorsa (hatırlatan Rasûlullah olsa bile) haramları hatırlatmak, ona fayda sağlamayacaktır. Şu an sana nasihat ettiğim zina konusunun sende ürperti oluşturması ve ondan uzaklaşabilmen için ayetin de belirttiği gibi kalbindeki korkuların Allah'a yönelik olmalıdır.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Yük (günah) taşıyan bir kimse, başka bir kimsenin yükünü yüklenmez. Eğer ağır yüklü bir kimse, kendi yüküne (birine) çağırırsa -akraba dahi olsa- o yükünden ona hiçbir şey yüklenmez. Sen ancak gıyaben (görmeksizin) Rabblerinden korkanları ve namazı dosdoğru kılanları uyarırsın. Kim temizlenirse, kendisi için temizlenmiş olur. Dönüş yalnız Allah'adır." [4]

Değerli kardeşim! Allah, kendisinden korkanlara beraberliğini vaat etmiştir. Her şeye muktedir olan Rabbimizin beraberliği ile hareket eden hiçbir kulun ulaşamayacağı başarı, defedemeyeceği şeytan tuzakları yoktur. Dünya hükmünde bile, güçlü bir devlet arkasında olduğu zaman insanlar her şeyde başarılı olacaklarına, kendisinden başkasının gücünün olmadığına inanıyorlarken, bu durum, Allah'ın beraberliği ile düşünüldüğü zaman, hakikati daha evladır. Bütün başarı Allah'tan değil midir? Bunda hiç kimsenin şüphesi yoktur. O zaman, Allah'ın El-Karib sıfatını bilip onun beraberliği ile yaşamalıyız.

Musa *aleyhisselam*, kardeşi Harun ile Firavun'a giderken tedirgin olduğunda Allah *subhanehu ve teâlâ*,

Musa'ya şöyle buyurdu: *"Korkmayın, ben sizinle beraberim. İşitirim ve görürüm."* [5]

Zulmü ve gaddarlığı ile yeryüzünün en diktatörüydü Firavun. Bütün insanlar ondan korkar, ismini anmaya çekinir ve ondan izinsiz hareket edemezdi. Dönemin ilahı olarak nitelendirilmişti. Gücü karşısına çıkmaya kimse cüret edemezken, Musa ve Harun *aleyhimusselam* bunu Allah'ın beraberliği ile başarmış, tağutu hayrete düşürmüştür.

Bugün bizler de Firavun'un önderi şeytanın ve tağutların kurduğu şehevi tuzaklarına karşı Allah'ın beraberliği ile karşı koymalıyız. Ki böylelikle kalp bu fitneden etkilenmesin, onun karşısında kendini güçlü hissetsin. İşte bunun için Allah'tan korkmak, takva azığı ile donanmak gerekir.

Allah şöyle buyurur: *"Bilin ki, Allah muttakiler ile beraberdir."* [6]

5. Allah'a Sığınmak

Zinadan korunma yollarından biri de, Allah'a sığınmaktır. Nefsin şerrinden, kovulmuş şeytandan içtinap edip kendisine sığınacağımız zat Allah'tır. Allah, kendisine sığınanları yardımsız bırakmaz. Bu konuda en güzel örnek, Yusuf'un *aleyhisselam*, kralın hanımının zina tuzağına karşı Allah'a sığınmasıdır. Bu kıssa, zinadan korunma yollarında saydığımız ve sayacağımız bütün maddeleri içerisinde barındırmaktadır. Bir kul, bu kıssayı tefekkür ederek ve öğüt çıkararak okursa kendisini zinadan koruyabilecektir inşallah.

Yusuf ile kralın hanımı arasında geçen kıssa şu şekilde cereyan ediyor:

3. 3/Âl-i İmran, 102

4. 35/Fatır, 18

5. 20/Taha, 46

6. 9/Tevbe, 36

"Evinde bulunduğu kadın kendisinden murat almak istedi. Kapıları sımsıkı kapattı ve: 'Haydi yanıma gel' dedi. O ise: 'Allah'a sığınırım. Doğrusu (o), benim efendimdir. O, bana iyi bakmış, iyi bir mevki vermiştir. Gerçekten zalimler kurtuluşa eremez.' dedi. Andolsun ki o kadın, ona meyletmişti. O da o kadına meyletmişti, eğer Rabbinin burhanını görmemiş olsaydı... Ondan fenalığı ve fuhşu giderelim diye böyle yaptık. Çünkü o, ihlasa erdirilmiş kullarımızdandı. İkisi de kapıya doğru koştular. Kadın, onun gömleğini arkasından boylu boyunca yırttı. Kapının yanında da kapının efendisine rast geldiler. Kadın dedi ki: 'Zevcene kötülük yapmak isteyenin cezası, zindana atılmaktan yahut can yakıcı azaptan başka ne olabilir. Benden murat almak isteyen odur.' dedi. Kadının yakınlarından bir şahit de şöyle şahitlik etti: 'Eğer gömleği önden yırtıldıysa kadın doğru söylemiştir, bu ise yalancılardandır. Yok, eğer gömleği arkadan yırtıldıysa, kadın yalan söylemiştir, bu ise doğru söyleyenlerdendir' dedi. Kocası, gömleğinin arkadan yırtılmış olduğunu görünce 'Şüphesiz ki bu, siz kadınların hilelerinizdendir. Doğrusu siz kadınların hilesi büyüktür' dedi. 'Yusuf, sen bundan vazgeç.' 'Sen de günahlarının bağışlanmasını dile. Çünkü sen gerçekten günahkârlardan oldun.' " [7]

Allah, kadınların hilesini: *'Doğrusu siz kadınların hilesi büyüktür'* sözü ile vasıflandırmasını, şeytanın hilesini ise: *'Şüphesiz, şeytanın hilesi zayıftır'* sözü ile nitelendirmesini bir düşün.

Kıssadan da anlaşıldığı gibi, Peygamberler de şeytanın şehevi tuzağına maruz kalmışlardır. Peygamberler için durum böyle ise, bizim zina imtihanı ile karşılaşmamız evleviyetle olur. Yusuf'un *aleyhisselam* bu kıssası, genç ve bekâr olanlar için rehberdir. Bu gibi imtihan anlarında ne yapması, nasıl davranması ve nelerden kaçınması gerektiğini öğretir.

Bu kıssadan çıkartılması gereken korunma yollarına geçmeden, Muhammed Salih El-Müneccid'in Yusuf kıssasından çıkardığı Yusuf'un *aleyhisselam* imtihanını zorlaştıran noktaları yazalım;

1. Kadına meyletmesi hususunda erkeğin tabiatında olan şehvet.

2. Yusuf, bir gençti. Gençlerde şehvet dürtüsü, yaşlı ve çocuklardan daha güçlüdür.

3. Yusuf, bekârdı. Bekârlarda şehvet dürtüsü, evlilerden daha güçlüdür.

4. Yusuf, yabancı idi. Yabancı bir kimsenin ise, adının çıkmasından ve rezil olmaktan korkmasına ve o beldenin tanınan çocuğunun utandığı gibi hayâ etmesine gerek yoktur.

5. Kadın, makam ve güzellik sahibi olmakla birlikte kralın karısı idi. Krallar ise yalnızca kadının en güzellerini seçerlerdi.

6. Kadın, gönülsüz ve kabul etmeyen birisi olmadığı gibi, buna ısrarla (*'Haydi gel'* diye) davet eden birisi idi. Bazen genç, haramı isteyebilir fakat önüne cesaret, arzu ve isteğini açıklayabilme engeli dikilir. Burada ise, kralın karısı nefsî engellerin tümünü ortadan kaldırmıştır.

7. Kadın, kendi evinde ve yönetimi altındaki bir yerde idi. Yani isteğine icabet etmediği takdirde, eziyet vermesinden korkuluyordu. Böylece Yusuf'ta hem rağbet, hem de korku bir arada bulunmuş oluyordu.

8. Kadının kendisi, istekli ve razı olduğundan kargaşa çıkaracağından korkmuyordu. Böylece işlenilen kötülüğü, insanların bilmesi ve rezil olma korkusu ortadan kalkıyordu.

9. Kadınların hilesinden yardım alması. Bu, büyük bir hiledir. Allah, kadınların hilesini: *'Doğrusu siz kadınların hilesi büyüktür'* sözü ile vasıflandırmasını, şeytanın hilesini ise: *'Şüphesiz, şeytanın hilesi zayıftır'* sözü ile nitelendirmesini bir düşün.

10. Zindan ve alçak düşürme ile tehdit etmesi. Ve bu olmuştur da. Yusuf, bunun için senelerce zindanda kalmıştır.

11. Kocanın kıskançlığının azlığı ve deyyusluğu.[8]

---

7. 12/Yusuf, 23-29

8. Şehvetin Kötülüklerinden Nasıl Korunabilirim? s. 134

Bu maddeler üzerinde düşünüldüğü zaman, Yusuf'un *aleyhisselam* imtihanının zor olduğu, kesindir. Bizler, kendimizi Yusuf'un yerine koysak, birçoğumuz bu harama düşerdi. Fakat Yusuf, bu zor imtihanı başarı ile atlatanlardan olmuştur.

Yusuf'u *aleyhisselam* zinaya düşmekten kurtaran noktalara gelecek olursak; dua etmek, Allah'a sığınmak, yaptığı günahın akıbetini *'zalimler kurtuluşa eremez'* diye düşünmesi ve ihlas sahibi olmasını görmekteyiz.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Evinde bulunduğu kadın, kendisinden murat almak istedi. Kapıları sımsıkı kapattı ve: 'Haydi yanıma gel' dedi. O ise: 'Allah'a sığınırım. Doğrusu o, benim efendimdir. O, bana iyi bakmış, iyi bir mevki vermiştir. Gerçekten zalimler kurtuluşa eremez' dedi. Andolsun ki o kadın, ona meyletmişti. O da o kadına meyletmişti. Eğer Rabbinin burhanını görmemiş olsaydı... Ondan fenalığı ve fuhşu giderelim diye böyle yaptık. Çünkü o, ihlasa erdirilmiş kullarımızdandı."

Dua ve Allah'a sığınmak, ihtiyaç sahibi olmamızın bir gereğidir. Allah, kullarının her işte, hatta hayır ameli yaparken bile kendisine sığınması gerektiğini söylemiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Öyleyse Kur'an okuduğun zaman, kovulmuş şeytandan Allah'a sığın." [9]

Amellerde ihlas sahibi olmak, Allah'ın desteğini ve yardımını celbeder. Yukarıda mağarada kalan üç kişiden bahsetmiştik. O kıssayı hatırlarsak, o kişileri mağaranın ağzındaki kayanın açılması ile kurtulmalarını sağlayan şey, amellerini sadece Allah için yapmalarıdır. İhlâs sahibi olan kişi zina fitnesi ile karşı karşıya kaldığında gerekli sebeplere yapıştıktan sonra Allah onu, o zor ve kötü durumdan kurtaracaktır.

"...Ondan fenalığı ve fuhşu giderelim diye böyle yaptık. Çünkü o, ihlasa erdirilmiş kullarımızdandı."

Amellerin cezasını/akıbetini düşünmek; Allah, Kur'an'da insanları hayır amellerine sevk ederken kazanacakları cennet nimetlerini hatırlatmış, bir amelden uzaklaştırırken de o amel sonucu çekecekleri cehennem azabını vurgulamıştır. Hakeza zinanın kazandırdığı azabı düşünmek, bizleri Yusuf gibi, onu yapmaktan uzaklaştıracaktır. Bu şekilde zinadan kurtulduğumuz gibi, yapmadığımızdan dolayı da ecir kazanacağızdır.

6. Oruç Tutmak

Oruç, kalkandır. Savaşçıların en önemli mühimmatı ve ihtiyacıdır kalkan. Onunla düşmana karşı kendini korur ve ölmemesine yardımcı olur. Şeytanla savaşan bir ordunun kalkana olan ihtiyacı ise daha fazladır.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Oruç, kişi onu delmediği müddetçe onu koruyan bir kalkandır." [10]

Oruç, din ve dünyasını helak eden şehvetlere karşı koruyucu bir kalkandır. İnsanın zinaya düşmemesine yardımcı olur. İnsan oruç tuttu-

9. 16/Nahl, 98

10. Nesai, Darimi

ğunda, beden zayıf düşer. Zina ise güç ve kuvvet isteyen bir ameldir. Bitkinlik hâli, bu amelden lezzet aldırmaz. İnsan ise lezzet almadığı şeylere yönelmez. Bu yönüyle oruç, kalkandır.

Bu kalkana herkesin ihtiyacı olsa da bekâr gençlerin ona olan ihtiyacı, daha fazladır. Gençlik dönemi, kuvvet dönemidir. İnsan bu dönemde, nefsinin isteklerine karşı olgun düşünüp karar veremez. Çoğu zaman, isteklerine yenik düşer. Bu sebeple Peygamber, genç ve bekâr olanlara, evlenmelerini ve oruç tutmalarını söylemiştir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Ey gençler topluluğu! Sizden her kim evlenmeye güç yetirebiliyorsa evlensin. Kim de güç yetiremiyorsa, oruç tutsun. Zira o, onun için koruyucudur." [11]

Değerli kardeşim! Oruç tutmaya gücümüz yetmiyorsa yemek yemeyi azaltmalıyız. Şehveti azgınlaştıran ve bir sonraki şehveti meydana getiren şey, yemektir. Bu azgınlığı oruç ile dizginleyemiyorsak, ancak belimizi doğrultabilecek, yaşamımızı sürdürebilecek şekilde az yemekle terbiye edebiliriz.

Oruç bir kalkandır. Bu kalkana herkesin ihtiyacı olsa da bekâr gençlerin ona olan ihtiyacı, daha fazladır. Gençlik dönemi, kuvvet dönemidir. İnsan bu dönemde, nefsinin isteklerine karşı olgun düşünüp karar veremez.

Peygamber şöyle buyurur:

"Kul, kendi karnından daha şerli bir kap doldurmamıştır." [12]

Peygamber, çok yemeyi kınadığı ve yasakladığı gibi bunu, kâfirlerin vasfı olarak nitelendirmiştir. Allah Rasûlü: *"Mümin bir mideyle, kâfirler yedi mide ile yemek yer."* buyurmuştur.

Bu yasaklamaların ve kınamalarının sebebi ise; çok yemek şehveti artırır, kalbi katılaştırır, Allah'a itaatten uzaklaştırır ve bedenî hastalıkları meydana getirir. Velev ki naslar olmasaydı bile, getirmiş olduğu bu zararlar, çok yemeyi yasaklamayı gerektirirdi.

7. Evlenmek ve Cinsel Münasebet İhtiyacını Eşimizle Gidermek

Allah ve Rasûlü, bekâr olanların imkân dahilinde evlenmelerini tavsiye etmişlerdir.

Allah şöyle buyurur:

"Sizden bekâr olanları, kölelerinizden ve cariyelerinizden durumu uygun olanları evlendirin. Eğer bunlar yoksul iseler, Allah onları lütfuyla zenginleştirir. Allah, lütfu geniş olandır, hakkıyla bilendir." [13]

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Ey gençler topluluğu! Sizden her kim evlenmeye güç yetirebiliyorsa evlensin. Kim de güç yetiremiyorsa, oruç tutsun. Zira o, onun için koruyucudur." [14]

Bu evlilik, gençliğin dorukta olan şehvetini dizginleyecek, harama düşmemesine yardımcı olacaktır. Fakat maalesef bugün toplumumuz arasında İslam'ın bu tavsiyesi, göz ardı edilmiştir. Gençler evlendirilmediği gibi, erken yaşta evlenmeye kerih bakılmaktadır. Aileler, evlatlarını ev ve içini donatmadan, araba alıp, iş düzenini kurmadan evlendirmiyorlar. Nerdeyse çoğu aile, çocuğunu evlendirmek için buna benzer şartlar koşuyor. Gençlerin de bu hayat tarzına hazırlanmaları için yılları gidiyor. Gençler, bu dönemde evlenmeyince de fıtratında var olan şehvet ihtiyacını giderememiş oluyorlar. Ailelerin çocuklarını evlendirmemeleri ve ortamın da bozuk olması, gençleri gece hayatına ve kızlar ile flört yapmaya itiyor. Oysa gençler evlendirilse, belki de var olan birçok ifsadın önüne geçilmiş olacaktır.

Bekârlar için durum böyle iken, Allah evli olanlara da kolaylık sağlamıştır. Eşlerinden şehevi ihtiyaçlarını gideremiyor veya yeterli olmuyorsa bu sıkıntıdan kurtarıp zinaya düşmemeleri için onlara dört evliliği meşru kılmıştır. Bu, Allah'ın kula olan rahmeti ve lütfudur.

11. Buhari
12. Tirmizi
13. 24/Nur, 32
14. Buhari

Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyurur:

"Eğer (velisi olduğunuz) yetim kızlar (ile evlenip onlar) hakkında adaletsizlik etmekten korkarsanız (onları değil) size helal olan başka kadınlardan ikişer, üçer, dörder olmak üzere nikâhlayın. Eğer o kadınlar arasında adaletli davranmayacağınızdan korkarsanız, o takdirde bir tane alın veya sahip olduğunuz cariyeler ile yetinin. Bu, adaletten ayrılmamanız için daha uygundur." [15]

Evli olanların zinaya düşmemesi için ikinci alternatif ise güzel bir kadını görme veya aklına gelme durumlarında, şehvet onu kuşattığında bu ihtiyacını kendi eşi ile gidermesidir. Bu, Peygamberimizin metodudur.

Cabir *radıyallahu anh* anlatıyor:

"Rasûlullah bir kadın gördü ve hemen eşi Zeyneb'in yanına döndü. O esnada Zeyneb, bir deriyi tabaklamak için ovuyordu. Rasûlullah ihtiyacını gördükten sonra, sahabelerinin yanına çıktı ve: 'Şüphesiz ki kadın şeytan suretinde gelir, şeytan suretinde gider. Birinizin gözüne bir kadın iliştiğinde hemen hanımına gitsin. Böylelikle nefsinin arzusunu gidermiş olur.' buyurdu." [16]

8. İki Erkeğin ve İki Kadının Tek Örtü İçinde Yatmaması

İki erkeğin ve iki kadının tek örtü içinde aynı yatakta yatmaları yasaklanmıştır. Bu, kişileri zinaya sevk etmektedir. İnsanlar bunu dikkate almasalar da bu şekilde zinanın meydana geldiği duyulmuştur. Hakeza iki kişinin aynı odada sürekli kalması da buna dahildir. Özellikle toplu yaşanılan yerlerde iki kişinin bir odada sürekli kalması, şeytanın vesvesesi ile aynı haramı meydana getirmektedir. Tek veya üç kişi ile kalma tercih edilmelidir.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

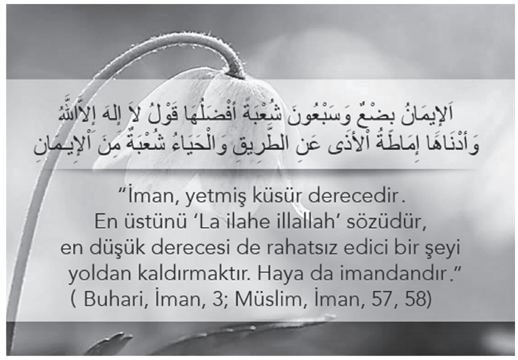
"Bir erkek diğer bir erkeğin, bir kadın da diğer bir kadının örtülmesi gereken (avret) kısmına bakmasın. Bir erkek başka bir erkekle, bir kadın başka bir kadınla tek bir örtü içinde yatmasın." [17]

Bu ahlak, çocukluk döneminde kazanılabilir.

15. *4/Nisa, 3*

16. *Müslim*

17. *Müslim*

Aileler, çocuklarının yataklarını ufak yaşta ayırmalıdırlar. Aksi halde çocuklarının kazanacakları ahlak bozuk olacaktır. Ve bundan da aileler sorumludur.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurur:

"Çocuklarınıza yedi yaşına geldiklerinde namazı emredin. On yaşına geldiklerinde kılmazlarsa onları dövün. Onların yataklarını birbirinden ayırın. Sizden biri, bir kölesini veya işçisini evlendirdiğinde onun avret yerine bakmasın. Göbeği ve dizler arası, avret bölgesidir." [18]

Aynı cinsten olan kişinin aynı örtüde uyuması ve aynı odada kalması, bu haramı meydana getiriyorsa ayrı cinsten olan kadın ve erkeğin aynı yatakta uyuması ve aynı odada kalması, haramın meydana gelmesinde daha büyük rol oynar. Bu, evleviyetle yasaklanmıştır.

Değerli kardeşim! Zinadan korunma yollarını yazma ve nasihat etme görevini ben üstlendim. Gücüm yettiği ve Rabbimin izin verdiği kadarınca beyan etmeye çalıştım. Bundan sonra bunları uygulamak ve zinadan uzaklaşmak, senin yapacağın görevdir. Bil ki, zinadan uzaklaştıkça imanın artar, yaklaştıkça imanın ve kulluğun zayıflar. Bu beyanlardan sonra senin için son olarak yapacağım tek şey, dua etmektir.

'Rabbim, beni ve kardeşimi fuhşiyatın her türlüsünden koru. İkimizi nefsimizle baş başa bırakma. Nefsin ve şeytanın bütün kötülüklerinden sana sığınıyoruz. İkimizi nefsimize uyanlardan kılma. Bizleri zinadan uzaklaştırarak arşının altında gölgelenenlerden eyle.'

Davamızın sonu âlemlerin Rabbine hamd etmektir.

18. *Ahmed, Ebu Davud*

Abdulkerim El-Hudayr

Başlıca Tefsir ve Ulumu'l Kur'an Kitapları

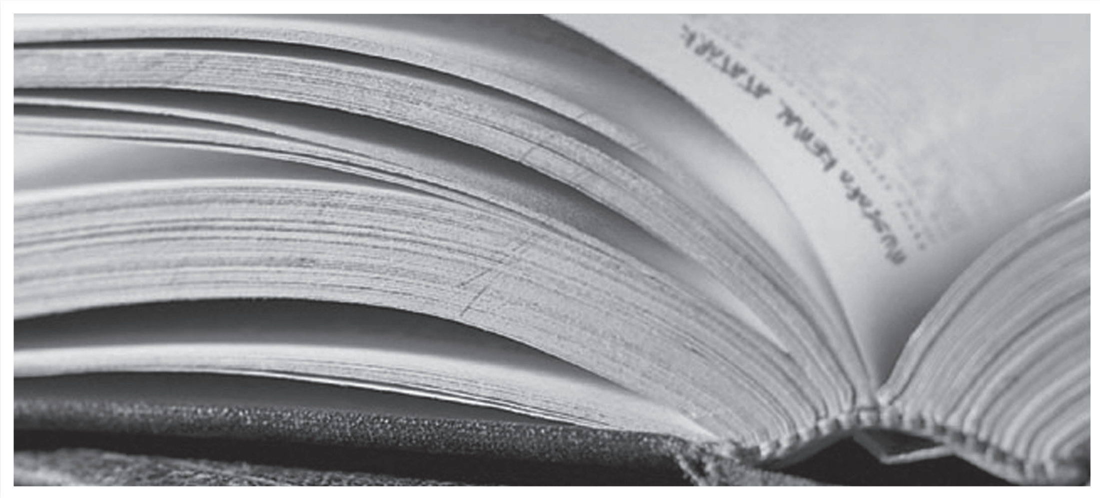
Talebenin, dersleri ihmal edip de kitabına itimat etmemesi gerekiyor. Kimin ilmi, kitabı olursa; hatası da doğrusundan fazla olur. Kitabı anlamayan talebe, ancak bir Şeyh'in yanındaki derste anlayabilir. İlim talebelerinde maalesef bunun zıddını görmekteyiz. Bu konuda başarıya ulaşan da azdır.

— İlim talebesinin kütüphanesinin Tefsir ve Ulumu'l Kur'an ile alakası hakkında konuşmaya devam edelim dilerseniz?

Evet, ilim talebesi Allah'ın kitabını anlamayı, tedebbür etmeyi ve ondan hüküm çıkarmayı amaçlayan tefsir kitaplarına ihtiyaç duymaktadır. Burada yeni başlayanlar için uygun, muhtasar kitaplar bulunmaktadır. Dikkat edilmesi gereken bazı muhalif durumlar olsa da toplumun her kesimine uygun olan, güvenilir tefsirlerden alınarak yazılmış bir tefsir var. O da Şeyh Abdurrahman Es-Sadi'nin tefsiridir. Bu, öğrenci olan olmayan, şer'i ilimlerde uzmanlaşan ve bunun dışında kalan genel kültür sahibi, doktor, mühendis, tüccar, anne baba vb. kişiler için uygundur. Hepsi de bu tefsirden faydalanabilir. Çünkü çağdaş bir üslup ile yazılmıştır.[1]

Aynı şekilde çok muhtasar olup, maalesef ilim talebelerinin arasında yaygın olmayan ve çok faydalı bir tefsir olan Şeyh Faysal b. Mübarek'in

1. *Söz konusu değerli eser, Guraba Yayınları tarafından da Türkçeye kazandırılmıştır. -Çeviren-*

'Tevfiku'r Rahman Li Durusi'l Kur'an' tefsiri vardır. Bu kitap, muhtasar olmasına rağmen çok eski bir baskı olup, yeniden dört cilt olarak basılmıştır. Bu tefsir; Taberi, Beğavi ve İbni Kesir'den derlenmiş olup, muhtasardır. Eski asıl kitaplara ve özellikle bahsedilen üç kitaba[2] dönmekte vakit bulamayan kimse için, alanında faydalı bir kitaptır.

Burada özellikle çok kısa ve uygun bir tefsir var ki, o da Celaleyn Tefsiri'dir. Bu tefsir, Celaleddin El-Mahalli ve Celaleddin Es-Suyuti'nin tefsiridir. Bu tefsir, metin kitabına benziyor. Haşiyeleri mütalaa edilmeye ihtiyaç duyulan, güvenilir ilmî bir metindir. Bunun yanında da ilim talebesinin, kitabın fikirleri hususunda uyaran birine de ihtiyacı vardır. Fakat yine de bu kitap, ilim talebesinin faydalanacağı en faydalı kitaptır. Çünkü çok muhtasardır.

— Önceden bu tefsir hakkında bazı düşüncelerinizi ortaya koymuştunuz değil mi?

Bu kitaba dair bazı tefsir çalışmalarımız, mescid derslerinde oldu. Bunlardan Fatiha Suresi ile alakalı olanı, dört ders olarak yayınlandı. Fakat bu metodumuzla tefsir çalışması yaptığımızda çok uzayacaktır. Fatiha dört ders olmuşsa, Bakara ne olur siz düşünün!

Burası bir yana, Abdurrezzak El-Afifi'nin son çeyrek asırda bu tefsir üzerine faydalı yorumları vardır. Son çeyrek asırda da ilmî enstitülerde kabul edilmiştir. Yemen'de ilim talebelerinden olan birisinin, bir veya birkaç asır önce bu tefsiri okuma ihtiyacı olur. Abdestli mi abdestsiz mi okuyayım diye tereddüt eder. O'na *'Hüküm çoğunluğa göre verilir'* denilir. Bu kitapta tefsir mi, Kur'an mı çoğunluktadır diye başlamış harfleri saymaya... Kur'an'ın ve tefsirin harflerini saymış ve Müzzemmil suresinin tefsirine gelmiş ve tefsirin bir harf dahi fazla olmadığını görmüş. Sonra Müddessir'den Kur'an'ın sonuna kadar Kur'an ayetlerinin tefsiri az da olsa geçtiğini görmüş. Böylece bu problemi de çözmüştür. Bunun yanında bu tefsir, önemine ve kısa, öz olmasına rağmen akidevi problemleri de içerisinde barındırır.

Burada bahsedeceğimiz, bu tefsirden daha geniş ve daha meşhur olanı ise Beydavi Tefsiri'dir. Bu, Celaleyn Tefsiri'nden daha geniştir. Bu da aynı şekilde ilim talebelerinin özellikle dil sanatı ile ilgili istifade edecekleri güvenilir bir kitaptır. Üzerinde çok sayıda haşiyeler vardır. Âlimlerin bu tefsire olan ilgisine şaşılır. Üzerine yüz yirmiden fazla haşiye yapıldığına ulaştım. Türkiye'den veya Suriye'den gelen bir nüshanın üzerinde, elle yazılmış haşiyelerin olmaması çok nadirdir. Kitap da bu şekilde kabul görmüştür.

Bir başka tefsir de Et-Teshîl diye isimlendirilen tefsirdir. Bu, İbni Cüzey El-Kelbî'nin olup; muhtasar, özgün, güzel ve sağlam bir tefsirdir. Bunun yanında bir de Nesefî Tefsiri vardır. Bunların hepsi de muhtasardır. Fakat Şeyh Sadi'nin tefsiri ve Faysal b. Mübarek'in tefsirleri, ilim talebesine özellikle dar vakit olduğunda zaruridir. Celaleyn Tefsiri de ilim talebesi için önemlidir. Beydavi Tefsiri ve üzerine yazılan ve mütercimlerin en iyi olduğunda ittifak ettiği haşiyelerden de kısaca bahsedecek olursak; Haşiyetu'ş Şihab, Haşiyetu'l Konevî, Haşiyetu İbni't Temcîd, Haşiyetu'l Kezrûnî vs. Bu tefsirin haşiyeleri ol-

2. *Taberi, Beğavi, İbni Kesir*

dukça fazladır. Bunlardan kimisi matbu, kimisi de el yazmasıdır.

Tefsir hakkında bunlardan daha da büyük olarak, Hafız İmam İbni Kesir'in çıkarmış olduğu tefsir vardır. Allah, ona rahmet etsin. Bu tefsir, bütün hocalar için uygundur. Eserlerin/haberlerin ve isnatların çok olmasından ve içindeki tekrarlardan dolayı sünnet konusunda uzmanlaşmayan kimseyi sıkabilir. Bu yüzden ilim ehli tarafından toparlanmış olan muhtasarlarını tavsiye ediyoruz. Bu muhtasarlardan en iyisi Şeyh Ahmed Şakir'in kısaltmış olduğu 'Umdetu't Tefsir Ani'l Hafız İbni Kesir' isimli eseridir. Yine bu eserlerden birisi de Şeyh Muhammed Nesib Er-Rufai'nin *'Teysiru'l Aliyyi'l Kadir'* isimli tefsiridir. Allah, hepsine rahmet etsin.

İbni Kesir'in tefsiri konusunda muhtasar olan bu kitaplar, gayet iyi olup, aslına ihtiyaç bırakmamaktadır. Fakat bu, isnatların bahsedilmesinden sıkılanlar içindir. Çünkü bunlardan birçok tefsir okuyucusu istifade edememektedir.

İlim talebesinin, tashih ve tahkik edilmiş baskıları elde etmeye önem vermesi gerekir. Kitap baskıları konusunda baskıların ne kadarı bozuk diye şüpheye düştüğünde sormalıdır. Bunu bilmeyen, kitap baskılarını da ayırt edemez.

Bunun gibi bir de Beğavi tefsiri vardır. Bu, eserî ve selefi bir tefsir olup, az da olsa yorumsuz bırakılamaz. Genel olarak bahsecek olursak, Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye ve İslam âlimleri, bu tefsiri övmüşlerdir. Hiç şüphesiz kitabın kendisi de buna şahitlik etmektedir.

El-Hazin Tefsiri de ilavelerle Beğavi'nin muhtasarıdır. Bu beldelerin dışında yayılmış ve şöhrete ulaşmıştır. Tefsirin sahibi de, kalp inceliği ile ilgili konularla ilgili bahisleri zikretmeye önem verdiği için bazı mutasavvıfların sözlerini aktarmaktadır.[3]

Zemahşeri Tefsiri'ni[4] ise, içinde Mutezile itikadından olan fikirlerinden dolayı, ilim talebesi dikkatli okumalıdır. Bunun yanında da kitabın üzerine yazılan ve bu[5] fikirleri açıklayan haşiyeleri de okumalıdır.

— İçinde var olan hususlar sonradan açıklanmıştır değil mi?

Mutezile fikri olan hususları açıklayan haşiyeler var. Örneğin, İbnu'l Munir ve diğerleri, bunları açıklamıştır. Birçok ilim ehli de bu düşüncelere karşı çıkmıştır. Fakat, kendi alanı olan lugatta faydalı olup, ondan istifade edilebilir.

Bunun yanında Hatib Eş-Şirbini'nin tefsiri, neredeyse Beydavi ve Zemahşeri'nin tefsirlerini bir araya getirmiştir.

Bu kitaplardan daha genişi, Müfessirlerin imamı Muhammed b. Cerir Et-Taberi'nin tefsiridir ki; genel olarak en büyük tefsirdir. Selefin tefsirlerini ve isnadlarını bir araya getirmiştir. Kitap defalarca basılmıştır. İlk defa El-Meymeniyye Matbaası'nda basılmıştır. Daha sonra Bulâk Matbaası'nda[6] basıldı. Daha sonra Mahmud Şakir, İbrahim Suresi'ne kadar bunu tahkik etti, geri kalanı da tamamladı. Bunun akabinde de Dr. Abdullah Et-Turki tahkik etti. Bunların yanında Şeyh Ahmed Şakir'in baskısının tamamını okudum ve bu baskı, eksik olsa da ilim talebesinin elde edecekleri arasında en güzelidir.

Lugata önem verenin ilgisini çekecek başka bir tefsir de Ebu Hayyan'ın El-Bahru'l Muhit'idir. El-Bahru'l Muhit, neredeyse lugat kitabı olacak bir eserdir. Bu kitabın muhtasarları da vardır. En-Nehru'l Mâd Mine'l Bahr[7] ve Ed-Durru'l Lakît Mine'l Bahri'l Muhît bunlardandır. Burada bunların anlatılmasındaki gaye, Kur'an-ı Kerim'de lugat alanı ile alakalı faydalı bir kitap olmasıdır.

---

3. *Tefsirin tam ismi 'Lübabu't Te'vil fi Meani't Tenzil' olup, yazarı da Alaaddin Ali b. Muhammed b. İbrahim b. Ömer b. Eş-Şeyhi Ebu'l Hasen Eş-Şafiî'dir. El-Hazin olarak da bilinmektedir. H. 741'de vefat etmiştir. -Çeviren-*
4. *El-Keşşaf*
5. *Mutezilî*
6. *Osmanlı Devleti zamanında Kahire'de kurulan meşhur matbaadır. -Çeviren-*
7. *Kur'an-ı Kerim'in bilhassa fesahat ve belagatı ile kelimelerin i'rabı üzerinde durduğundan nahvî-edebî tefsirler arasında zikredilen El-Bahru'l Muhît, gerek Kur'an ilimleri, gerekse Arap dili üzerinde araştırma yapmak isteyenler için kaynak eserlerden biridir. Geniş bir tefsir olması sebebiyle bizzat müellifi tarafından En-Nehru'l Mâd mine'l Bahr adıyla ihtisar edilmiştir. -Alıntı: TDV İslam Ansiklopedisi, Bahru'l Muhît maddesinden.-*

Er-Razi Tefsiri de ismi gibi,[8] büyük bir tefsirdir. Bu eser de Fahru'r Razi'ye aittir. Eleştiri konusunda ehil olmayan, yeni ve orta seviyedeki ilim talebelerinin bu tefsire bakması elbette ki gerekmez. Çünkü müellifi, ders verenlerin herhangi birine dahi birçok şüphe getirebilmekte oldukça yeteneklidir. Öyle ki, bazı ehil kimseler dahi, bazı şüpheleri ve kendisini bazı şüpheleri kabul etmeye sevk eden siyakları kavrayamayabilir ve bununla da töhmet altında kalabilir. Bu yüzden bu tefsir, ehil olmadığı müddetçe ilim talebesine tavsiye edilmez. Ehil olduğu zaman ise bu tefsirin faydaları vardır. Bu tefsir hakkında *'Onun içerisinde tefsirden başka her şey var'* denilmiştir. Fakat bu, haksızlıktır. İçerisinde tefsir de mevcuttur.

Bir de Şeyhu'l İslam'ın da övmüş olduğu İbni Atiyye'nin tefsiri var. Yaygın, baskısı olan ve tahkik edilmiş faydalı bir kitaptır.

Alûsi Tefsiri de aynı şekilde büyük tefsirdir. İsmi *'Ruhu'l Meânî fî Tefsîri'l Kur'âni'l Azîm Ve's Seb'u'l Mesânî'* olup, Ebu's Senâ Mahmud El-Alûsi'nin eseridir. Bu tefsir, ne varsa bir araya getirmiş, farklı nakilleri de aktarmıştır. Örneğin: *'Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye şöyle demiştir', 'Muhakkik İmam İbni Kayyım şöyle demiştir': 'Muhyiddin İbni Arabi -kuddise sirruhu-[9] şöyle demiştir'* diyerek karıştırmıştır. Bundaki gaye de ilim talebesinin -özellikle ehil olanların- onun içindekilerinden faydalanmasıdır. Bu tefsirin içerisinde aynı şekilde İşarî tefsire, Sufi tefsirine de önem verilmiştir.[10] Fakat ehil olan bir talebenin bundan korkmasına gerek yoktur. Ancak ilim talebesi, kütüphanesinde bu kitabın üzerine *'bu kitapta akideye ters olan şöyle şöyle hususlar bulunmaktadır'* diye yazıp ayrı bir yere kaldırıp, kendisinden sonra onlardan etkilenen kimselerin sorumluluğundan kurtulması gerekir.

Kur'an-ı Kerim hakkında yazılan kitaplardan biri de ilim ehlinin özenle tefsir ettiği, İmam Şafiî'nin sözlerinden derlenen Ahkâmu'l Kur'an'dır.[11]

Bir de İbnu'l Arabi'nin Ahkâmu'l Kur'an'ı vardır. Çok hoş ve güzel bir kitap olup, dört cilt hâlinde basılmıştır.

— Bu, hangi İbnu'l Arabi?

Ebu Bekir İbnu'l Arabi El-Malikî. Bununla, Fususu'l Hikem ve Futuhatu'l Mekkiyye'nin sahibi olan Muhyiddin İbnu'l Arabi'yi kast etmiyoruz. Kendisine nispet edilen tefsiri de vardır. Bu da vahdet-i vücud konusundaki görüşlerini yansıtan tefsiridir. Bu sebeple buna işaret etmedik. Zaten ilim talebesinin bu kitabı/kitapları edinmesi gerekmez.

Ebu Bekir İbnu'l Arabi El-Malikî'nin Ahkâmu'l Kur'an'ına dönecek olursak, çok güzel bir kitaptır. İçerisinde ender ve az bilinen nükteler/ince anlamlar vardır. İbnu'l Arabi, bunları ilim rıhlelerinde şeyhleri/hocaları ve bazı akranları ile beraber elde etmiştir.

Bu alanda yine Cessas'ın Ahkâmu'l Kur'an'ı mevcuttur. Kur'an ahkâmlarından istinbat/hüküm çıkarması, Hanefi mezhebinin bakış açısından olmuştur. Uzun, toplayıcı ve faydalı bir kitaptır. Fakat şurası da var ki; sahibi, Mutezile kirinden uzak değildir.

Tefsirde aynı şekilde Kiyâ Et-Taberi El-Herrasi'nin[12] Ahkâmu'l Kur'an'ı da var. Bu da faydalı bir kitap olup, içerisinde ince anlamlar ve faydalar vardır. Hanbelilerin yanında bir konumu olsa da -ki bu konuda meşhur bir kıssası var- burası bizi bu alanda ilgilendirmiyor.

---

8. *Et-Tefsiru'l Kebir*
9. *Bu ifade Alusi'nindir. İbni Arabi gibi, bir Yahudi'den daha kâfir olan zındığı bu şekilde övecek değiliz. -Çeviren-*
10. *İşarî Tefsir, Kur'an'ı, zahirinin dışında tefsir etmektir. Tasavvufçuların yapmış olduğu tefsirler de bu cinstendir. Örneğin; "Firavun'a git. Çünkü o tağutlaştı" (20/Taha, 24) ayeti hakkında 'Firavun'dan kasıt, insan nefsidir' diye yorumda bulunmuşlardır. -Çeviren-*
11. *İmam Şafiî'nin (ö. 204/819) Kur'an'daki bazı ahkâm ayetlerinin tefsirine ve onlardan hüküm çıkarma metoduna dair görüşlerini toplayan eser. Eseri bizzat Şafiî kaleme almamış, tanınmış hadis âlimi Beyhaki (ö. 458/1066) derlemiştir. Beyhaki, gerek Şâfiî'nin gerekse öğrencileri Buveytî, Ebu Sevr, Harmele, Rebî' El-Cizî, Müzenî, Rebî' El-Murâdî gibi âlimlerin kitaplarından Şafiî'ye ait görüş ve tahlilleri bir araya toplayarak, bu eseri meydana getirmiştir. -Alıntı: TDV İslam Ansiklopedisi-.*
12. *Şafiî fakihi ve müfessir Kiyâ el-Herrâsi'nin (ö. 504/1110) -Çeviren-*

Bu konuda gerçek manada toparlayıcı olan, Kurtubi'nin El-Câmiu Li Ahkâmu'l Kur'an'ı var. Hiçbirisi bu tefsir kadar olamaz. Bu tefsir, ismi gibi toplayıcı, kapsayıcı bir tefsir olup, birçok kez basılmıştır. Fakat en iyi baskısı Daru'l Kutubi'l Mısriyye'nin ikinci baskısıdır. Bu kitap, Kur'an ahkâmı ile ilgili adeta büyük bir denizdir. Bundan Malikî fıkhını da almak mümkündür. Kendisini diğer mezheplere nispet etmese de belli bir oranda hata olabiliyor. Öyle ki kitapta geçen söz, bu mezhepte olmayabiliyor. Fakat mezhepte güvenilen olamayabiliyor. İlim talebesine düşen bu kitaba çok önem göstermesidir. Bu hususta bir de İ'rabu'l Kur'an ve Ulumu'l Kur'an kitapları oldukça fazladır. Her bir dal için de ayrı bir oturum gerekir.

İ'rabu'l Kur'an konusunda, Akbari ve Nehhas'ın kitapları var. Ayrıca Müteahhirin'in de aynı şekilde bu alanda güzel katkıları vardır. Bende de Kur'an'ı anlamak ve lugatı -sarf ve nahivi- pekiştirmek için yararlanılması, edinilmesi gereken İrabu'l Kur'an kitapları var.

İlim talebesinin; ilim talep ettiğinde, kitap elde ettiğinde, derslerini mütalaa ettiğinde ve ondan istifade ettiğinde mutlaka ihlaslı olması gerekir. Çünkü okumaktan hedeflenen şey, şer'i ilmi tahsil etmektir. Şer'i ilim de -önceden de belirttiğimiz gibi- tamamen ahiret ilimlerindendir.

İlim talebesi, İ'rabu'l Kur'an kitaplarına özen gösterdiği zaman, çok büyük faydalar elde edecektir. Lugatı, bir yönden pekişecek; Kur'an'ı da anlayacaktır. İlim talebelerinin lugat konusunda alışkın olması hayırlıdır. Bunlar, bu alanda ihtisas yapanlara sunduğumuz önerilerdir. Örneğin, Kur'an'ın i'rabını yapmak, yani nahiv dersini yapmak veya talebelerin, bölüm sonunda Fatiha'nın i'rabını yapmaya çalışmalarıdır. Daha sonra yaptıkları i'rabları da İ'rabu'l Kur'an kitapları ile kıyaslama yapıp sağlamasını yapmalıdırlar. Eğer mümkün ise bunu, her bir kişi tek başına yapmalıdır. Böylelikle büyük faydalar elde edecektir.

Ulumu'l Kur'an kitaplarından Şeyhu'l İslam İbni Teymiyye'nin Mukaddimetu't Tefsir isimli eseri çok önemlidir. İçerisinde, başka kitaplarda bulunmayan faydalar bulunmaktadır.

Aynı şekilde Manzumetu'z Zemzemî de böyle. Kısa bir manzume olup, üzerine yazılmış şerhler vardır.

Bunun yanında Suyuti'nin El-İtkân Fi Ulumi'l Kur'an isimli eseri de toplayıcı bir eserdir. Zerkeşî'nin El-Burhan isimli eseri de zengin bir kitaptır. Zürkânî'nin Menahilu'l İrfan isimli eseri de eksik olmasına rağmen, tertipli ve düzenli bir kitaptır. Abdurrahman Es-Sadi'nin El-Kavaidu'l Hassan Fi Tefsiru'l Kur'an eseri de, ilim talebesinin bu alanda istifade edeceklerinin en iyisidir. Sonuç olarak, bu konuda kitaplar çoktur. Kitapların listesini veya isimlerini, bu bağlamda aktarmadık. Zira bu kadarı, insanlar için yeterlidir.[13]

Bir Faide [14]

İlim talebesinin; ilim talep ettiğinde, kitap elde ettiğinde, derslerini mütalaa ettiğinde ve ondan istifade ettiğinde mutlaka ihlaslı olması gerekir. Çünkü okumaktan hedeflenen şey, şer'i ilmi tahsil etmektir. Şer'i ilim de -önceden de belirttiğimiz gibi- tamamen ahiret ilimlerindendir. Ahiret ile ilgili hususlar da ortaklığı kabul etmez. Bu yüzden, ilim talebesinin ihlaslı olması gerekir. Niyet, elden giden bir şeydir. Devasa sayıda olan kitap yığınlarının arasında bir sağı bir solu araştıracak ve bundan gafil olacaktır. O yüzden bunu -ihlası- yerine getirmesi gerekir. Bu, asıl olandır.

İlim talebesinin, tashih ve tahkik edilmiş baskıları elde etmeye önem vermesi gerekir. Kitap baskıları konusunda baskıların ne kadarı bozuk diye şüpheye düştüğünde sormalıdır. Bunu bilmeyen, kitap baskılarını da ayırt edemez.

Aynı şekilde talebenin, dersleri ihmal edip de kitabına itimat etmemesi gerekiyor. Kimin ilmi, kitabı olursa; hatası da doğrusundan fazla olur. Kitabı anlamayan talebe, ancak bir Şeyh'in yanındaki derste anlayabilir. İlim talebelerinde maalesef bunun zıddını görmekteyiz. Bu konuda başarıya ulaşan da azdır.

---

13. *Konuşmacı, burada sunucunun isteği üzerine konu dışında fıkıh, akide, hadis alanlarındaki kitaplardan bahsetmesini istemektedir. Bu, ileride detaylı geleceği için burayı çevirmemeyi uygun gördük. -Çeviren-*

14. *Konuşmacı, programı sonlandırırken, sunucunun isteği üzerine ilim talebelerine kısa fakat faydası çok büyük olan tavsiyelerde bulunuyor. Allah subhanehu ve teâlâ bizi anlayan ve amel edenlerden eylesin. Âmin. -Çeviren-*

— Yani dersi tekrar edip kaydetmelidir, değil mi?

Dersten önce gözden geçirmeli, dersten sonra da tekrar etmeli, arkadaşları ile beraber de müzakere etmelidir. Şeyh Abdulkadir b. Bedran'ın ilim talebelerinden bir grup ile beraber bazı şeyhlerin yanında yaptığı dersi var. Orada diyor ki: *'Öncelikle bir bölüm ezberleriz, sonra her bir kişi, bulunduğu mekânın köşesinde bu bölümü mütalaa etmeden evvel şerh eder. Bundan sonra da şerh edilenler mütalaa edilir/gözden geçirilir. Doğru olan, tespit edilip tebrik edilir, yanlış olan da düzeltilir ve böylece ilim sağlamlaşmış olur.'* İlim talebeleri haşiyeleri okur, hocaya gidip kendisinde olan bilgileri doğrulatır ve bunu daha da çoğaltır.

Mütalaa konusunda, talebeler farklı farklıdır. Kimisi sabırlı ve sebatkârdır. Kitabı alır ve bitene kadar, başka bir şey onun kafasını karıştırmaz. Kimisi bıkkındır. Bir saat bir kitabı, bir saat başka bir kitabı okur. O saat içerisinde de sabırlı ve sebatkâr kimse gibidir ki bunda da bir problem yoktur. Birisi sonrasında şerh edecek bir yolla kitabı bitirene kadar okur. Diğeri ise, karıştırmamak için yanına liste koyar; Sabah namazından sonra şu kitap okunacak, güneş doğduktan sonra şu kitap okunacak vs. yapılacakların listesi onu zorlar ve ona destek verir.

Mütalaa/gözden geçirme esnasında da talebe hazırlanmalı ve kendisini meşgalelerden uzak tutmalıdır. Renkli kalemler edinmeli ve meseleleri onunla çizmelidir. Eski el yazması baskıların birçoğunda, önemli meselelere *'Dur!', 'Düşün!'* diye yazılmıştır. Bazı şeyhlerimizin kitaplarında kendisine has bir metodu vardır. Bazen kırmızı, bazen siyah, bazen mavi, bazen de yeşil nokta koyarlar. Kırmızı renk, tekrardan dönüp ezberlemeyi, mavi renk tekrar baktığında müracaa/tekrar etmeyi, yeşil renk ise notları arasına almayı istediğini ifade eder.

Her ilim talebesinin yanında notunun[15] olması gerekir. Bundan maksat da okuduklarının arasını ayırmaktır. Bu konudaki sözümüz uzar gider. Allah en doğrusunu bilir.

Salât ve selam, Nebimiz Muhammed'e *sallallahu aleyhi ve sellem*, onun ailesine ve ashabının tümüne olsun.

15. *Not defteri*

YİĞİT İNAN | yigitinan@tevhiddergisi.com

Mücahidin Bilmesi Gereken Önemli Noktalar

Beraber mücadele edeceğimiz topluluğun, niçin savaştığını da bilmemiz gerekir. Bir taife ile beraber savaşılabilmesi için, o taifeye kâfirlerin savaş açıyor olması yeterli bir sebep değildir.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salât ve selam O'nun Rasûlü'ne olsun.

Cihada niyetlenen bir Müslümanın, bu ameli gerçekleştirmeden önce dikkat etmesi gereken bazı noktalar vardır. Bu yazımızda, o noktalardan bir kısmının üzerinde durmaya çalışacağız.

1. Cihad Ameli ile İlgili Hükümleri Bilmesi Gerekir

İlim, her Müslüman erkek ve kadının üzerine farzdır. Fakat bu vücubiyet, bazı hâllerde her bir ferdi kapsarken bazen de belli başlı Müslümanların üzerine bir vazife olarak karşımıza çıkar. Mesela, Arapça öğrenmek, ilmin bir parçasıdır. Fakat her Müslümanın Arapça öğrenmesine gerek yoktur. Bir grup Müslümanın Arapça öğrenmesi, din hususunda ümmete yeterli oluyorsa diğer Müslümanların üzerinden sorumluluk düşer.

Cihad ile ilgili şer'i hükümleri öğrenmek de bu şekilde incelenmelidir. Cihad, üzerine farz-ı ayn olan veya farz-ı ayn olmasa da cihad ameline katılan kişiler için cihad ile ilgili hükümleri öğrenmek, farz-ı ayndır.

Sadece cihad değil, hangi amel olursa olsun, öncesinde ilim yoksa amel fesada uğrayabilir.

Burada şu noktaya da dikkat çekmek gerekiyor. İlimden kastımız, cihadla alakalı bütün bilgileri öğrenmek, hıfzetmek demek değildir. Bu zaten normal şartlarda mümkün olmaz. Eğer bunu şart koşarsak: *'Allah'ın üzerimize yüklediği sorumlulukları sadece bir grup âlim yapabilir'* demiş oluruz. Kastımız, amelimizi ifsat etmeyecek düzeyde bir bilgiyi öğrenmektir. Özellikle bu hususa vurgu yapmamızın sebebi; günümüzde bazı yol kesicilerin, insanları cihaddan alıkoymak için ilim şartını öne sürmeleridir. Aslında bu yol kesiciler ile; Müslümanlar, aynı kılıflar altında farklı mevzularda defalarca engellenmeye çalışılmıştır. Bunlardan en önemlisiyse, tağutların ve küfür toplumlarının tekfiri meselesidir.

'Sen âlim değilsin, nasıl insanları kolayca tekfir edersin?' diyerek tağutlarına sadakatlerini gösteren belamlar, maalesef Müslümanları da etkilemiştir. Artık birçok kimsenin dilinde *'Tekfir, şer'i bir hükümdür, diğer bütün hükümlerde olduğu gibi bunda da ilim gerekir'* söylemleri dolaşmaktadır. Bilal'in *radıyallahu anh* *'Ehad'* kelimesinden ibaret olan bilgisiyle neleri reddettiğinden gafil olan bu taifenin, ufak bir sapma gibi gözüken bu söylemleriyle çok derin çukurların içerisine yuvarlanmaları an meselesi hâline gelmiştir. Bazılarıysa çukurda debelenmeye ve başımızdaki tağutlar ile bunları başa getirenlerin Müslüman olduğunu sayıklamaya başlamışlardır.

Evet tekfir, şer'i bir hükümdür ve ilim gerektirir. Fakat bu tağutları ve destekçilerini tekfir için, Allah'ın indirdiklerini bir kenara koyup yerine beşeri kanunlar koymanın ve buna destek vermenin küfür olduğunu bilmek yeterlidir. Bir kişi bunları bilmiyorsa, dinin aslına taalluk eden bir meseleyi bilmediği için, zaten Müslüman değildir.

Sonuç olarak; Müslüman, şer'i hükümlerin yerine getirilmesini geciktirecek ve engelleyecek her türlü saptırmaya karşı uyanık olmalıdır. Bu tür söylemlerin kalpte yer etmemesi için, Allah ile olan bağlarını kuvvetlendirmeli ve ona çokça dua etmelidir.

2. Çatısı Altında Cihad Edilecek Taifenin Menhecinin Bilinmesi Gerekir

Beraber mücadele edeceğimiz topluluğun, niçin savaştığını da bilmemiz gerekir. Bir taife ile beraber savaşılabilmesi için, o taifeye kâfirlerin savaş açıyor olması yeterli bir sebep değildir. Gaye, Allah'ın kelimesini yüceltmek ve yeryüzünde Allah'ın şeriatını hâkim kılmak olmalıdır.

Menhecini ve itikadını bilmeden, bir çatı altına dahil olmak, duygusal hareket etmek, istenmeyen sonuçlar doğuracaktır. Belli bir süre sonra fark edilecek olan bazı gerçekler, büyük ayrışmalara ve düşmanlıklara sebebiyet verebilir.

O yüzden, cihada niyet eden Müslüman fert, gideceği taifeleri iyi tanımalıdır. Gidebileceği hak bir taife varken, itikadında bidat olan, menhecinde yanlışlar olan toplulukların karaltısını çoğaltmamalıdır. Bidat taifeleri ile beraber hareket etmeye, gidilebilecek herhangi bir grup olmadığında ya da bütün küfrün bu bidat taifelerine saldırdığı zamanlarda içtihad ile karar verilebilir. Bu içtihadın sonucunda, bu gruplar ile beraber mücadele edilmeye karar verilmişse, illetler unutulmadan adım atılmalıdır. Ki zikrettiğimiz illetler ortadan kalktığında tekrardan bu taifelerden uzaklaşılabilsin.

3. Savaşa Başlamadan Önce, Savaşın Maslahat ve Mefsedetlerini Hesaba Katmak Gerekir

Cihad, bir amaç uğruna yapıldığı için belli bir plan, proje takip edilerek sürdürülmelidir. Atılacak adımlar, önceden dikkatli bir şekilde hesap edilmeli, maslahat mefsedet dengesine önem verilmelidir. Eğer yapılacak ameliye, Müslümanlara faydadan daha çok zarar verecekse o zaman böyle bir işten sakınmak gerekir.

Tabii burada altı çizilmesi gereken nokta, maslahat ve mefsedet dengesini kimin belirleyeceğidir. Cihad sahasında bazı kararlar alınıyor, fakat teba bu kararlar üzerinde fikir yürütüyor ve amel etmemek için ayak sürüyorsa, burada bir sorun var demektir. Çünkü bir amelin, fayda zarar getirip getirmeyeceğini belirleyecek olan, imamdır.

Daha cihad amelinin ilk başında dahil olacağı taifeyi araştıran, komutanlarına güvenen bir askerin, alınan kararlar ile ilgili, usulüne uygun bir şekilde fikir beyan etme hakkı olsa da, itaatsizlik etme gibi bir lüksü yoktur. İtaat edilmeyecek tek alan, Allah'a isyan içerikli emirlerdir.

'Bu amelde maslahat mı mefsedet mi daha fazladır?' diye düşünüp karar vermek, zaten göreceli meselelerin kapsamına girer. Göreceli meselerde ise fertlere düşen, itaat etmektir. Eğer bu hususta herkese söz hakkı verilir ve kendi bakış açılarına göre hareket etme serbestliği sağlanırsa; mevzu, münafıkların cihadı terk etmek için arkalarına sığındıkları bir duvar hâline gelir.

Mesela, Medine'deki münafıklar, bazı savaşlara katılmama gerekçelerini ortaya koyarken, maslahat-mefsedet meselesini öne çıkartmışlardır. Onlardan bir kısmı, eğer savaşa çıkılırsa geride kadınların ve çocukların yalnız kalacağını ve ırzlarının tehlikeye gireceğini söylüyordu. Diğer bir grup ise cihad sahalarında karşılaşacaklarının, onları fitneye düşüreceğini söyleyerek geride durmaya çalışıyordu. Ama Allah, bu maslahat-mefsedet dengesini kurduğunu iddia ederek amelden geri kalanları münafık olarak adlandırdı.

İşte bu yüzden; bu ölçü, bazı nefisleri tatmin etme amaçlı kullanılabileceğinden, imamın insiyatifine bırakılmıştır. Müslüman, tabi olacağı liderini, komutanları iyi tanıyacak, onlara güvendikten sonra bağlanacak ve göreceli meselelerde, hoşuna gitmese de itaati omuzlarında bir görev olarak bilecektir. Bu sıralamaya uymayanlar, zikrettiğimiz madde ile ilgili büyük ihtimalle sorun yaşayacaklardır.[1]

Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamddır.

1. *Yazının içeriğinde açıklamaya çalıştığımız maddeler Abdulkadir bin Abdulaziz'in Ehli Sünnet'in Menheci ve Cihadın Esasları kitabının ilgili bölümünden alınmıştır.*

keremcaglar@tevhiddergisi.com | Kerem Çağlar

Şeytanizm

Şeytanizm; İslamcılığı uzun yıllar sürülebilir bir iktidar aracı kılıp, sırtını kendilerini Müslüman zanneden kitlelere dayamışken, muvahhidlere karşı uluslararası küfür koalisyonu güçlerinin vahşice saldırılarına yardım ve yataklık etme kıvraklığını gösterebilen yerli tağutların iflasa mahkûm politik manifestosudur.

Uygarlıklar tarihi yazarlarına göre, 3500 yıllık yazılı tarihin sadece çeyrek asırlık kadar bir bölümü savaşsız geçmiştir. Batılıların tasnif ettiği yazılı tarihe göre durum böyle...

Âdem *aleyhisselam* ile başlayan insanlık tarihi boyunca kesintisiz olarak kanlı savaşların yaşandığını söylemek mümkün değildir. Ancak kesin bir şekilde diyebiliriz ki; insanlık tarihi boyunca hiçbir şekilde kesintiye uğramayan şey, hak ile batıl arasında süregelen mücadeledir. Mücadelenin başlangıcı da, azgın şer güçlerin ilk atası olan şeytanın, yüce Allah'a isyan edip O'na itaatten yüz çevirerek Âdem'e düşmanlığını ilan etmesidir.

Şeytan, insanın apaçık düşmanıdır. İnsanın içinde bulunan kötü düşünce ve arzuları körükler, köpürtür, coşturur ve kendince uygun bir kıvama getirince de tahtını onun kalbinin orta yerine kuruverir. Artık o kalpte ve o kalbi taşıyan âdemoğlunda, hâkimiyet-i şeytaniye hüküm sürecektir.

Bu durum, fert olarak bir insan için geçerli olduğu gibi insanlardan müteşekkil farklı teşkilat ve organizasyonlar için de geçerlidir. Şeytana teslim olmuş fert veya topluluk için; dostluk, düşmanlık, barış, savaş, ticaret, siyaset, yani hayatla ilgi her ne varsa o saatten sonra şeytanın saptırmaları, korkutmaları, kuruntuları, ilkesizlikleri, aldatmaları ve emrettikleri istikamette düzenlenip sürdürülecektir.

Şeytanizm, bu tür topluluklar ve ben-i Âdem suretindeki biyolojik varlıklar için, bir çeşit mayadır. Bunlar sahip oldukları bilgi ve birikimleri, eğitimlerini ve yeteneklerini, mensubiyetlerini ve ilişkilerinde kullanarak bu şeytanizm mayasın-

dan olabildiğince büyük kötülükler üretmenin canhıraş çabası içindedirler. Kişisel, partisel ve örgütsel ihtiraslarıyla kendi çevrelerinde öyle bir zulümat/karanlık hâlesi oluştururlar ki, kullukta bulundukları şeytanın gölgesini, uzayın namütenahi boşluğu zannederler.

Şeytanizm, tarih boyunca birçok kapta, kalıpta zuhur etmiş, insanlık tarihinde insana ve insanlığa en büyük zararı vermiş ve ağır bedeller ödetmiş olan bütün tağutların ve tağutî düzenlerin müşterek kılavuzudur.

Şeytanizm, tevhid bağı çözüldükten sonra kılavuzsuz kalan, Tih çölünde onlarca yıl şaşkınca dolaşan İsrailoğulları gibi yolunu şaşıran, aşağılık kompleksine sürüklendiği için yüz yıldır baş kaldırmayan, Bedir'i, Kadisiye'yi, Hıttin'i, Ayn Calut'u ve daha nice parlak zaferleri hatırlamayan, ümmet olmak izzetinden sıyrılarak ulus ulus ve kabile kabile parçalara bölünmeye mahkûm edilmeye çalışılan Müslümanların, bir daha çıkmamak üzere itildikleri gayyâ-yı zillettir.

Şeytanizm, tarih boyunca birçok kapta kalıpta zuhur etmiş, insanlık tarihinde insana ve insanlığa en büyük zararı vermiş ve ağır bedeller ödetmiş olan bütün tağutların ve tağutî düzenlerin müşterek kılavuzudur.

Şeytanizm; başı İblis, ortası Nemrut, Firavun ve Ebu Cehil, bugün itibariyle sonu da Obama, Merkel ve Hamaney ile Ortadoğu'daki çetelerinden oluşan tarihsel bir şer ve şirk eksenidir.

Şeytanizm, doğulardaki ve batılardaki güç ve iktidarını işte bu karanlık odaklar koalisyonunun necis iş birlikleri ile yeryüzünde tahkim edip yaymaya çalışmaktadır.

Şeytanizm, tevhid davetinin ve muvahhidlerin cihadının olduğu her devirde, azgınlığını ve taşkınlığını arttırarak dostlarını, kullarını, askerlerini ve yardakçılarını kendi yolunda savaşmaya yöneltir, teşvik eder ve onlara şeytani bir haz tattırır.

Şeytanizm, bağlılarını ve takipçilerini herhangi bir hukuki, insani ve ahlaki ilkeler çerçevesine uymak yükümlülüğüyle sınırlandırmaz. Her halükârda kendisine kulluk edenler için şeytanizmin en cezbedici yönü de budur. İlkesizlik, ahlaksızlık, vicdansızlık ve içerisinde insana ve insanlığa dair hiçbir şeyin olmadığı oldukça geniş bir hareket alanı sunar onlara.

Şeytanizm; kendisini müdafaa etmeyi dahi düşünemeyecek kadar sosyal sorumluluk gereği yardım faaliyetleriyle meşgul olan mazlumları, saklamaya gerek duymadığı Siyonist-Haçlı kiniyle linç ederek öldürüp, Mecusi-Zerdüşt atalarının intikam hırsıyla iğrenç bir barbarlık ve vahşet sergiledikten sonra öldürdükleri mazlumları *'suçlu provakatör'* olarak ilan ederek her zamanki gibi koyun postunda görüntü vermeyi becerebilen kocamış madrabazların temel felsefesidir.

Şeytanizm; tabilerinin, şeytanın karakter ve itikadi zürriyeti olduğunu görmek için harlı tandırdan yeni çıkmış ve zifiri karanlığın bir parçası gibi duran mücrimlere özgü o suratlarına bakmak bile yeterlidir. Alınlarının tam çatında 'Şeytanın kulu' diye yazar. Müslümanlar bu yazıyı çok iyi okurlar *'ümmi olanları da dahil'*...

Şeytanizm, dün Hitler'in propaganda makinası Goebbels'in akla ziyan tezviratlarıyla maharetini göstermekteyken, bugün Ortadoğu'nun *'minnoş Stalin'* görünümlü sırıtkan ve kırıtkan siyaset fahişelerinin ahlaksız propagandalarıyla köpük gibi daima üstlerde ve kabarık görünümlerinin yanıltıcı yansıtıcısıdır.

Şeytanizm; mesele Ehli Sünnet Müslümanlar olunca, yeryüzünde bulunan ve sayılmayacak kadar çok olan şirk dinlerine ve sapkın ideolojilerine mensup olup birbirlerinin hevasını ilah edinen insan sıfatlı tüm biyolojik varlıkların, aynı hiza ve istikamette ictima olup ortaklaştıkları, örümcek ağında da zayıf çürük bir ittifakın temel referans kaynağıdır.

Şeytanizm; gayrimeşru ilişki yaşayan, *'ev kadını'* görünümündeki fahişe gibi her türlü ahlaki ilkelerden mahrum bir şekilde İslam'ın azılı düşmanları ile tahminlerin çok ötesinde dostluk kurup işbirliği yapan, Ehli Sünnet Müslümanların beldelerinde kullanmak üzere dindaşları Nusayrilere her gün uçaklar dolusu bomba ve mühimmat sevkiyatında bulunan, Siyonist İsrail çete devletinin bekasıyla ilgili ciddi endişe

duyduklarını açıkça ilan eden Ortadoğu'yu, Safevi-Rafızi emelleri doğrultusunda yeniden şekillendirmek için bütün gücünü seferber eden Hamaney ve yoldaşlarının sarıklarının altında gizledikleri *'şey'*dir.

Şeytanizm; aşağılanmış ve küçük düşürülmüş bir halde tarumar edilmesi gereken, küresel tağutların, Müslümanlar aleyhine ifsat ve istihbarat şubeleri gibi kullandıkları uluslararası teşkilatların, prensip ve nihai hedeflerinin yol haritasıdır.

Şeytanizm; tevhidin, Batılı ve Doğulu düşmanlarının savaş medyalarında karşısında bir kez dahi tutunamadıkları cihad ruhunu sindirmek, zayıflatmak, entrikalarla başka mecralara itmek, uzaydaki uydularıyla, gökyüzündeki uçaklarıyla, ada büyüklüğündeki savaş gemileriyle, karadaki zırhlılarıyla, atlı ve piyade haramileriyle vahşice saldırıp tamamen yok etmek emelinin ve stratejisinin ta kendisidir.

Şeytanizm; İslamcılıktan geçinen birçok ekran vaizi ile köşe kadısını ekrandan yahut köşesinden, İslam'ın zirvesi olan cihad farizasını yerine getiren muvahhidlerden söz etmeden önce muhataplarını en evvel*, 'onlar'*dan olmadığına ikna etmek amacıyla neredeyse soy kütüğünü çıkarıp yetmiş parende attırarak türlü müptezellikler yaptıracak kadar adamın damarlarında tazyikle akan kana karışmış toksin gibidir. Kişinin itikadını zehirlemekle kalmaz, menhecini ve mürüvvetini de sıfırlayıverir.

Şeytanizm; dünya üzerinde egemen güç olduktan sonra işgal, istila, savaş, yıkım, göç, kan ve gözyaşından başka insanlığa hiçbir şey getirmeyen Amerika ve her daim eteğinin kıyısında saf tutan Avrupa'nın kibir, ihtiras ve azgınlıkla teçhiz edilmiş yeni *'Haçlı ruhu'*dur.

Şeytanizm; Suriye ve Irak'ta Müslümanların bulduğu bölgelerde atıldıktan sonra dahi yüzyıllarca sürecek sakat doğumlar, kanser gibi ağır hastalıklar ve sayısız ölümlere neden olacak Uranyumlu bombaları kullanma cüreti gösterebilen Haçlıların ve Arap körfezindeki *'tasmalı'*larının medya illüzyonlarıyla gözlerden uzak tutulmaya çalışılan *'savaş ahlaksızlıkları'*dır.

Şeytanizm; kelamın ve kalemin sözünün geçmediği yer ve zamanlarda Nebevi menhec üzere daha ileri davet usulleri ile yüce Allah'ın dininin

hâkimiyeti için canlarını ortaya koyan ensar ve muhacir muvahhidlere karşı *'demokrasi ve laiklik'* tugaylarından oluşturulan, çok renkli fakat çok da ahlaksız bir şirk koalisyonudur.

Şeytanizm; İslamcılığı uzun yıllar sürülebilir bir iktidar aracı kılıp, sırtını kendilerini Müslüman zanneden kitlelere dayamışken, muvahhidlere karşı uluslararası küfür koalisyonu güçlerinin vahşice saldırılarına yardım ve yataklık etme kıvraklığını gösterebilen yerli tağutların iflasa mahkûm politik manifestosudur.

Şeytanizm, başta demokrasi olmak üzere tüm beşerî-hevai ideolojilerin ana rahmidir.

Zillet ve hezimet, şeytanizmin asla değişmeyen akıbetidir.

Allah'a hamd, Hidayete ulaştıran, kitap ve zaferlere vesile olan, kılıçla gönderilen efendimiz Muhammed'e salât ve selamlar olsun.

Murabıtlar Devleti

Kişilerin sınırlı ömürleri olduğu gibi, devletlerin de belirli ömürleri vardır. Devletin eceli geldiğinde ne bir saniye ileri alınır, ne de geri...

Senhace kabilesi, Berberi kabilelerinin bir kolu olup, çok güçlü ve aynı zamanda en şiddetlileri olarak tanınır, bilinirlerdi. Bu kabile, sahranın da verdiği iklimle, baskıcılara karşı boyun eğmeyen bir topluluk olarak tanınmıştı. Bu kabile, oldukça kalabalık bir nüfusa sahipti. Sanki Kuzeybatı Afrika'yı doldurmuş gibilerdi. Bu kabilelerin en meşhur olanları; Lemtune, Cedale, Lumta ve Mesufe'dir. Sünni Murabıtlar Devleti'ni kuranlar, bu kabilelerden oluşmaktadır.

'Mülessimin' Olarak İsimlendirilmelerinin Sebebi

Senhace kabileleri, tarihte Murabıtlar ismini almadan önce 'Mülessimin' ismiyle tanınmıştır. Bu kabileler, yüzlerini peçe ile örttükleri için Mülessimin yani peçe[1] ismini almışlardır.

1. *Lisam*

Mülessimin'in Vatanı

Mülessimin, Büyük Sahra'da yaşamıştır. Sınırları, doğuda Gadames'ten batıda Atlas Okyanusu'na kadar; kuzeyde Dern Dağları'ndan Güney'de Sahra'nın içlerine kadar uzanmaktadır. Murabıtlar, Sudanlı ve Ganalı putperest düşmanlarıyla sürekli savaş hâlinde oldukları için, savaş aletlerinin yapımında ve kullanımında oldukça ileri bir seviyedeydiler. Örgü ve at eğitimi konusuna da önem veriyorlardı. Emir Muhammed, Mülessimin'i tekrar birleştirmişti. Ondan sonra idarecilik görevini Emir Yahya bin İbrahim El-Cüdali üstlendi.[2]

Mülessimin'in Dinî ve Ahlaki Durumu

Mülessimin toplumunda, İslam'ın ilkeleri ortadan kalkmış, tevhid bozulmuş, şirk ve cahilî

2. *Ali Muhammed Sallabi*

âdetler hüküm sürmekte idi. Bu çirkin âdetlerin başında, dörtten fazla kadınla evlilik yapılması vardı. Zina; toplumda normalleşmişti, eşlerin bilmelerine rağmen, evli kadınlarla erkekler arasında gayrimeşru ilişki devam ederdi. Doğru İslam inancı ortadan kalkmıştı. Bu durum, Emir Yahya bin İbrahim'i çok rahatsız ediyordu. Bu toplum tekrar İslam inancına nasıl döner diye bir araştırmaya girdi ve sonunda, o günün öncü âlimlerinden olan Ebu Ömeran El-Fasi ile tanışıp bu konuda kendisine yardım etmesini istedi.

Ebu Ömeran El-Fasi'nin, Emir Yahya bin İbrahim'le birlikte Mağrib'de dinî esaslar üzere Sünni bir devlet kurulmasında ilk adımı atan ve bu anlamda plan program yapan kişi olduğu belirtilir. Bu plan ve program çerçevesinde Emir Yahya bin İbrahim; beraberinde rabbani insan, Malikî fakih, sabırlı eğitimci, Selef akidesine sahip, plan ve program (teşkilat) bilen, liderlik vasfı olan, dinî önder Abdullah bin Yasin bulunduğu halde kavmine döndü.

Sünnetullah Vuku Buluyor

Tarih tekerrürden ibarettir, Abdullah bin Yasin 1038 yılında Emir Yahya bin İbrahim'le , önceden belirlenen çalışmalara başlamak üzere Mülessimin kabilesinden olan Cüdale kabilesinin yaşadıkları bölgeye gitti. Abdullah bin Yasin; yapılan program gereği, tebliğ ve teşkilat faaliyetlerine başladı. Abdullah bin Yasin'in verdiği tevhid ve tebliğ çalışmaları, toplumu karanlıklardan aydınlığa çıkarma mücadelesi akabinde, sünnetullah gereği her Peygamber ve takipçilerinin başına gelen onun da başına geldi. Tevhid ve tebliğ çalışması, bölgedeki aşiret reisleri, yöneticiler ve önde gelenlerin menfaatleriyle çatışmaya başlamıştı. Abdullah bin Yasin'e karşı harekete geçtiler. Onu öldürmek için plan kurdular ve neredeyse Abdullah bin Yasin'i öldüreceklerdi. Böyle olunca da Abdullah bin Yasin, Cüdale kabilesini terk ederek Lemtune kabilesine gitti. Bu durum, onu davasından vazgeçirmeyip, bilakis davasına daha sımsıkı bağlamıştı. Böylece Senegal nehrinin döküldüğü yerde meşhur ribatını başlatacağı yeri seçmiş oldu.

Abdullah bin Yasin'in, Murabıtlar Devleti'ni kurmadan önce takip ettiği metod, üç aşamadan oluşuyordu: Tanıtma, oluşturma ve uygulama. Abdullah bin Yasin, tebliğini kabul edenlerle birlikte 1040 senesinde Senegal bölgesinin yakınlarındaki adaya gitti. Abdullah bin Yasin, ribatına gelen insanları, şer'i bir eğitimden geçirdikten sonra, onlara Allah'ın hükmünü uygulama konusunda ciddiyet ve azimli olmayı şart koşuyordu. Mülessimin'den çok sayıda insan, onun grubuna katılmıştı.

Tebliğinden Sonra Cihada Başlıyor

Abdullah bin Yasin, tevhid ve davet çalışmaları için bölgedeki farklı kabilelere gitti. Bu çalışmalarına bir müddet devam etti, sonra anladı ki bu çalışmalar, kötü niyetli insanların fasıklıklarını arttırmaktan başka bir işe yaramıyor. Böyle olunca Abdullah bin Yasin, bu inkârcı kabilelere karşı cihad ilan etti. Murabıtlar, çok kısa bir sürede Cüdale, Lemtune ve Mesufe gibi kabileleri mağlup etti. Geri kalan diğer kabileler de kendi istekleriyle Murabıtlar'a bağlandı.

Miladi 1056 yılında Emir Yahya bin Ömer El-Lemtuni öldü. Bunun üzerine Abdullah bin Yasin, Emir Yahya bin Ömer'in kardeşi olan Ebu Bekir bin Ömer'i onun yerine idareci (siyasi) olarak görevlendirdi. Cihad hiç durmadan devam etti, Murabıtlar'la Burguvata halkı arasında şiddetli savaşlar oldu. Bu savaşlar sırasında büyük âlim, Murabıtlar'ın fakihi Abdullah bin Yasin yaralandı ve daha sonra şehit oldu.

Hem Siyasi Hem de Dini Liderlik Birleştiriliyor

Murabıtlar'ın şura heyeti, Abdullah bin Yasin'in yerine dinî lider olarak Ebu Bekir bin Ömer'in getirilmesi yönünde karar verdiler. Murabıtlar'ın önde gelenleri, Ebu Bekir bin Ömer'e biat ettiler. Böylelikle Ebu Bekir bin Ömer, hem siyasi hem de dinî liderlik görevlerini birlikte yürütmüş oldu.

Ebu Bekir bin Ömer, takvalı olarak bilinen büyük komutanlardandı. Dinine bağlılığıyla

beraber Allah yolunda şehit olmayı çok istiyordu. Mağrib'de birliğin sağlanması bakımından büyük pay sahibiydi. Sahra'nın farklı bölgelerinde Senegal'de ve Nijerya'da İslam'ı yaymıştı. Putperest kabilelerle mücadele etti. Onların İslam'a ve Müslümanlara boyun eğmelerini sağladı. Ebu Bekir bin Ömer, yeni bir başkent seçmeyi düşündü ve oldukça sakin bir bölge olan Merakeş'i başkent olarak belirledi. Ebu Bekir bin Ömer, Mağrib'de fetih çalışmalarını sürdürürken, ordusunun yarısını amcasının oğlu Yusuf bin Taşfin'e bırakıp, geri kalan askerlerle birlikte güneye yöneldi. Davet, cihad ve ıslah çalışmalarını sürdürdü. Şehit olana kadar fetihlerine devam etti. Ondan sonra siyasi ve dinî önderlik vazifesini Yusuf bin Taşfin üstlenmiş oldu. O da mücadele aşamasını bitirip gelişme dönemini başlattı.[3]

Yusuf bin Taşfin, İslam sancağının hakkını vermiş; hicri 460 yılında Rif bölgesinden Tanca'ya, bütün Kuzeybatı Mağrib'i fethetmiş oldu. Yusuf bin Taşfin, miladi 1081 yılında başkent Merakeş'e döndü. Bu şekilde otuz yıl devam eden cihad çalışmaları, meyvesini vermiş, Mağrib'de birlik sağlanmıştı.

Murabıtlar Devleti'nin fesada uğramasının bir sebebi de, fakihlerin; halkı bilinçlendirme, toplumu karanlıklardan aydınlığa çıkarma çabası ve idareyi hata yaptıklarında uyarma yerine, otoritelerini; mal varlıklarını artırmak, şatafatlı evler yapmak ve bol miktarda araziler elde etmek için kullanmış olmalarıdır.

Yusuf bin Taşfin ve Endülüs

Hristiyanlar, iç çekişmelerini bir kenara bırakıp, bir bütünlük oluşturdular. Büyük bir ordu kurup, Alfonso liderliğinde Tuleytıla'yı Müslümanların ellerinden almayı başardılar. Alfonso, Tuleytıla'yı ele geçirdikten sonra Müslümanların diğer beldelerini de alabileceğini düşünmeye başladı. Bu durum, Müslümanları korkutup çareler bulmaya itti. Nihayetinde Endülüs'ün dinî ve siyasi liderleri, şehirlerini korumak için nelerin yapılması gerektiği konusunda istişare etmek üzere bir araya geldiler. Yapılan istişarenin ardından Murabıtlar'dan yardım istenmesi konusunda görüş birliğine vardılar.

Hicri 479 yılının Cemaziye'l evvel ayında Yusuf bin Taşfin'den bir mektupla yardım istendi. Yusuf bin Taşfin, istişare grubunda durum değerlendirmesi yaptıktan sonra, istişareden din kardeşlerine yardım kararı çıktı. Sevabını Allah'tan umarak cihad hazırlıklarına başladı.

Yusuf bin Taşfin, ordusuyla İşbiliye'ye ulaştı. Murabıtlar ordusuyla birlikte yol boyunca halkın yoğun bir sevgisiyle karşılandı. Kendisini yardıma çağıran, El-Mutemid bin Abbad'ın yaşadığı yere ulaştı. Orada üç gün istirahat ettiler. Sonra Yusuf bin Taşfin, El-Mutemid bin Abbad'a şöyle dedi: *'Hangi tarafta olursa olsun, düşmanla cihad etmek niyetiyle buralara geldim.'*

Murabıtlar'ın, Endülüs Siyasetlerinin Üç Merhalesi

a. Cihad ve Müslümanları Hristiyan Haçlı kuvvetlerinden kurtarmak ve korumak için bölgeye giriş aşaması: Bu aşama, Murabıtlar'ın, Hıristiyan Haçlı kuvvetleri karşısında Allah'ın da *subhanehu ve teâlâ* yardımıyla açık bir zafer kazanmasıyla sonuçlanmıştır.

b. Beyliklerin uyarılması aşaması: Bu merhalede, beylikler arasında birlik olmadığı gibi nefret, haset, güçlünün zayıfı yok etmesi ve hatta Hristiyanlarla bir olup Müslüman beylikleri ortadan kaldırmak gibi kötü davranışlar ve menfaate dayalı birliktelikler mevcuttu.

c. Endülüs'ün Murabıtlar'a bağlanma aşaması: Bu aşamada beylik yöneticileri, önde gelenler, fakihler ya zorla ya da kendi rızalarıyla yola getirilmiş, bölgenin tamamı Murabıtlar'ı devlet olarak kabul etmiş, hükmü altına girmişlerdir. Bölgede huzur ve güven sağlanmıştır. Endülüs'te otuz üç kabile yöneticisi, Yusuf bin Taşfin'e *'Müslümanların Emiri'* lakabıyla biat etmişlerdir. *'Müslümanların Emiri'* lakabını ilk kullanan kişi, Yusuf bin Taşfin'dir.

Murabıtlar Devleti'nin Çöküşü ve Sebepleri

Yusuf bin Taşfin, istişare heyetini toplayıp oğlu Ebu'l Hasan'a idareyi vermeyi düşündüğünü açıkladı. Onların da uygun görmesi ile oğlunu veliaht olarak seçti ve Mağrib'e döndü. Ölümünden önceki son hastalığına yakalanmıştı. Yusuf bin Taşfin, hicretin 500. yılında[4] Rabbine kavuştu.

3. *Ali Muhammed Sallabi*

4. *Miladi 1106*

Murabıtlar Devleti'nin çökme sebebine gelince; önde gelenlerin birçoğu şehit olmuş, diğer kısmı da vakti gelmiş ve doğal olarak ölmüşlerdir. Ancak kendilerinden sonra gelen nesiller, Abdullah bin Yasin gibi bir eğitimcinin terbiyesinden geçmemiş, maneviyatına ve mukaddesata önem vermeyen emirleri yönetime geçirmişlerdir. Bu da bir toplumun sonunu getiren sebeplerdendir. Bu, önceki tecrübelerden, çeşitli deneyimlerden istifade etmenin ne kadar önemli olduğunu anlamak bakımından İslami hareketlerin çıkarması gereken önemli bir derstir.

Âlimlerin ifsada uğraması, toplumların da ifsada uğramasıdır. Murabıtlar Devleti'nin fesada uğramasının bir sebebi de, fakihlerin; halkı bilinçlendirme, toplumu karanlıklardan aydınlığa çıkarma çabası ve idareyi hata yaptıklarında uyarma yerine, otoritelerini; mal varlıklarını artırmak, şatafatlı evler yapmak ve bol miktarda araziler elde etmek için kullanmış olmalarıdır. O dönemde, toplumun yaşam standartlarının çok üstünde lüks ve israf içerisinde yaşamışlardır. Bu durum, Murabıtlar toplumunda şiddetli isyan hareketlerini doğurmuştur. Âlimlerin bu İslam dışı yaşantıları, doğal olarak, toplumda hem akidevi hem de ahlaki bozulmalara sebebiyet vemiş; cihad ruhu ortadan kalkmış; insanlar isyan etmeye, büyük günahları işleme ve birbirlerine zulmetmeye başlamışlardı.

Murabıtlar Devleti'nin yıkılışının önemli sebeplerinden bir diğeri de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ*, bu toplumdan yardımını kesmesi, Mağrib ve Endülüs'e uzun süre yağmuru yağdırmaması sebebi ile ağır kuraklığın ortaya çıkması ve böylece Murabıtlar Devleti'nin ekonomik krize düşmesidir.

Hicri 537'de[5] ölen Ali b. Yusuf'un yerine tahta çıkan oğlu Taşfin, iki yıl kadar süren hükümdarlık dönemini Muvahhidler'le savaşarak geçirdi. Bu savaşlarda Hristiyan birliklerinin kumandanı Reverter'den büyük yardım gördü. Ancak bu kumandanın gayretleri, devleti yıkılmaktan kurtarmaya yetmedi. Muvahhid kuvvetleri; Fas, Miknâse, Selâ şehirlerini ve nihayet Merakeş'i ele geçirerek İshak b. Ali ve İbrahim b. Taşfin'i öldürüp Murabıtlar'ı ortadan kaldırdılar.[6] Muvahhidler, Merakeş'i aldıktan sonra Endülüs'e yöneldiler. Murabıt hâkimiyetini tekrar kurmaya çalışan Beni Ganiye'den Endülüs Valisi Yahya b. Ali El-Messufi'nin 543'te[7] Gırnata'da ölümüyle Endülüs'teki Murabıt hâkimiyeti de sona ermiş oldu. Murabıtlar Devleti'nin çöküşü, yirmi beş yıl gibi çok kısa bir süre içinde gerçekleşmiş ve 1121'de başlayan süreç, 1147'de tamamlanmıştır. Bununla beraber Beni Ganiye, Murabıtlar adına Balear adaları ve İfrikiye'de hicri VII. yüzyıla[8] kadar hüküm sürmeye devam etmiştir.[9]

Kişilerin sınırlı ömürleri olduğu gibi, devletlerin de belirli ömürleri vardır. Devletin eceli geldiğinde ne bir saniye ileri alınır, ne de geri...[10]

Bir sonraki yazımızda günümüz İslami hareketlerin tarihten çıkaracağı dersleri maddeler hâlinde işlemeye çalışacağız inşallah.

Kaynakça

İslam Tarihi, İsmail Yiğit

İslam Tarihi, Mahmud Şakir

Murabıtlar Devleti, Ali Muhammed Sallabi

---

5. *1143*
6. *18 Şevval 541/23 Mart 1147*
7. *1148*
8. *M. XIII.*
9. *İsmail Yiğit*
10. *Prof. Ali Muhammed Sallabi*

mahi@tevhiddergisi.com

Mahi

Bedir Savaşı

Ey Allah'ın Rasûlü! Sen bize şu denize girin desen, biz gözümüzü kırpmadan gireriz. Anamız babamız sana feda olsun...

Medine'ye geleli epey olmuştu. Müslümanlar, vakitlerinin çoğunu Peygamberin kurduğu mescidde geçiriyorlar, onun imamlığında namazlarını kılıyorlardı. Biz küçükler de sık sık cemaate katılıyor, babalarımızın yanında saf tutuyorduk.

Peygamberimizin evi, hemen mescidin bitişiğindeydi. Bazen evinin önünde oyunlar oynuyor, belki sesimizi duyup çıkar da pamuk gibi elleriyle başımızı okşar diye umuyorduk.

Dışarı çıktığı zamanlarda da hemen etrafını sarıyor, onunla az da olsa sohbet etme imkânı buluyorduk.

O kadar güzel ve yumuşak konuşuyordu ki bizimle, konuşması hiç bitmesin istiyorduk.

Bir gün evinden hızla çıktı ve namaz vakti olmamasına rağmen mescide girdi... Bizi görmesine rağmen, selam dahi vermemişti. Önemli bir mesele olduğunu hemen anlamıştık. Arkadaşlarım ve ben, Rasûlullah'ı *sallallahu aleyhi ve sellem* takip ederek ardından mescide girdik. Mescidde Ebubekir, Ömer , Sad b. Muaz, Esad b. Zürare ve birkaç sahabe daha vardı. Rasûlullah'ı telaşlı görünce etrafını sardılar. Biz de hemen arkalarında duruyorduk. Peygamberimiz, Allah'a hamd ettikten sonra bizi fark etmiş olacak ki arkasına dönüverdi. Tebessüm etti ve sustu. Onun sükûtuyla Bilal b. Rebah bize doğru yaklaştı:

— E, hadi bakalım ufaklıklar. Siz dışarıda oyununuza devam edin. Önemli bir gelişme olursa, biz sizi haberdar ederiz, dedi.

Bizi mescidden çıkardı. Çok geçmedi ki, hepsi dışarı çıktılar ve koşar adımlarla evlerine dağıldılar. Bizim merakımız hepten artmıştı. Neler olduğunu öğrenmenin tek bir yolu vardı, evlerimize gidip beklemek...

Arkadaşlarımla mescidde buluşmak üzere sözleşerek evlerimize gitmek için ayrıldık. Soluk soluğa kalmıştım. Annem, beni kapıda görünce:

— Neyin var oğlum, nedir bu hâl? dedi.

Ben mescidde olanlardan ve Rasûl'ün telaşından bahsetmeye başladım ki; Medine'de tellalların sesi duyuldu.

Dışarı fırlayıp pürdikkat dinlemeye başladım.

— Duyduk duymadık demeyiiiiin... Mekke liderlerinden Ebu Sufyan'ın kervanı, Şam'dan dönmekte. Rasûl, bu kervanı vurma kararı almış olup, isteyen Müslümanların bu birliğe katılmasını buyurmaktadır.

Demek telaşın sebebi buydu.

İşte beklenen an gelmişti... Herkes, malını mülkünü Mekke'de bırakarak dinini yaşamak için Medine'ye hicret etmişti. Mekke'deki müşrikler de, Müslümanların eşyalarını yağmalamışlar, ev-

lerini sahiplenerek orada oturmaya başlamışlardı. Nihayet Müslümanlar, kendi mallarını gasbeden müşriklerden öçlerini almanın bir fırsatını bulmuştu.

Çok kısa bir süre içerisinde Müslümanlardan, kılıcını kapan gelmişti. Benim gibi arkadaşlarım da sefer ilanını duymuş, çoktan mesciddeki yerlerini almışlardı. Gittiğimde bana ayırdıkları yere oturarak onlarla beklemeye başladım.

Herkes kendi arasında konuşuyor, Rasûl'ü bekliyordu. Biz ise Ebubekir, Ömer ve diğerlerinden gözlerimizi alamıyorduk. Her biri aslanlar gibi yırtıcı, cesur ve hırslı duruyordu... Hele Ali... Rasûl'ün damadı... Kılıcını kuşanmasıyla heybeti öyle artmıştı ki; onu gören savaşmaktan korkardı...

Ya Hamza... Peygamberin amcası... Normal zamanlarda, yanımdan geçtiğinde kalbim yerinden oynuyordu heyecandan... Şu an, ona bakmaya korkuyorum. Zırhının içinde, o kadar azametli ki...

Arkadaşım beni dürterek:

— İşte Peygamberimiz geliyor, dedi. Zırhını giymişti, o da. Kılıcını kuşanmıştı. Herkes suspus oldu, Rasûlün ağzından çıkacak söze odaklanmıştı...

Peygamberimiz, saflar arasında dolaşarak birkaç kişiyi yaşının küçük olması sebebiyle birliğin içinden çıkardı. Rasûl'e karşı gelme korkusu olmasaydı, eminim her biri yalvarıp yakarırdı. Ama Rasûl: *'Siz ayrılın'* dedikten sonra yapılabilecek bir şey yoktu.

Kalbim güm güm diye atıyordu... Bir gün ben de şu mücahidler gibi olabilecek miyim? Ali gibi heybetli, Ömer gibi gözü kara, Hamza gibi cesur anılabilecek miyim?

Tam hayallere dalmışken Rasûl'ün sesini duydum...

— Haydi çıkıyoruz, demişti...

Medine ehli, bu 300 kişilik birliği, şehrin çıkışına kadar yolcu etti. Tabi ben ve arkadaşlarım da...

Ordu yavaş yavaş gözden kayboluyordu ki aklımıza bir fikir gelmişti. Ordunun peşinden gidip, savaş yerine çok yaklaşmadan, onları izleyebileceğimiz bir yer bulabilirdik... Kimseye görünmeden, evden su kırbalarımızı, ihtiyacımız olan erzak torbasını alarak orduya yetişmek

için olanca gücümüzle koşuyorduk. Hava sıcaktı. Aylardan Ramazan'dı... Susuzluğa dayanacak hâlimiz kalmamıştı. Aramızda istişare ederek seferî olduğumuza ve oruçlarımızı bozabileceğimize kanaat getirmiştik. Bu bir içtihaddı. O kadar Suffe ashabıyla oturup kalkıyorduk ki fıkhi içtihadlar yapmamızda ne sakınca olabilirdi. Suyumuzu kana kana içtikten sonra daha da canlanmıştık. Artık orduya yetişmemiz an meselesiydi.

Ve ordu göründü... Bir tuhaflık vardı. Neden burada durmuşlardı. Çok alakasız bir yerdi. Biraz daha yaklaşıp onları duymak istiyorduk ama yakalanmaktan korkuyorduk. Yakalanırsak, bizi geri gönderebilirlerdi.

Rasûl'ün sesi, bölük pörçük geliyordu...

Aaaaaaa... Galiba Ebu Sufyan, ordunun geldiğinden haberdar olmuş ve kervanın yönünü değiştirmiş, çoktan uzaklaşıp gitmiş bile...

Offffff, şimdi ne olacak? Boşuna mı o kadar yolu katettik. Arkadaşım beni dürterek:

— Bir dakika, Rasûl konuşmaya devam ediyor. Hiiiiiiii, arkadaşlar Mekke büyük bir ordu ile üzerimize geliyormuş. Rasûl: *'Savaşmak ister misiniz?'* diyor, dedi.

Sahabeler tek tek konuşma yapıyorlar. Homurdananlar var. *'Savaş için gelmedik, kervan için geldik. Kervan yoksa geri dönelim'* diyorlar. Rasûl yüz çeviriyor onlardan.

Ensardan Sa'd bin Muaz amca konuşuyor şimdi:

— Ey Allah'ın Rasûlü! Sen bize şu denize girin desen, biz gözümüzü kırpmadan gireriz. Anamız babamız sana feda olsun...

Bu hikaye çocuklar için kaleme alınmış bir yazı dizisidir.

İhvan'ın Asıl Problemi Ne?

Zira siyasi irca, pragmatik düşünce, bütün bunları mahvediyor. Gençlerin enerjisinin, nesillerin gücünün ve servetlerinin boşuna tüketilmesi, fasit bir akideyi düzeltmez.

Dün[1] mekameleen.tv'nin konuğu Şeyh Vecdi Ğanim'di[2], Şeyh'in programda Sisi'nin küfrü ve riddetini söylemesi üzerine sunucu, Şeyh'e şöyle bir soru sordu: *'Hüsnü Mübarek ve askerî konseyle çalışan İhvan değil miydi? Sisi'yi tayin eden başkan Mursi değil miydi? İhvan'ın onlarla hakimiyet ve siyasi hayatta ortak çalışmasına rağmen, sizin bu sözünüz nasıl tutarlı olabilir ki?'*

Şeyh cevaben, Mübarek'i de tekfir ettiğini söyledi ve Sisi ile ilgili şunları ekledi: *'O, Başkan Mursi'ye gelerek omuzlarından askeri rütbeyi söktü, Başkan'ın masasının üzerine attı ve şöyle dedi: 'Benim rütbem de hayatım da İslami bir proje için feda olsun!' '* Şeyh akabinde şunları ekledi: *'Kim bizi Allah ile kandırırsa, onun için kandırırız kendimizi.'* Şeyh daha sonra şöyle dedi: *'Müslümanın bir yerden iki defa ısırılması caiz değil! Liderler üzerine düşen, bundan sonra işi gençlere bırakmaktır.'*

Gerçekten de sorun Allah ile kandırılmak mıdır?

Her bir İhvan üyesi, siyasi İslami hareketlerin kahir çoğunluğu ve askerî darbeyi kabul etmeyenlere göre mesele; *'Şahıs'* meselesidir, Allah ile kandırmaktır. Hakikat ise bundan daha tehlikeli ve daha büyük boyutlardadır. Belki de bu basiretsiz kıt tasavvurdur ki, İhvan'ı aynı hataları sabit bir şekilde tekrarlayıp durmaya, aynı hataları nesilden nesile aktarmaya itiyor. Aslında bütün sorunların temelinde bu hata yatıyor!

Zira mesele ne şahıs meselesi, ne de kandırılmaktır. Öyleyse problemin aslı nedir? Sorunun çözümü nedir?

1. *26.11.2014*
2. *İhvan'ın en ünlü şeyhlerinden biridir.*

Şimdi de soruya cevap vermeden önce gelin İhvan'ın tarih boyu hükümetler ile ilgili nasıl bir düşünceye sahip olmuş onu görelim:

- Abdu'n Nasır dönemi: Bu vahşi tağut İhvan'a karşı zulümde haddi aşmasına rağmen, İhvan bu tağutu tekfir etmemekle kalmamış, bilakis öldüğü zaman da ona merhamet dilemiştir!

- Enver Sedat dönemi: Sedat'ın Nasır döneminde askerî hâkim olarak bir çok İhvan üyesine idam hükmü vermesine rağmen İhvan, Sedat döneminde onunla siyasi masaya oturdu.

- Hüsnü Mübarek dönemi: Bu mel'un tağutun Mısır'da her şeyi ifsat etmesine, Yahudilerin en sadık hizmetçisi olmasına rağmen İhvan'ın genel mürşidi, onun hakkında şunları söylemişti: *'O, bütün Mısırlılar'*ın babasıdır ve onun oğlu Cemal Mübarek'in, Cumhurbaşkanı adayı olmasında bir sakınca görmüyoruz.

- Askerî meclis döneminde: Askerî meclisin Yahudiler ve Mübarek'in hizmetçisi olmasına, gençleri öldürmesine, Mısır ekonomisinin yarısını çalmalarına, Mısır gençlerini kendisine hizmet etmesi için köle edinmesine rağmen İhvan, askerî meclisle ilgili şunu söylemişti: *'Muhakkak ki ordu, devrimin koruyucusudur. Halk ve Ordu bir eldir!'*

- Sisi dönemi: Bu aşağılık tağutun yaptığı, Mısır tarihinde görülmemiş vahşi katliama rağmen[3] İhvan, Rabia katliamından 10 gün sonra resmî açıklama yaparak, Sisi ve taifesi hakkında şu ibarelere yer vermişti: *'Bize karşı çıkmış, zulüm yapmış kardeşlerimiz...'* Bununla da meselenin, iman ve küfür meselesi olmadığı mesajını vermişlerdi!

Öyleyse mesele, şahıs meselesi değil, bilakis zorunlu olarak akide meselesidir. Öyleyse nedir İhvan'ın akidesi?

Gelin sözü İhvan'ın genel mürşidine bırakalım, o söylesin kendi akidelerini:

Amr El-Leysi *'90 dakika'* programında İhvan'ın genel mürşidi Muhammed Bedi'ye şunu sormuştu: *'İhvan'ın içinden bazı sesler, liberalleri tekfir ediyorlar, buna nasıl bakıyorsunuz?'*

Muhammed Bedi, şöyle cevap veriyor: *'İmkânsız bir şey... Sana bir şey söyleyeceğim...*

3. *İnsanları diri diri yaktırdı... Süt emen küçük çocukları katletti... Mushafları kirletti... Mescidleri, camileri yaktı,yıktı...*

İhvan'dan bu kelimeyi, kim kardeşine söylerse Allah'ın hükmü kendisine döner... Eğer söylediği şey kardeşinde olmazsa... Sana kendimin de şahit olduğu tarihten bir olayı anlatayım. Hapishanede işkencecilerden biri şöyle demişti: 'Rabbimiz dahi semadan nüzul etse, onu zindana atar, hapsederdim...' Vallahi bunu söyleyen vardı... Bunun üzerine bazı kardeşler, bu sözü söyleyeni tekfir etmişlerdi... Şems Bedran, Hamza Besyuni, Salah Nasr gibi insanlar, işkence edilerek öldürülmüştü... Babalarının gözleri önünde, çocuklarına işkence edilmiş, kadınlar kırbaçlanmıştı... Ezher'in büyük âlimlerinden Şeyh Muhammed Avden'in üzerine 82 yaşına rağmen kuduz köpekler salmışlardı... Bu gibi olaylar, zindanlarda yüzlerceydi... Bu hâl üzere yaşıyorlardı... İşte: 'Rabbimiz dahi semadan nüzul etse, onu zindana atar, hapsederdim...' sözü söylenirken hapishanenin durumu buydu... Bu insanların sözünü duyan kardeşler, hapishanenin hastanesinde bulunan Mürşid'e koşarak: 'Bu insanlar kâfir oldular' deyivermişlerdi... Mürşid, onlara: 'Durun! Acele etmeyin! Bu söz küfürdür... Bu amel küfürdür fakat bu sözü söyleyen, kâfir değildir... Bu[4] senin işin değil... Ona hüküm veren sadece Allah'tır.' 'Davetçiyiz, kadı değiliz.' kitabını okuyan İhvan'dan bu beklenir mi? Şunu da belirteyim ki, bu kitabı kendi el yazısı ile yazan dört kişiden biriyim. Bu kitabın yazarı, İhvan cemaatinin ikinci mürşidi Hasan El-Hudaybi'dir. İşte bu kişi; bizi öldüren, bizi hapse atan, bize işkence eden insanları tekfir etmemizi reddetmişti.' [5] [6]

Onların: *'Bu söz küfürdür. Bu amel küfürdür fakat bu sözü söyleyen kâfir değildir.'* akidesi Gulat-ı Mürcie ve Cehmiyye akidesinin ta ken-

4. *Tekfir etmek... Mütercim.*
5. *Bu konuşma, 12.05.2011 tarihinde İhvan'ın genel mürşidi Muhammed Bedi'nin Amr Leysi ile gerçekleştirdiği '90 dakika' programının 1:12:11'den 1:14:01 dakikalarından alınmıştır.*
6. *https://www.youtube.com/watch?v=ePZALfiojRw*

disidir. Zira onlar büyük küfür için, kalbî inkâr ve yalanlamayı helal görme şartını koşuyorlar! İşte bundan dolayı, onlara göre küfür var; fakat küfre bulaşmış bütün insanlara kâfir hükmü vermek için mutlaka onun kalbine bakmamız gerekiyor! Bununla da Ehli Sünnet itikadına muhalif olmuşlardır.

Mürşid'in söylediği ve İhvan'ın itikad ettiği, Gulat-ı Mürcie ve Cehmiyye'nin akidesidir. Maalesef siyasi İslamcıların çoğunluğu, lider ve üye olarak, bu akidedeler. Yine Mısırlılar'ın çoğunluğu, bu akideyi benimsemişler! Bugün düştüğümüz içler acısı durumun başlıca nedeni de bu akidedir. Bu tehlikeli bidat olan akide, bazen o kadar ileriye gider ki, Hristiyanları dahi Mısırlı oldukları için kâfir görmezler! Vatan birliği sebebiyle!

Aslında irca akidesinin tabiatı, Mısırlıların tabiatına uygun bir akide... O Mısırlılar ki; barışçıl, kendi düşmanıyla çatışmadan kaçarak, barış sağlamaya çalışan bir kavim... İşte bu bidat akide, kavim hangi fıtrattaysa ona uygun olduğundan geniş yayılmıştır belki de... Belki de bu teslimiyetçi ruh, zulme çabuk ayak uyduran, uzun zaman Mısır'a hâkim olan zalim Firavun rejiminden gelmektedir. O Firavun ki, Mısırlılara hiçbir merhameti yoktu. İşte ne zaman ki Firavun karşısına çıkmaya kendilerinde güç bulamadılar, ona karşı mücadele edemediler, o zaman onunla uyum sağlamaya başladılar. Önce onu kabul ettiler, beraber yaşamaya baktılar, sonra ona hak kazandırma, onunla ilgilenme, onu sevme ve ona yardım etmeye baktılar. En sonunda da ona ihsan ile muamele ettiler.

Bundan dolayıdır ki; bugün Mısırlıların katında tağutu reddetmeye ve onunla cihad etmeye davet eden her bir çağrı *'aşırılık, tekfircilik, şiddet, terör'* ismini almıştır! Mısır ruhu, Mısır akidesi, Mısır tabiatı çok garip bir şey. Öyle ki bugün Mısırlılar, tağutların hamisi ve onun hizmetçisi konumuna gelmişler!

İrca akidesi, farzlardan soyutlanmış, günahlara bulaşmış bir akide... Onlara göre kişi; mümin olduğu sürece ne yaparsa yapsın, o ameli, onun imanına noksanlık getirmeyecektir. İrca; hâkimlerin dini, sultanların sermayesidir. Dinde çıkartılmış en tehlikeli bidattir. Fakat İhvan farzları işliyor... Hâkimlere tam bir itaat de yok... Ne de onlarla cihad eder!

İhvan, hâkimlerle siyasi olarak yarışır, bazen onlara muvafakat eder, bazen inkâr eder, bazen de onları över... Ve İhvan'ın şöyle dediğini görürsün: *'Bu, değişen bir siyaset... Ve şüphesiz, siyaset; olabilirler sanatıdır!'*

İhvan, hâkimlerle siyasi olarak yarışır, bazen onlara muvafakat eder, bazen inkâr eder, bazen de onları över... Ve İhvan'ın şöyle dediğini görürsün: 'Bu, değişen bir siyaset... Ve şüphesiz, siyaset; olabilirler sanatıdır!'

İşte burada yatıyor sorunun temeli. İşte buradadır, eşi görünmeyen hayret edici nadir İhvan şahsiyeti...

Şöyle ki; Akide olarak Mürcie, Cehmiyye. Amel ve ibadetler yönünden: Ehli Sünnet... Namaz, oruç ve başka farz ibadetleri, nafile ibadetleri yaparlar.

Siyaset olarak da; Necis pragmatik siyaset... *'Tehlikeli siyasi irca...'* Bir de demokrasi var tabi... Cahiliye sancaklarından bir sancak. Bundan dolayıdır ki, İhvan'ın verdiği kayıpların sayı hesabı yok. İhvan'ın on beş sene ceza alarak hapse atılan üyelerinden onlarca uygarlık bina edilirdi! Buna rağmen, bu kayıpların ne bir kıymeti var, ne bir etkisi, ne de bir sonucu... Zira siyasi irca, pragmatik düşünce, bütün bunları mahvediyor. Gençlerin enerjisinin, nesillerin gücünün ve servetlerinin boşuna tüketilmesi, fasit bir akideyi düzeltmez. Yolun sonuna ulaştırmaz. Bundan kurtulma, kalp ve akılda bitirmektir meseleyi... Başlangıç, bu irca bidatından tevbe etmektir. Tağuta imandan tevbe etmektir.

Korkunç olan; İhvan'ın içinde bulunduğu büyük musibetlere, tekrar tekrar vuku bulan senaryolara rağmen problemin kaynağını görmüyor oluşları... Hastalığın sebebi nedir idrak etmiyorlar. Zannediyorlar ki, mesele sadece kandırılmaktı, tuzağa düşmekti. Bu mesele, çok tehlikeli bir meseledir. Eğer İhvan tevbe etmeden, akidelerini düzeltmeden devam ederse tekrar tarih boyu yaptığı hataya düşecektir ve birileri çıkıp İhvan'ı kandıracak ve senaryo tekrarlanacaktır.

Muhakkak ki, mesele herhangi bir şahsın tekfirinde içtihat etmek değildir. Mesele; tağutu reddetmek, tekfir etmek meselesidir. Bütün tağutları... Bütün yöneticilerin, Haçlı istilalarının bir parçası olduğu meselesidir... Yöneticilerin Haçlılara hizmetçi olması, onlara kölelik etmesidir... Ve bu yöneticiler; ister halkına iyi davransın ister de kötü, meselenin dinden çıkaran küfür olmasıdır.

Mesele, İhvan'ın hazırdaki liderlerinin değiştirilerek yönetime gençlerin getirilmesi de değil. Eğer gençler de kendi liderlerinin akidesi üzere devam edeceklerse, şüphesiz *'Başarısızlık, Kaos, Yıkım'* kesin sonuç olacaktır.

Mesele; tağutu reddetmek, ortağı olmayan Allah'a iman etmektir. Öyle bir halis iman ki; bir cemaate has maslahattan, bir partiye olan cahilce taassuptan, beşerî hevadan, fikrî vehimlerden, Mısırlıların akıl ve kalplerine işlemiş laiklik pisliğinden arınmış bir iman.

Mesele; tağutları yok etmek, onun kuvvetini kırmak için Allah yolunda cihaddan başka çıkış yolunun olmadığını kavramaktır.

Cihad edilmesi için Mısır aklının irca akidesinden temizlenmesinin gerekliliğidir mesele. Öyle ki; tağutu reddetmek, tekfir etmek, sahih bir şekilde mümkün olsun. Ne kadar ki o, tağuta iman ediyor! Onunla mücadele etmesi, onunla savaşması, hatta barışçıl yollarla mücadelesini sürdürmesi mümkün değildir!

Mesele; mustazaf olmak, silahsız, kadrosuz ve mali desteksiz olmak meselesi değil. İhvan'ı Mısır'da seven ve destekleyen ortalama beş milyon kişi var. Bunların bir milyonu nizamlı bir şekilde çalışıyor, aktif çalışıyor! Bu sayı ile değil Mısır'ı, tüm ümmeti kurtarmaya yeter!

Sorun, temeldedir. Problem, köklerde. Sorun; dinin aslı meselesi, sorun tağuta iman... Tağuta hoşgörü göstermektir asıl sorun... Böylelikle sonuç, teşri hakkını tağuta vermekle bitecek... Onun hâkimiyette devam etmesini sağlayacak. Diğer taraftan da İhvan'ın abes yere vermiş olduğu kayıplar artacak. Gençlerin enerjisi boşuna tüketilmiş olacak... İşte altmış senedir devam eden sorun budur!

Çözüm; bidat ehlinin akidesinden, ircadan tevbe ederek, tağutu reddetmek, onu tekfir etmek… Hem de tüm tağutları... Ortağı olmayan Allah'a iman etmektir çözüm... Allah yolunda tağutlarla, onun askerleriyle Allah'ın dini hâkim olsun diye, şeriatı, hadleri uygulansın diye cihad etmektir çözüm.

Zulumatın yok edilmesi gerekir:

- Kişiyi kör yapan, cahilî taassupçuluk zulmatidir, bir cemaatin takdis edilmesi ve onu korumanın, İslam'ı korumak olacağı zulmati…
- Akidenin zulmati; tağutu, kendi kardeşi gören irca akidesinin zulmatinden…
- Fikrî bozukluk zulmati; Cihadı iptal eden, demokrasiye inanan bir zihniyetin zulmatinden…

"Yahut (o kâfirlerin duygu, düşünce ve davranışları) engin bir denizdeki yoğun karanlıklar gibidir; (öyle bir deniz) ki, onu dalga üstüne dalga kaplıyor; üstünde de bulut... Birbiri üstüne karanlıklar... İnsan, elini çıkarıp uzatsa, neredeyse onu dahi göremez. Bir kimseye Allah nur vermemişse, artık o kimsenin aydınlıktan nasibi yoktur." [7]

Son olarak; Korkarım, Şeyh Vecdi Ğanim'in bu konuşması hakikati araştırmak, hakkı ikame, batılı yok etmek için değil; askerî darbeye karşı gelenlerin saflarında sezilen durgunluğu harekete geçirmek için, bir nevi toplumu galeyana getirme nevinden bir konuşma olsun!

Allah'ım! İhvan'ın gençlerine hidayet, hak yolu görecek basiret ihsan eyle... Onları senin sırat-i müstakimin dosdoğru yolunda yürüyenlerden et!

---

7. 24/Nur, 40

MİRSAD AĞINT

Seccadeli Zerdüştler

Onlarda kesinlikle olmayan şey İslam'dır, azizim. Zerdüştlüğü benimsediklerini bizzat kendileri söylüyor zaten. Konuştuğum grubun başı gibi davranan eleman da Zerdüşt'ün mücessem hâli gibiydi. Bir de kendi aralarında birtakım ibadetler icat etmişler.

Bestami ile Nurettin, günün neredeyse tamamında şirk havası solumakla kalmıyor; soludukları bu katıksız şirki daha da çoğaltıp, Kürt kimliğinde ortaya çıkarak her gün bir başka maskeyle varlığına devam etmeye çalışan küfür lokomotifine yakıt olma yolunda daha yoğun çabalar göstermeye yöneliyorlardı.

Oğuz, şahit olduğu bu vakıa karşısında daha gerçekçi bir tutum içerisindeydi:

— Bu hâlleriyle kıldıkları kılacakları namazın Allah *subhanehu ve teâlâ* katında hiçbir değerinin olmadığından şüphem yok. Fakat şu son birkaç haftadır Bestami ile Nurettin'in artık namaz falan da kılmadıklarından eminim. Hem bu Abraş mıdır Habreş midir nedir, onlarla beraber olduğu müddetçe İslam hakkında tek kelime etmekten tırsar bu çocuklar. Örgüt disiplini var ya... Kaldı ki kendi aralarında gündemleştirseler dahi zındıkların diliyle konuşacakları da muhakkaktır.

Şair Amedî de Oğuz'u tasdik eder mahiyette sözler söyledi:

— Ağız alışkanlığıyla çocuk mocuk diyoruz ama bu gençlerin beyin küfesi gün geçtikçe şirk itikadıyla doluyor. Özellikle F tipi hapishanelere mahsus şöyle bir durum var: Katı bir tecrit, izolasyon ve psikolojik baskı uygulamalarının sıradanlaştığı bu tip hapishaneden oto teybi çaldığı için içeri giren bir hırsız dahi yaptığı bu cürmü bir süre sonra *'dava'* olarak görüp sahip çıkmaya çalışır. Bu açıdan baktığımızda, bambaşka psikolojik bir atmosfer olduğunu görürüz burada. Bunu bir de şirk ideolojisi temelinde yapılanan örgütlere kıyısından köşesinden dahi bulaşanlarda bir süre geçtikten sonra daha net görmek mümkündür.

— Ağzın bal yutsun... Sözünü böldüm. Bahsettiğin tiplerden bir kaçıyla bizzat karşılaştım, konuştum. Boynuz, kulağı geçer misali bir kanaate

vardım. Bu tip insanlarda müspet olarak istisnai örnekler var mıdır, hiç duymadım doğrusu.

— Var var, Oğuz abi. Dediğin gibi istisnai de olsa tevhid davetine samimi bir şekilde icabet eden ender şahsiyetler de çıkıyor bunların arasından.

— Bunu duyduğuma sevindim, elhamdulillah.

— Bestami ile Nurettin'i hepimiz tanıyoruz artık. Hem irade hem de fikir ve inanç bakımından gevşek ve zayıf tipler olduğu çıktı ortaya. Böyle tiplerin hâlâ Stalinist özellikler taşıyan bir küfür örgütü içerisinde şahsiyetli bir tutum ve duruş sergilemeleri mümkün değildir. Bu tip insanların, kendi örgütleri içerisinde velev ki yapıcı da olsa muhalif bir tavır geliştirebilmeleri şöyle dursun, önder diye tapındıkları tağuta ve örgütsel ilkelere mutlak itaatte en küçük bir zaafiyetleri dahi asla hoş görülmez.

— Sen bunları söylerken aklıma mürşidinin karşısında gassalın elindeki meyyit gibi olması gerektiği telkin edilen gariban sofiler geldi abi...

— Aslında bahsettiğim yönden benzerlikleri var ama sonuçta bunlar en önde giden İslam düşmanlarıdır. Bunlardaki eleştiri, muhalefet, kin, düşmanlık, yalan, iftira ve saldırganlık vs... Eğer karşıdaki Müslüman ise bunlar da hemen o çok sevdikleri devrimcilik trenine binerler. Bu sınıf insanlar, karşılarında ya da tepelerinde otoriter bir lider yahut güçlü organize bir kuvvet buldular mı huzurda secdeye kapanmaya hazır, edilgen tiplerdir. Demagojilerle, hoppalıklarla dağ gibi görünüyor olsalar da kökleri kıldan ibarettir.

Şair Amedî, Zahid mollanın şevkinin kırılmamasına da özen göstermek gereğini hatırlayıp sözlerini daha önce şahit olduğu bir meseleyi aktararak sürdürdü:

— Geçen seneydi sanırım. Duruşmaya çıkarılmayı beklerken bunlardan birkaçıyla aynı nezarethanede tutuluyorduk.

— Abi normalde aynı yerde tutulmamanız gerekmiyor mu?

— Haklısın. Bazen sırf provokasyona kapı aralamak amacıyla, kalabalık olan grubun tek veya çok az olan karşı gruba saldırmasına ortam hazırlıyorlar. Birçok örnekleri de yaşanmıştır yani. Bu

Kürt Baasçıları da kalabalık olup fırsat bulduklarında tıpkı Siyonist Yahudiler gibi tahmin edilmeyecek ölçüsüzlükte küstahlaşıp barbarlaşırlar. Ben de böyle birkaçına denk gelmişim o sırada. Söz dönüp dolaşırken İslam ve Müslümanlar hakkında bir şeyler gevelemeye çalışıyorlar ama henüz ilk anda ortaya koyduğum sert tavırdan dolayı, o cesareti gösteremiyorlar bir türlü. Karınlarında taş varmış gibi de kıvranıp duruyorlar. İçlerini yakan o gayz, rahat bırakmıyor onları. Neyse, bir fırsatını bulup ağızlarındaki baklayı çıkardılar nihayet. İslam'dan ve Müslümanlardan beri olduklarını ilan ediverdiler orada...

— Bunca senedir apaçık şirkten ve müşriklerden, İbrahim *aleyhisselam* atamız gibi beraatlerini ilan etmek bir yana, dilbazlık ve kalemşörlükleriyle muvahhidlere hasım kesilen zavallılara ithaf etmeli bu tavırlarını.

— Selahaddin abi, eminim ki bu tavrı da, aralarındaki rezil belamlar vasıtasıyla İslam'dan öğrenmişlerdir.

— Onda hiç şüphe yok Zahid abi.

— Sonra abi...

— Sonra Oğuz abi, İslam'dan ve Müslümanlardan beraat ilanının hemen ardından şunu söylediler: *'Biz halkımızın kadim dini(!) olan Zerdüştlüğü benimsiyoruz.'*

— Allah Allah! Abi hani bunların ideolojisinde din namına hiçbir şeye yer yoktu?

— Onlarda kesinlikle olmayan şey İslam'dır, azizim. Zerdüştlüğü benimsediklerini bizzat kendileri söylüyor zaten. Konuştuğum grubun başı gibi davranan eleman da Zerdüşt'ün mücessem hâli gibiydi. Bir de kendi aralarında birtakım

ibadetler icat etmişler. Mesela yılda üç gün oruç tutarlar. Bu orucu, kendilerine ilah edindikleri tağuta adarlar.

— La havle vela kuvvete illa billah...

— Cık, cık, cık...

— Selahaddin abi, bunlar aslandan kaçalım derken Mekke müşriklerinin bile şarap renkli yüzlerini kızartacak kadar gerisin geriye gidivermişler.

— Abi bunlar gericilerin önde gideniymiş yahu!

— Bunların gerçek yüzünü halkın arasında bilenlerin olmadığına, olsa dahi çok azını bildiklerine inanıyorum.

— Doğrusu ben de bu kadarını bilmiyordum. Bu keferetu'l fecerenin hakiki yüzünü hapishanede tanıyor olmak da hayli ilginç bir durum doğrusu.

— Çünkü hiçbir insan ya da örgüt, hapishanede gerçek yüzünü gizlemeye güç yetiremez.

— Gerçekten de öyle. Fikirler, duygular, ahlak... Her şey, en yalın hâliyle ortada. İnsan, fert olarak gizlemeye güç yetiremiyorsa bir şirk örgütü buna nasıl güç yetirebilir ki?

— Bunların da hapishanede kimliklerini ve ideolojilerini gizleme saklama gibi bir dertleri yok, gördüğümüz gibi.

— Evet, evet. Daha geçen hafta İranlı Mazdek midir ne karın ağrısıysa, onun komün öğretisiyle ilgili ders yaptıklarını bizzat kendileri söylemişti.

— İranlıymış ha, o Mazdek dedikleri kaltaban.

— Öyle demişti Bestami.

Dudaklarda acı bir tebessüm yayıldı. Zahid, Şair Amedî'ye dönerek:

— Abi, şimdi bu gençler bize seslendiklerinde ne yapalım, ilişkimizi kesecek miyiz yoksa devam mı edelim?

— Şu ana dek yaptığınız gibi asli uğraşlarımıza mani olmayacak şekilde devam etmemiz daha iyi olur. Hiç değilse iletişim kanallarının açık olmasında fayda var. Aslında bunların örgütsel tavrı, tıpkı Êzidiler gibi, kendilerinden başka hiç kimseyle iletişime geçmemektir. İletişimin, örgüt talimatıyla yasaklanmadığı dönemlerde, birkaç mensupları daveti kabul etmişti. Bu tür meseleler yaşandıktan sonra, hapishanelerde Êzidi modeli kapalı bir topluluk hâline geldiler.

— Êzidilerin piri olan Şeyh Adî Musafir de bu batağa sapmadan önce tasavvuf ehliymiş Selahaddin abi.

— Allah *subhanehu ve teâlâ* razı olsun... Dışarıdaki insanlar için Google neyse, burada ansiklopedik Oğuz abimiz odur bizim için.

— Estağfirullah abi...

— Konumuza dönecek olursak; Bunlar ayıkıp kendi kabuklarına çekilmeden önce herhangi bir talepte bulunduklarında uygun zamanı kendimiz tayin ederek onlar için faydalı olacak şeyler anlatmaya ve davete devam ederiz. Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz, Mekke'deki şirk önderlerine yüzlerce kez davette bulunmuştur. Üstelik birkaç istisna hariç davet hususunda Rasûlullah'tan bu yönde herhangi bir talepleri de yoktu. Bizler şöyle bir beklentiye de kapılmamalıyız: Bestami ile Nurettin'e aylardır hakkı anlatıp davette bulunmamızın somut neticesini yarın alacakmış veya almamız gerekiyormuş gibi yanlış beklentilere kapılarımızı kapatalım. Bu tür durumlarda Rasûlullah'tan örnek verdim. Ayrıca Nuh'un *aleyhisselam* yüzyıllar boyunca yaptığı davetin çok az kişi dışında somut bir karşılık bulmadığı örneği de önümüzde. Aslında bu da bir süreç ve nasip meselesidir yani. Şu geçen aylar boyunca yaptığımız ve bundan sonra yapacağımız davet ile serpeceğimiz itikadî ve fikrî tohum, tahmin edemeyeceğimiz bir dönemde zihinlerde veya kalplerinde çatlayıp filizlenmeye başlayabilir. Her halükârda ümitvar olup gayret göstermeye devam inşallah. Muvaffakiyet Allah'tandır.

Delik sohbetleri, Bestami ile Nurettin için tiryakilik olmuştu adeta. Son zamanlarda daha çok

Şu geçen aylar boyunca yaptığımız ve bundan sonra yapacağımız davet ile serpeceğimiz itikadî ve fikrî tohum, tahmin edemeyeceğimiz bir dönemde zihinlerde veya kalplerinde çatlayıp filizlenmeye başlayabilir.

gayb âlemiyle ilgili sorular sormaya başladılar. Dahil edildikleri *'yoğunlaştırılmış kadro'* çalışmasındaki temel konulardan biri, geleneksel de olsa gayba dair tüm bilinç ve inançlarının temelden yıkılmasıyla ilgiliydi. Materyalist bir felsefeyi, yani kısaca, gözle görülmeyen deneysel çerçevede olmayan hiçbir şeyin varlığına inanmamak gibi bir şirk inancını genç zihinlerde sağlam bir şekilde yerleştirebilmenin en başta gelen şartı, gayb inancını tamamen ortadan kaldırmaktır. Bestami ile Nurettin, Müslümanların bunun farkında olmadıklarını zannediyorlardı ama özellikle gayba iman hususunda dinledikleri hakikatlerden sonra bu konuyla ilgili sorular sormaktan vazgeçtiler. Habreş tarafından vazgeçirilmiş olmaları daha güçlü bir ihtimaldi tabii.

Haftalar, aylar geçtikçe Bestami ile Nurettin'deki değişiklikler daha da belirginleşmişti. En başta, daha öncekilerden farklı olarak sohbetleri kendi açılarından kahve muhabbeti kıvamında bir sosyal faaliyet düzeyine indirgeme yönünde bir yaklaşım geliştirmeye başlamışlardı. Bu türden köylü kurnazlıklarını fark eden Müslümanlar da dönüşümlü olarak günde bir kez ve kısa süreli yaptıkları sohbetleri haftada üç, bazen de iki kez yapmaya başladılar.

Bestami ile Nurettin'in konuştuğu dil, aradan geçen beş altı aylık sürede diğer arkadaşların kullandığı dile benzemeye başlamıştı. Tıpkı Habreş'in kullandığı dil gibi. Bu değişiklik, tutum ve davranışlarında da fark ediliyordu. Anlaşılan o ki Habreş, hapishanedeki diğer arkadaşlarının da destek ve katkılarıyla ve sıkı bir örgütsel disiplin ile düzenli, devamlı ve yoğunlaştırılmış kadro çalışması dedikleri eğitim faaliyetleriyle Bestami ile Nurettin'i de önder dedikleri tağuta kulluk çemberine sokmakta başarılı olmuş gibiydi.

Zahid, en son geçen hafta görüştüğü sırada kendisi konuşurken Bestami'nin suratında zaman zaman beliren keyifli ve hainane anlık sırıtışlardan rahatsız olmuştu.

Önceki konuşmalarının birinde Bestami'nin anlattığına göre, babası diyanete bağlı bir camide imamlık yapıyormuş. Nurettin'in hikayesi de ilginç. Kendisi gözaltına alınıp tutuklandığı günlerde annesiyle babası umre ziyareti için Mekke-i Mükerreme'delermiş.

Şirk ve zan üzerine bina edilmeye çalışılan bir

'din' anlayışı, sonradan gelen nesilleri nitelikli şirk ideolojilerine yönelten itici bir kuvvete dönüşmekte âdeta.

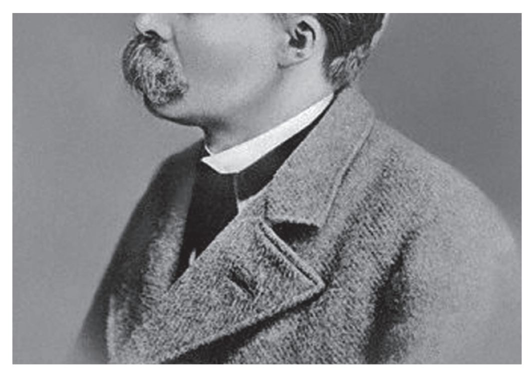
Çelişkiler dünyası ya da hakikatlerin hayatın tüm lezzetini acılara çeviren sarsıcı darbeleriyle yüzleşilmesi…

Elindeki bastonu kuma birkaç santim gömdüğünde fidan diktiğini zanneden tevhidsiz, yakinsiz, şuursuz ve sorumsuz ebeveynler...

İslam'ın nezdinde Allah'ın ayetlerinden bir ayet olan dili, varlıklarının en yüce değeri ve hakikati olarak görüp mücadelelerinde temel bir amaç hâline getirebilecek ölçüde fıtratlarından, hayatın gerçeklerinden ve yaratıcılarından uzaklaşan bir nesil…

Sert virajlar ve sonu gelmeyen tehlikelerle dolu uzun bir yolda yavaşlatılmayan bir hızla yol alırken, kendilerini hasret ve pişmanlık uçurumuna yuvarlayacak küfür önderlerine tabi olan, iğfal ve ifsat edilmiş, sonra da ifsadın faili hâline getirilmiş nesiller...

Kış mevsiminin yarısı geride kaldığı halde hapishanede hâlâ kaloriferler çalışmıyordu. Soğuklar, mahpusluğu daha da zorlaştırır. Soğukların şiddetlendiği zamanlarda herkes yanına bir sıcak su torbası alıp ranzada oturmaya mahkûm olur. Sıcak su torbası bulabilenler de talihli sayılırlar. Bulamayanlar ise pet şişeleri bu amaçla kullanır. Altı üstü dört tarafı beton ve demir olan hapishanede bu tür mahrumiyetler genellikle kasıtlı ve planlı olarak yapılır, idare tarafından. Maksat, tağuti düzeni tanımayan ve sistemle problemli olan Müslüman mahpuslar ile diğer mahkûmları, kendilerince cezalandırmaktır. Böyle durumlarda Müslüman mahpuslar da genellikle hareket hâlinde olmaya çalışırlar. Mesela Kur'an-ı Kerim

ezberi yapıp daha önceki tekrarlarına çalışan Zahid, bunu sürekli olarak yürüyüş hâlinde yapardı. Yatakta oturmakla büzülüp titreyerek verim kaybı yaşamaktansa, böylelikle hem ezberlerini yapmış hem tekrarlarını çalışmış, hem spor yapmış, hem de gayet güzel ısınmış olurdu.

Oğuz da aynı yöntemi uyguluyor ve okuduğu kitabı yağış olmayan günlerde bahçede gezine gezine okuyordu. İlk zamanlar bu yaptığını kendisi de yadırgamıştı ama sonraları o kadar alıştık ki bu duruma, dergilerle gazeteleri de yürüyüş sırasında okuyordu artık.

Hapishanede mahpusluğun daha az kötü veya insanı dinginleştiren yönlerinden birisi de, kışın dondurucu soğuğunda sıcak bir hücrede olmaktır. Hücrede de olsa mahpus bitmesini istemediği ve hissetmekten duyamadığı bir güven hissine kapılıyor o sıcak ortamda.

Şair Amedî ve arkadaşları soğuk hücreyi ısıtmaya çalışıyorlarmış gibi buhar tüttüren çay bardaklarının olduğu masanın etrafında oturmuş, bugün mahkemeye giden komşularından konuşuyorlardı. Son birkaç haftadır hiç görüşmemişlerdi onlarla.

— Selahaddin abi, her halükârda bu gençlerin tahliye olmasını istiyorum. Burası onlar için dışardan çok daha tehlikeli.

— Haklısın. Burada yirmi dört saat örgüt gözetimi ve şirk eğitimi var. Dışarıda isteseler de böyle bir mesai imkânı bulamazlar. Fakat benim kanaatime göre bugüne kadar olan olmuştur artık. Onlar için içerisi dışarısı pek fark etmez yani...

İkindiye yakın bir vakitte kapıların açılmasıyla beraber, bir hareketlilik başladı komşu hücrede. Bestami ve arkadaşları, mahkemeden dönmüşlerdi demek. Bestami ile Nurettin, yakın koğuşlardaki diğer arkadaşlarına sesleniyor, seslerindeki sevinç dalgaları her tarafa yayılıyordu. Kısa bir süre sonra Müslümanlara seslendiler:

— Selahaddin Hoca, top geliyor!

Attıkları biraz irice topun içerisinde geldikleri ilk gün seccade olarak kullanmak için Müslümanlardan istedikleri nevresim vardı. Topu attıktan sonra delikten de çağırdılar Müslümanları. Belli ki bir şeyler söylemek istiyorlardı. Şair Amedî, sevinçle parlayan gözler ve kabak çiçeği gibi açılmış yüzleri görünce tahliye olduklarını anladı, gençlerin.

— Bestami, tahliye mi oldunuz?

— He valla, tahliye olduk Selahaddin Hoca.

— Gözün aydın, hayır olur inşallah.

— Sağ olasın, Selahaddin Hoca. Birazdan çıkıp gideceğiz. Geldiğimiz günden beri sizden iyilik dışında başka bir şey görmedik. Bunun için ben ve Nurettin heval sizlere minnettarız, çok teşekkür ederiz yaptıklarınız için.

— Komşuluk hukukunun gereğini yerine getirmeye çalıştık.

— Biz, bu hapishanede hakikaten çok önemli şeyler öğrendik. Bizce en başta geleni de asimile edilip unutturulan asıl kimliğimizi bulmuş olmamızdır. Hapishane sürecindeki en önemli kazanımımız Zerdüşt kimliğimizi yeniden keşfetmiş olmamızdır. Bana kalsa salt bu kimliğini yeniden bulması için her bir Kürt gencinin beş altı ay hapishanede yatmasını isterim yani...

Bestami ile Nurettin'in bu aşikâre şirk ilanına Müslümanlar hiç şaşırmadı. Öyle ya küpte ne varsa o sızar! Bunların da küpü yarım yıldır şirk ile doldurulmuştu ve şimdi sızan da oydu. İradeleri mefluç ve kalplerine zift püskürtülmüş bu gençlere, Şair Amedî'nin deyimiyle *'pepuk'*lere artık acıma hissi de duymuyorlardı.

Şair Amedî, kükürtle boyanmış muşmulayı andıran suratları bir süre süzdükten sonra yol verdi onlara:

— Haydi bakalım, selametle...

Veysel Türk
veyselturk@tevhiddergisi.com

Bidat ve Ümmet Üzerindeki Olumsuz Etkileri

Selim b. Iyd El-Hilali

Kitap: Bidat ve Ümmet Üzerindeki Olumsuz Etkileri

Yazar: Selim b. Iyd El-Hilali

Yayınevi: Guraba

Hamd, âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım dilerim. Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik ederim; O, tektir ve ortağı yoktur. Yine şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*, O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

"Ey iman edenler! Allah'tan, O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin." [1]

İnşallah bu ay *'Bidat ve Ümmet Üzerindeki Olumsuz Etkileri'* isimli bir eserin tanıtımını yapacağız.

İlim ehli, İslam'ın ilk günlerinden beri bidatlerin tehlikesine dikkat çekmiştir. Bu konuyla alakalı birçok eserler neşretmiştir. Çünkü bu ümmetin en büyük problemlerinden biridir bidat. En az şirk kadar tehlikelidir. Hatta daha yaygındır. Çünkü bidatlarin çoğu, din adına ve Allah'a daha çok yaklaşmak için yapılmaktadır. Bugün din adına kabirlerden medet bekleyenler (rızık, iş, aş, çocuk, şifa vs.), kandil gecelerinde mescidlere doluşanlar, kendisi gibi bir beşerden (şeyhlerden) cennet tapusu bekleyenler, şeriat-ı garra hâkim olsun diye tağutları Allah'a ortak eden ve daha buraya sığdıramadığımız birçok sapıklık ve şirki işleyenler, bidatlerin kurbanıdırlar. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* buyuruyor ki:

"Biz, yolumuzdan sapanlara bir şeytanı dost kılarız. O şeytanlar, onlara vahyederler, onlar da yaptıklarını doğru zannederler." [2]

Tüm bu sapıklıkları işleyenler, yaptıklarının doğru olduğuna inanıyorlar. Onun için ilim ehlinden bazıları: *'Bidat ehlinin tevbesi yoktur'* derler.

Ümmetin maruz kaldığı bu büyük fitne için ilim ehli ne kadar eser neşretse, davetçiler ne kadar üzerinde dursalar yeridir.

Kitabımız; bidatin tarifi ve türleri, her türlü bidatin sapıklığı, bidat-i haseneyi savunanlara reddiye, bidatleri tanımanın önemi, bidatçiliğin sebepleri ve tehlikesi, bidat ehlinden uzak durma ve onlara reddiye vermenin önemi üzerinde durmuştur.

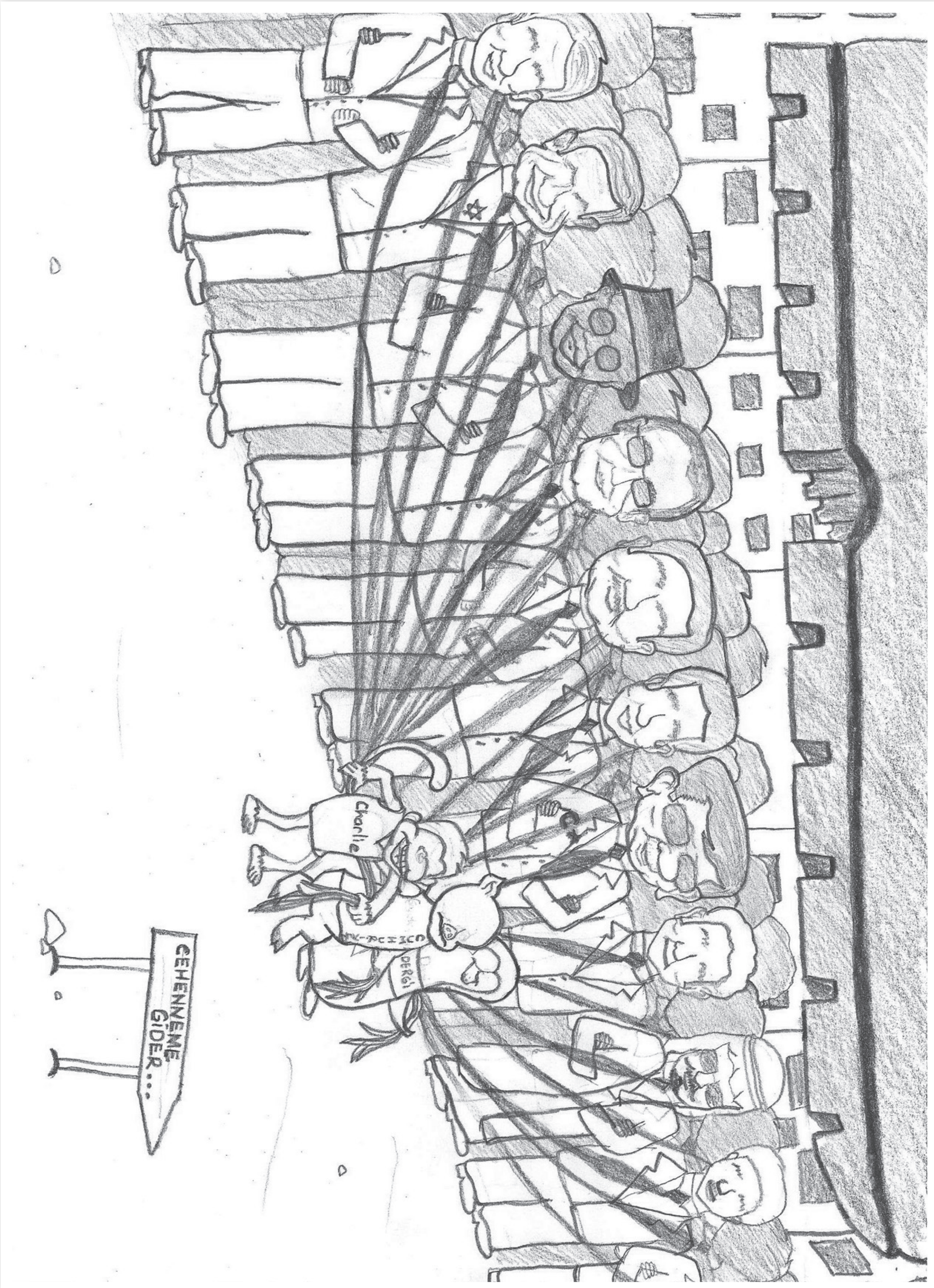
Allah'tan duamız, bu fitnenin ümmet arasından def edilmesi ve ümmetin yine altın çağını yaşamasıdır.

Duamızın sonu, âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

---

1. *3/Âl-i İmran, 102*
2. *43/Zuhruf, 36-37*

KARİKATÜR

BİZİ SOSYAL MEDYADAN TAKİP EDİN

Facebook

facebook.com/tevhidderslericom

facebook.com/tevhiddergisicom

facebook.com/tevhidi.gundem

Twitter

twitter.com/tevhiddersleri

twitter.com/Tevhid_Dergisi

twitter.com/TevhidiGundem

twitter.com/radyotevhid

Goggle +

tinyurl.com/gplustdersleri

YouTube YouTube

youtube.com/tevhiddersleri